

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

וארא

מאוצר שיהותנו ומאמריו
של הרב"ג מו"ד המקובל
דבי בניהו ושישבר שמואלו שליט"א

התשפ"ד

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

אשת חיל מי ימצא

לעילוי נשמתה
הטהורה
של מרת אמנו
הרבנית הצדקנית
מזכת הרבים

מרת **שולמית רהל**

שמואלי

בת **מזל ע"ה**

נלב"ע ביום ז"ך אלול ה'תשע"ט

ת.ג.צ.ב.ה.

הודעה חשובה

יומא דהילולא דרבנו הרש"ש זיע"א

הננו להודיע כי בעה"ת יום חמישי ח' שבט בערב אור ליום ט' שבט יתקיים בישבתנו הקדושה כמידי שנה בשנה, שיעור מיוחד בתורת הרש"ש זיע"א.

וממשיכים ולומדים בחשק גדול עד חצות לילה בל"ן.
ובנקודת חצות עושים תקון חצות ותפלת הרש"ש ואח"כ והבית ימלא אורה זו תורה וב"ה שזכינו שבאים עשרות ומאות ללמוד בלילה הקדושה הזאת כי רבנו הבטיח הבטחות גדולות למי שלומד על זכותו ועולה על ציונו.
לכן נבקש מכל החברים להגיע ללימוד לכבודו של הרש"ש זיע"א וגם זכות גדולה להחזיק זה הלילה איש כפי יכולתו ולה' הישועה.
כיבוד כיד המלך

הסדר כדלהלן:

5:00 ..... תפילת ערבית ע"פ כוונות הרש"ש
5:45 ..... לימוד בתורת הרש"ש
11:45 ..... ואח"כ לימוד עד חצות.
תיקון חצות ותפלת הרש"ש זיע"א
5:30 ..... תפילת שחרית מיוחדת ע"פ כוונות הרש"ש

ההנהלה

הילולת רבינו הרש"ש זי"ע א

ישיבת המקובלים מאידה ביום זה כספירים, בלימוד הנחוג מקדמת הנא בישיבת בית אל, מחזה נדיר כאשר בכל פינה בישיבה עוסקים בתורת הרש"ש ובפרד"ס התורה

ביום ההילולא

מגיעה לעולם הזדמנות נדירה

אותה גילה הרש"ש הקדוש, ברגעיו האחרונים עלי אדמות, עת נדבקה נשמתו ביוצרה, כמובא בספר חיי הרש"ש:

"רבינו הרש"ש הקדוש ציוה בשעת מיתתו להתפלל על קברו על כל צדה שלא תבוא, והבטיח שאם יתפללו בלב תמים אין תפלתם חוזרת דיקם"

למסורת שמות

לתפילה אישית על ציון הרש"ש

ע"י רבני ומקובלי הישיבה

לבעלי הוראת קבע
ניתן למסור שתי שמות הינם
לתפילה על ציון הרש"ש

36 ₪

לעריכת פרויקט נפש

כבודות הרש"ש ביום ההילולא

ע"י רבני ומקובלי ישיבותינו

הקדושה שליט"א

260 ₪

למסורת שמות

לסדר הקפות על קברי הצדיקים

ביום ההילולא

72 ₪

קברות
ארץ איש האלהים
קדוש הוא השקן בבורו
הרב החסיד המקובל האלו
בזינא קדישא כבודו ר'
שלום מורה דידע
שרעבי ומה
נת נשית יום עשרת לוחש נכס
ענת מנוחה כלו רבי

הרש"ש

ימי השובבי"ם

להלן זמני תעניות השובבי"ם בישיבתנו הקדושה לשנת התשפ"ד.

1.	יום חמישי	כ"ג טבת התשפ"ד 4.1.24	תיקון היסוד (בשעה 12:30 בדיוק)
2.	יום שני	כ"ז טבת התשפ"ד 8.1.24	תיקון (בשעה 12:30 בדיוק) (יטבול ביום התענית שבע טבילות במים קרים כנגד שבעה נחלי המלכות)
3.	יום שני	ה' שבט התשפ"ד 15.1.24	תיקון היסוד ופגם העיניים (בשעה 12:30 בדיוק)
4.	יום שלישי	ו' שבט התשפ"ד 16.1.24	תענית דיבור (בשעה 8:00 בדיוק)
5.	יום חמישי	ח' שבט התשפ"ד 18.1.24	הילולת הרשי"ש (בשעה 18:00 בערב)
6.	יום שני	י"ב שבט התשפ"ד 22.1.24	תיקון (בשעה 12:30 בדיוק)
7.	יום חמישי	כ"ב שבט התשפ"ד 1.2.24	תיקון (בשעה 12:30 בדיוק) (יטבול ביום התענית י"ט טבילות במים קרים לתקן מה שפגם בחמשה שמות אדנות ובשבעה שמות מ"ה ובשבעה מלכים שהם שבע פעמים אדם)
8.	יום שני	כ"ז שבט התשפ"ד 5.2.24	תיקון (בשעה 12:30 בדיוק)
9.	יום שני	ג' אדר א' התשפ"ד 12.2.24	תיקון (בשעה 12:30 בדיוק) (יטבול ביום התענית תשע טבילות במים קרים כנגד תשע אותיות דשלושה אלפי"ן דקס"א.)
10.	יום שני התיקון האחרון	י' אדר א' התשפ"ד 19.2.24	תיקון היסוד והעוונות הכללי (בשעה 12:30 בדיוק)

- המתענה צריך לקבל על עצמו תענית בתפילת המנחה ביום קודם ולפרט בעבור מה מתענה.
  - נבקשכם לכבות את מכשירי הטלפון הסלולרי בעת התיקון.
  - מי שלא יכול להשתתף אפשר שימסור שמות 02-624-9000
- ויהי רצון שנוכח לשוב בתשובה שלימה לפני אבינו שבשמים ויקבלו תפילותינו ברצון אכ"ר.

הלכות ומנהגים לימי השובבים

הלכות ומנהגים לימי השובבים - חלק ג

- א. גם ישתדל להיות סנדק בימי השובבים כי תיקון גדול להיות הילד הנימול על ברכיו ושוקיו, לכפר מאשר חטא ברכיו[א].
- ב. האריז"ל הפליג מאד במעלת הטבילה, שאין דבר יותר מוכרח וצריך אל האדם לענין ההשגה, כמו הטבילה, שצריך שיהיה האדם טהור בכל עת, כי כל שלא טבל, הרי הטומאה ניכרת היטב במצחו[ב].
- ג. מי שהוא חולה או שיש לו אונס אחר ולא יכול לטבול כל גופו במים יטול ידיו ארבעים פעמים, וכך הסדר: יערה תחלה על יד ימין פ"א ויכוין באות ראשונה של שם ע"ב, וכן פ"א על יד שמאל ויכוין ג"כ באות ראשונה של שם ע"ב, ועוד יערה פ"ב על ימין ויכוין באות שניה דשם ע"ב, וכן פ"ב על שמאל ויכוין באות שניה, וכן עז"ה עד עשר פעמים ויחזור ויערה עשר פעמים בזא"ז על ימין ויכוין בכל פעם באות אחת דעשר אותיות שם ע"ב, ויערה אח"כ עשר פעמים בזא"ז על שמאל ויכוין בהם בעשר אותיות שם ע"ב על הסדר, נמצא סך הכל ארבעים פעם[ג].
- ד. כל הפרנסה תלויה בשמירת הברית[ד].
- ה. ישתדל האדם לקיים את המצוות בשמחה גדולה ובלב טוב, ויסיר מליבו כל עצבות ודאגה ח"ו, והיא

עיונים והארות

א. כתב הברכ"י (יו"ד סי' רסה ס"ק טו"ב) וז"ל: כתבו ז"ל שהוא תיקון לפגם הברית, ויש להשתדל אחר מצוה זו בימי השובבים. ע"כ. והברכ"י לא כתב מקור לזה. ובספר זכר דוד מאמר ג' (דפו"ח עמ' תרפו) הביא כן בשם החיד"א. ובשם ספר סוד ה' כתב, שמצוה להיות שם בעת המילה או להתעסק בעניניה להיות מוהל או סנדק. וכ"כ במועד לכל חי (סי' כח אות כג, תיקון ט"ו).

ב. שער רוה"ק (די"ב ע"ב) שאין דבר יותר מוכרח וצריך לאדם לענין ההשגה כמו הטבילה, "שצריך שיהא האדם טהור בכל עת". וע"ע בהקדמת מהרח"ו לשער ההקדמות (ענין סור מרע ועשה טוב) שכתב: גם בענין השגת האדם, אין לך דבר שמועיל כמו הטהרה והטבילה, שיהיה האדם טהור בכל עת. ומורי זלה"ה עם היות שהיה לו חולי השבר, שהקור מזיק לו, עכ"ז לא היה מונע מלטבול בכל עת. וע"ע בעץ הדעת טוב למהרח"ו (תהילים נא) דהרגיל לטבול נפתח ליבו בתורה וגם בעבודת קונו.

כתב השל"ה הק' (שער האותיות, אות ט, ד"ה עוד יש טומאה), ועתה לא באתי אלא להודיע גדול מעלת המקוה, אשרי מי שמרגיל בטהרה זו תמיד, ויועיל לכל הטומאות, וגם לטומאת העבירות, ויבא לידי טהרה דהיינו טהרת הלב, כמו שכתוב (תהלים נא, יב) לב טהור ברא לי אלהים, לב טהור ברא ראשי תיבות 'טבל', ומטהרת הרהור הלב ונמשך טהרת המחשבה, שהיא כמוח שיהיה לו מחשבה טהורה.

ויש מי שכתב כשאדם טובל במקוה זוכה ונעשה כביכול טפל לשכינה הקד' וזה טבילה טבל-יה.

כתב הראשית חכמה (שער האהבה, פרק יא, אות כב), הטהרה על ידי הטבילה, סיוע גדול לידבק באדם נפשו באלקיו ובעבודתו.

ובשלחן הטהור (סי' פח, סעי' א) להרה"ק מקאמאנא זצוק"ל כתב: ראוי לזהר בטבילה בכל עת, שמטהר נפשו ורוחו ונשמתו, ונשמר בלילה ממקרה לילה, ונתקדש ונעשה בריה חדשה.

ג. בא"ח (ש"א פר' נצבים אות ג), ובשו"ת רב פעלים (ח"ד חלק סוד ישרים סי' ג).

ומובא בספר עובדות והנהגות לבית בריסק (ח"ב עמ' מ"ח) שפעם נתן הגאון הגדול רבי ברוך בער מקמניץ זצ"ל את ידו לשלום למישהו, ולאחר מכן התברר שאותו אדם הוא כומר, מיד נטל רבי ברוך בער את ידיו ארבעים פעם. ומציין שם המו"ל מספר בא"ח (שם), וכף החיים (סי' עו ס"ק כב), שנט"י ארבעים פעם נחשבת כטבילת הגוף. ומרגלא בפומא דרבנו שאם המקוה יכול להפוך מנכרי ליהודי, על אחת כו"כ שיהפוך את הטובל ליהודי טהור יותר.

ד. כ"ב בספר שלחן הטהור (מאמר אמונה ופרנסה ענף יד) וז"ל: ועוד הכריחני לבי לכתוב בענין זה המאמר בע"ה, דידוע מזוה"ק וס"י, דעיקר חוסר הפרנסה והעניות וכל הצרות רח"ל נצמח מחמת חטא הברית קודש ח"ו, וסימנך מז"ל שהוא ר"ת כידוע, ועל ידי זה נהפך מזלו ח"ו, ואם האדם זוכה לתקן זה החטא אז ניטל ממנו צער הפרנסה, ואם אינו זוכה אז העניות והצער שיש לו מסייעים לתקן זה החטא. ותדע אחי כי עיקר גלותנו עכשיו, הוא

סגולה גדולה להיות נשמר מהעוון הידוע והו.

1. יתחמם כל גופו בעת עשותו דבר מצוה ובפרט בעשותו את המצות השמורות שבערב פסח. ובנשאו את המטה. ובחפרו את הקבר. ובכל דבר מצוה. שיעשנה בכל כחון.

עיונים והארות

משוד עניים מאנקת אביונים עתה אקום, אז יקום השם לגאלנו ברחמיו. ועוד "עתה אקום" רומז על קץ האחרון שלא יתאחר עוד אפילו אם יהיו כל ישראל רשעים, כמובא בסוף תקונים, ובאזה"ח פרשת בהר שהוא אחישנה, ויעקב אבינו ע"ה ראה כי יתאחר זמן הגלות עד בעתה לכן אמר ואחר עד עתה, וגם אקום נטריקון ק'ושיות מ'סים ו'ארובונות ובזכות זה ינקום ה' את נקמתינו במהרה דיזן, וגם אקום הוא ר"ת ק'ץ ו'סוף מ'לכות א'דום.

ה. אמרו רבותינו על הפסוק (בראשית א, יא) "עשב מזריע זרע" ודרשו "עצ'ב מזריע זרע" שהעצבות ח"ו מביאה לידי חטא. לכן ישתדל להיות בשמחה תמיד, ולא ידאג ולא יצטער מאף דבר שבעולם, כי יקבע בלבבו תמיד, שהכל הוא מאת ה' יתברך היודע והצופה לכל העתידות ויודע שהכל הוא לטובתו של האדם, ולכן ישתדל להיות בשמחה תמיד, וישים את כל מבטחו בה' יתברך.

ובאמת ענין זה של השמחה והבטחון בה' יתברך, הוא אבן יסוד לעבודת ה' יתברך, כי עיקר ענין השמחה הוא שיוכל האדם לעבוד את ה' יתברך כראוי, והוא הענין דחזינן בגמ' מסכת תענית (כב). דאיתא התם, רבי ברוקא חוזאה הוה שכיח בשוקא דבי לפט, הוה שכיח אליהו גביה, אמר ליה איכא בהאי שוקא בר עלמא דאתי, [רבי ברוקא שאל את אליהו הנביא זכור לטוב, האם יש כאן בשוק הזה אדם שהוא בן עולם הבא]. אמר ליה לא וכו' בסוף הגיעו לידם שני אנשים, אמר לו אליהו הנביא לרבי ברוקא, אלה הם בני העולם הבא, אזל לגביהו אמר להו מאי עובדיכו, [הלך רבי ברוקא לקראתם, ושאל אותם, מה מעשיכם], אמרו ליה אינשי בדוחי אנן מבדחינן עציבי וכו'. [אמרו לו מנהגינן הוא לבדח ולשמח בני אדם, שאם אנו רואים אדם עצוב אנו משמחים אותו]. יעו"ש.

וע"ע נמי בס' פרי צדיק לרבנו צדוק הכהן מלובלין (ראש חודש אדר - אות ב) שכתב שם על הפסוק "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה" כי צדיק ידוע שהוא גבור הכובש את יצרו דייקא, ומזה האור זרוע בלב עד שבא להתרבות השמחה כמו שנאמר שמחו צדיקים בה'. ואמרו (סופ"א דתענית) צדיקים לאורה וישרים לשמחה, והיינו שעל ידי שמכניעין הלב כסיל לשמאלו נתרבה ונזרע הארה בלב עד שנעשה הלב ישר שגם הלב כסיל נתהפך לטוב ואז באים להתגלות השמחה לישרי לב שמחה. וזה ענין חודש אדר הבא אחר חודש שבט שנוצר באות צ', והיינו גמר התיקון של שובבי"ם הבא מבחינת צדיק הכובש את יצרו כידוע, שזוהי שלימות התיקון של קדושת הברית ומזה באים לחודש אדר שנעשה לישרי לב שמחה. וזהו מרבין שנתרבה השמחה על ידי האור זרוע לצדיק. יעו"ש.

ו. **ב"ב** ר' חיים פאלג'י בספרו תוכחת חיים (פר' שמות עמוד מו) בענין תיקון הברית וז"ל: גם יתחמם האדם את עצמו בעשיית המצות הבאות לידו, ובפרט בעשותו המצות לפסח, שיתעסק האדם בהם, בלישתן ובעשייתן

בשביל הפגם הזה רח"ל, וכן שעבוד מצרים וכל הד' גליות היו בעון מכירת יוסף שפגמו בהאי צדיק שהוא מדת היסוד, וכמש"כ (עמסס ב, ו) על שלשה, פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו, על מכרם בכסף צדיק ואביון בעבור נעלים, וזה רומז על ד' גליות שהיה בשביל מכירת יוסף כמובא בסח"כ, וכשבאו אצל הים לא רצה הים לקרוע לפניו, כי עדיין לא תקנו זה החטא רק הקב"ה הוציאם בזכות אבותיהם הק' וכשראה הים ארונו של יוסף אז נקרע לפניו כמו שעולה קריעת ים סוף עם הכולל כמס' "כראה ארונו של יוסף" דהיינו כאשר ראה תיכף נקרע, דכתיב הים ראה וינוס, א"כ הקושי של קרי"ס היה שלא רצה הים לקרוע כי עדיין לא תקנו מדת זה הצדיק, רק כשבא ארונו של יוסף שהוא הצדיק ברח לפניו בע"כ, לכן הקושי של פרנסה הוא ג"כ בשביל זה לתקן הפגם של בר"ק. ואמר קשין מזונותיו של אדם לשון רבים ולא קשה פרנסתו לשון יחיד, לרמז על שני מיני מזון הנפשי ומזון הגופני, כי שניהם קשים, כי כל טמטום הלב ובל מיני צער ועוני ר"ל הוא בשביל זה הפגם, ושלחנו של אדם נדמה לקרי"ס, וכמובא במגלה עמוקות על סמיכות הפסוקים בזה"ק זה אלי ואנוהו וזה השולחן אשר לפני ה' כמו שאז היה בזכות ארונו של יוסף אשר מדתו ללקט כל הניצוצין דיכתיב וילקט יוסף, ככה עיקר עבודת השלחן ללקט הניצ' קדישין, ובזכות יוסף אנחנו נזנים כש"כ ויוסף הוא המשביר כמובא שם. וגם הגאולה אחרונה ב"ב יהיה בזכות יוסף הצדיק, ולכן כדי לתקן מדתו בא דייקא קושיות הפרנסה ועניות קודם ביאת המשיח, כי הפוגם בברית רח"ל חייב מיתה ועני חשוב כמת, ותראה כי ס"ת של "קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף" עולה כמס' "תקוני יסוד" לרמז כי שניהם הם רמז לתיקון היסוד קושיות הפרנסה וגם קריעת ים סוף.

וגם כ'קריעת ים סוף הר"ת עולה כמספר צ' לרמז על מדת יסוד. וגם כתבתי למעלה כי קשין מזונותיו של אדם הר"ת כמספר אמת, כי זה תלוי בזה כי הפוגם בברית ח"ו נקרא משקר וגם בא ע"י שקר כמש"כ (תהלים פט, לה) לא אחלל בריתי ומוצא שפתי לא אשנה, ומובא בהקדמת התיקונים (דף ד' ע"ב) וז"ל דבדרגא דיעקב תליא קץ דפורקנא דדרג' אמת, הה"ד (מיכה ז, כ) תתן אמת ליעקב דאיהו סימן א'לף מ'אתים ת'שעים עכ"ל. וגם הגאולה אחרונה ובנין הבית לעתיד יהיה בזכות יעקב ויוסף, כש"כ (תהלים עז, טז) גאלת בזרוע עמך בני יעקב ויוסף סלה, וזה העוני והלחץ מחסדי השם לקרב גאולתנו שיתוקן בזה מה שפגמנו במדת הצדיק. וגם עני מות עולה מספר תק"ע שהוא רומז לגאולה תקע בשופר גדול, ולכן מלכות אדם וישמעאל מכבידים עלינו עול גליות, כמובא בנועם אלימלך פר' וישלח שבזכות המסים והארנונות והעניות רח"ל יהיה: הגאולה. וכן מובא במגלה עמוקות באותה הפרשה כעין זה, ומרמז בזה שאמר יעקב אבינו ע"ה ואחר עד עתה (בראשית לב, ה) דהיינו דכתיב (תהלים יב, ו)

ז. יזהר להיות מעשרה ראשונים בבית הכנסת להתפלל כשבא שחרית מנחה ערבית [ז]. ויזהר מאד במצות ציצית ותפלין [ח].

עיונים והארות

תפלין כאמור.

וב"ב בספר גזזי המלך לרבי יעקב אביחצירה (תיקון הברית תיקון יח) וז"ל: בראשית ר"ת רפואת ברית יהיה שומר אות תפלין, בא לרמוז דמתיקוני הברית ג"כ שיהיה נוהר בתפלין אזהרה גדולה, ויתנהג בהם בקדושה וטהרה כאשר חכמים הגידו. והם תיקון גדול לפגם הברית, כי הברית נקרא אות והתפלין נקראו אות, יבא אות וכפר על אות, וג"כ נצטוונו על תפלין להניחם כנגד הלב ובין העינים, ופגם הברית בא מהרהור הלב ומראיית העינים, לפיכך באו התפלין לכפר כפרה שלהם, דהיינו שמניחים אותם על פגם אותו מקום, הם מכפרים יותר, ולזה רמז הכתוב (ישעיה כז, ח) "או יחוק במעווי יעשה שלום ליי", דידוע דהתפלין נקרא עוז, כמו שאמרו רז"ל ובזרוע עוזו אלו עוז תפלין. ורמז בזה הכתוב דאם האדם הפוגם בברית יחוק במעווי שהם התפלין, ישמרים בקדושה ובטהרה, בזה יתקן מה שפגם בברית הנק' שלום, וזהו יעשה שלום לי.

עוד, י"ל דעל זה רמז הכתוב (דברים כה, י) "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך". דידוע דבאות ברית רשום שם הוי"ה ב"ה מבפנים ושם שד"י מבחוץ, דשניהם גימט"ט ש"ם. והפוגם בברית פגם בשניהם. וע"י הנחת תפלין הנק' שם הוי"ה ושם שד"י, תיקן מה שפגם, וכל המקטרגים שהיו מקטרגים עליו יתבטלו. וזה שאמר הכתוב, "וראו כל עמי הארץ" הם המקטרגים שהיו מקטרגים "עליך" על שפגמת בברית וקלקלת שם הוי"ה ושם שד"י שהיו חתומים בו, עכשיו ע"י הנחת התפלין הנקרא שם הוי"ה, חזרו שני השמות על תיקונם למקומן הראשון ונתקן הברית, וזהו "כי שם ה' נקרא עליך" הם השני שמות שהם בגימט"ט ש"ם, ובזה "ויראו ממך" כל המקטרגים ויברחו. ואפשר דלזה רמז ג"כ מ"ש התנא (אבות ד, יג) שלשה כתרם הם וכתר שם טוב עולה על גביהן, דשם טוב האמור כאן הוא הברית החתומים בו השני שמות כאמור שהם גימט"ט ש"ם, דאין לך שם טוב בעולם יותר משמירת הברית, דעיקר היראה תלויה בו, וכמו שאמר הרשב"י ע"ה דמי שאין בו יראה מצד הברית, אין בו יראה כלל. עוד י"ל דהזרע הוא חיים של האדם, והפוגם בו פוגם בחיים שנתן לו הקב"ה, והתפלין הם חיי המלך, וכשמקיימם האדם ושמרים בקדושה ובטהרה, יבאו חיים ויכפרו על חיים.

ואפשר דלזה רמז דהע"ה באומרו (תהלים נא, יד) השיבה לי ששון ישעך "ורוח נדיבה תסמכני" רמז בזה לתיקון פגם הברית, וידוע דהמילה נקראת ששון, כמ"ש (שם קיט, קסב) "שש אנכי על אמרתך". וכבר כתבנו דהברית חתום בו הוי"ה מבפנים ושד"י מבחוץ שהם גימט"ט ש"ם והפוגם בברית פוגם בשני השמות. ובקיימו מצות התפלין, ישוב הברית על תיקונו. וז"ש "השיבה לי ששון ישעך" הוא הברית שהוא ישועת אדם. ובמה אני מבקש כפרה על זה? "ורוח נדיבה תסמכני" גימט"ט תפלין, דהיינו עשה לי סמיכות והחזיר לי הברית על תיקונו ורוח קדושה בשביל התפלין שאני מניח. ואפשר ג"כ דלזה רמז ג"כ באומרו (שם

ובאפייתן עד שיזיע. וכן בעשיית ארון וקבר למת. וכן בנשיאת המת לקבר עד שיזיע, וכן אם הולך לדבר מצוה, ילך במהירות עד שיזיע, וכן אם הולך לגבות מעות לסיוע נדוניית כלה עניה, כמ"ש בספר קיצור השל"ה ש"ם.

ז. **ב"ב** בספר יסוד יוסף לגאון רבי יוסף מפוזנא (ח"ז בתיקוני החטא אות כ"ד) וז"ל: עוד מתיקוני קרי להיות מן עשרה הראשונים לבא אל בית הכנסת להתפלל, והוא תמוה עד מאוד עשרה הראשונים מאן דכר שמיה, אלא הוא הדבר אשר דברנו כי זה אחד מתיקוניו, ובסדום כתיב ואנשי סדום רעים וחטאים, וידוע רעים נקראים החוטאים בהוצאת זרע לבטלה כמו שכתבנו למעלה בהקדמות, ולכן אברהם טען מה שחטאו בהוצאת זרע לבטלה מה תקונם, להיות מן עשרה ראשונים. לכן טען אולי ימצאון שם עשרה היינו מן עשרה ראשונים אם כן יש להם תיקון על החטא. ולכן אמר חלילה להמית צדיק עם רשע, ידועה הקדמת הזהר פרשת נח צדיק נקרא מי שאינו חוטא בחטא זה, ולכן זכה יוסף שיקרא שמו בישראל יוסף הצדיק, כי שמר ברית קודש וכן כתיב בנח, נח איש צדיק לפי שלא חטא בחטא זה או חטא ותקן אותו ע"י שהיה מן עשרה ראשונים כאמור, ולקצר אני צריך, ובדרושים הארכנו. עכ"ל.

ח. **ב"ב** ר' חיים פאלג'י בספרו תוכחת חיים (שם עמוד מ"ג) וז"ל: גם יזהר מאד, במצות ציצית. כמ"ש המקובלים וכמ"ש בס' זרע קדש (דף כח ע"א) ונראה לי הטעם, כי בציצית יש ל"ב חוטיין, ובזה זוכה להיות לבו לב טהור, כי עיקר חטא זה הוא בא, ע"י הרהורי הלב, וכמ"ש בגמרא ע"פ האמור בפ' ציצית, ולא תתורו אחרי לבבכם, ואחרי עיניכם, וכבר מצינו מעשה נורא בגמ' במנחות (מד) במעשה דההוא תלמיד, כי על ידי הציצית ניצול מלחטוא באותה זונה, כנודע.

ג. יזהר במצות תפלין, כמ"ש בתיקוני (תיקון כא, דף ח"ן ע"ב) כי הוא תיקון לפגם הברית יע"ש. ונ"ל דה"ט דכיון שהם כנגד הלב והמוח אשר בב' מקומות אלה הם עיקר המחשבה כידוע. וגם בהנחת תפלין בסדר רש"י ור"ת יזהר בהם, ואין בזמן הזה משום יוהרא, ויכוין בהם, כי יש בב' זוגות ד' פעמים כ"א אזכרות, ד' פעמים כ"א, הם ד' פעמים אהיה, סך הכל גי' פ"ד, כנגד ד' פעמים אהיה, הפוגם בפגם הברית שמתעם זה צריך להתענות פ"ד תעניות, וכמש"ל, א"כ, ע"י הנחת תפלין, הוא מתקן פגם הברית, וזהו הטעם שדרז"ל בפ"ק דמגילה (דף טז ע"ב) על פסוק ויקר, אלו תפלין יע"ש, כי כן אותיות יקר, הם אותיות קר"י, כי ע"י מצות הנחת תפלין, מתקן פגם הברית, ומאותיות קרי, נעשה יקר וגדולה.

ומה נעמו לפי זה, רמז הרומז אשר רמז הרב הגדול חיד"א ז"ל בס' אהבת דוד, דרוש וי"ו לשבת הגדול דכ"ה ע"א, בתיבת ברית, שהוא נוטריקון בית ראש יד תפלין, שהוא הברית אשר בין ה' ובינינו, והעובר זה מפר ברית עכ"ל, דלפי דרכנו בא הרמז הלזה בתיבת ברית שהם אותיות בית ראש יד תפלין כי תקון הברית עצמו תלוי בהנחת מצות

- ח.** כשיאמר וקבצנו יח"ד מארב"ע כנפו"ת הארץ יכוין לשם חב"ו היוצא מפסוק חיל בלע ויקיאנו והוא שם משמות ע"ב. וטוב שיאמר "יהרמ"י או"א שכל הנשמות של הטפין שיצאו ממני לבטלה שלא במקום מצוה שנכנסו ונעמקו בקליפה שתחזירם לשרשם שבקדושה טהורים ומתוקנים זכים וברורים וגם כל הנשמות העשוקות בקליפת נוגה תקיאתן הקליפה ותפליטן ויורישן אל במקום הקדושה בכח השם הקדוש חב"ו הרמוז בר"ת הפסוק חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל", וטוב להזהר לומר בקשה זו לפחות בימי השובבים וגם ביום ששי בשבת בכל השנה וגם בחול של עשרת ימי תשובה וטו.
- ט.** ישלים בכל יום צ' אמונים, ד' קדושות י' קדישים ק' ברכות – ראשי תיבות צדיק, והוא אחד מתקוני צדי"ק יסו"ד עולם וי.
- י.** אשרי הזוכה ללמוד ח"י פרקי משנה בכל יום הוא תקון ליסוד - וח"י בהם אמר רחמנא ויא. וכן יזהר ללמוד קודם שיישן כי הוא תקון גדול, כדכתיב ושבע ילין בל יפקד רע ויב.
- יא.** בשכבו יהרהר בדברי תורה במה שלמד ביום או בלילה, ויישן מתוך דברי תורה וערבה שנתו. ויציר שם המיוחד הוי"ה ב"ה כאלו כתוב לפניו בכתב אשורית גדולה ויג.
- יב.** בתחילת הלילה ישכב על צדו השמאלי, וזה יועיל להכניע צד שמאל. וגם ע"פ הרפואה הוא טוב בתחילת שכיבתו ויד. ואחר חצי הלילה יכול לשכב על צידו הימני וטו. ויזהר מאד מלשכב פרקדן וטו.
- יג.** אסור לאדם לישן בבית יחידי, והישן יחידי אוחזתו פלונית [לילי"ת] ויז. ויש מקילין אם יש שם נר או

עיונים והארות

אגסי זצ"ל בספרו אמרי שמעון דרושים על התנ"ך ועל הש"ס על הפסוק בתהלים (כה, יג) "נפשו בטוב תלין וזרעו יירש ארץ". יובן ע"ד שכתבו חכמי המוסר שימהר האדם ללמוד בכל לילה קודם השינה שיעור מה ואח"כ ישכב וערבה לו שנתו להנצל ממקרה לא טהור כמ"ש"ה ושבע ילין בל יפקד רע כמ"ש בגמ'. ואז היפך מה שהיה זרעו הולך לקלי' עתה יהיה מעלה מ"ן למלכות כמ"ש הארי ז"ל וז"ש נפשו בטוב תלין ר"ל שילין מתוך עסק התורה ואין טוב אלא תורה שנא' כי לקח טוב וכו' אז וזרעו יירש אותו הארץ ארץ החיים המ' ודו"ק. עכ"ל.

יג. מרן החיד"א (שם סי' ח' אותיות קיז-קיח ואות קכא).
יד. מרן החיד"א (שם אות קיט).

טו. כ"ב הכה"ח (סי' רלח ס"ק יא) הנה בתחלת הלילה ישכב על צד שמאל כנזכר בהרמב"ם ז"ל, ואחר חצות לילה אם ירצה לישן יתהפך על צד ימינו ומועיל מאד לבטל כחות החיצונים.

טז. כ"ב הרמב"ם (פ"ד מהלכות דעות ה"ה) וז"ל: לא יישן אדם לא על פניו ולא על ערפו אלא על צדו.

יז. גמ' שבת (קנא:). והרא"ש והרי"ף והסמ"ג והראבי"ה העתיקוהו לדינא. ובית, היינו חדר וכן הוא במהרי"ל, ובמג"א (סי' רלט ס"ק ז). ועי' בשעה"כ מרבנו האריז"ל (דרושי הלילה דרוש ז) דמשמע שהיא וגונדא דילה הם המחטיאין האדם בקרי. וכ"ה בשער הפסוקים (תהילים יח), דשדות הנקבות מכח לילית הם המפתות ומחטיאות לאדם, ע"ש.

יח. וכן הוא בזוה"ק (בראשית דף יט ע"ב) וז"ל: ובכל אתר דאשכחן בני נשא ניימיין יחידאין בביתא שרן עלייהו ואחידן לון ומתדבקן בהו ונטלי מנייהו תאובתא ואולידן מנייהו. עכ"ל.

כט, יא) ה' עז לעמו יתן, ה' יברך את עמו". דהתפילין נק' ה' עז, והברית נק' שלום, ותיקון הברית הם התפילין. לפיכך אמר ה' עז לעמו" - הם התפילין, ובוה ה' יברך את עמו בשלום" - הוא הברית. אעפ"י שפגעו בו, כשיקיימו התפילין כהלכתם בקדושה ובטהרה. יופר להם מה שפגמו בברית הנק' שלום. ובה הרמז על הנכון דתיקון הברית יהיה שומר תפילין כראוי.

ט. כתב המקובל רבנו מאיר פאפירש ז"ל בספרו אור צדיקים (סי' ב, שער התפילה מא) וזה לשונו: "ברכת תקע בשופר מסוגלת להתפלל על פיזור הקרי בין הקליפות בר מינון, שיתקבצו יחד אל הקדושה על ידי שם הקדוש חב"ו הנרמז בפסוק חיל בלע ויקיאנו אף שבלעו הסטרא אחרא חיל גדול של טיפות קרי מן בר ישראל, עם כל זה ויקיאנו, מוכרח הוא להקיא אותם בעל כרחו על ידי שם הנרמז בראשי תיבות בפסוק חיל בלע ויקיאנו, ומרומז כוונה זו באמרו וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ האותיות הקודמות לאחרונות הם שם הנזכר שיקובצו טיפות הנידחות בן הקליפות על ידי שם זה שהוא אחד מע"ב שמות.

י. ונוסח היה רצון כתבו רבנו יוסף חיים בספרו עוד יוסף חי (פר' בשלח אות י).

יא. מרן החיד"א ציפורן שמיר (סי' ו' אות קל"ג).

יא. כ"ב בספר אור צדיקים למוהר"מ פאפיר"ש (בעמוד התפילה סי' כב סעי' יא) וז"ל: טוב ללמוד משניות בכל יום, ואם אפשר שישלים משניות בכל חודש להשלים ח"י פרקים בכל יום כנגד ח"י עולמות מה טוב ומה נעים יהי חלקו עמו, כי הוא תיקון גדול לפגם הברית סוד אל חי, ויש להם גם כן סגולה להרוג יצר הרע, גם סגולה להמשיך נשמה שהיא אותיות משנה.

יב. כ"ב הרה"ג המקובל האלהי מו"ר ח"ר שמעון אהרון

אם נראה שם אור הלבנה כאשר הוא חדר בבית ויש בבית עוד דיורים אחרים ויחן.

מאמרי הזוה"ק

ח"ב דף כ"ט ע"ב

וְשָׂרִיץ הַיְאֹר צִפְרֻדָּעִים וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתְךָ. ר' שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, ירמיה לא יד קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע במקום גבוה ורם **דָּא יְרוּשָׁלַיִם לְעֵילָא** מקום רם-זו ירושלים של מעלה שהיא סוד הבינה, שעד שם נשמע כי **רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ, דהיינו כָּל זְמַנָּא דְיִשְׂרָאֵל אֲנֹוּן בְּגָלוּתָא, אִיהִי מְבַכָּה עַל־יְהוָה דְאִיהִי אִמָּא דְלַהוֹן** כל זמן שישראל בגלות, השכינה בוכה עליהם מכיון שהיא האמא שלהם. **מֵאַנְהָ לְהַנָּחֵם עַל בְּנֵיהָ. מַאי טַעְמָא** מה הטעם שממאנת להנחם. **כִּי אֵינְנוּ. כִּי אֵינָם מְבַעֵי לֵיהּ** ומקשה מדוע אמר כי איננו בלשון יחיד היה צ"ל, כי אינם, בלשון רבים. **אֵלָא וּמִתְרַץ, בְּגִין דְּבַעֲלָה דְאִיהוּ קוֹל** בגלל שבעלה שהוא פרצוף ז"א בסוד הקול, **אִסְתַּלַּק מִנָּה, וְלֹא אֶתְחַבֵּר בְּחֵדָה** נסתלק ממנה ולא נתחבר עמה בסוד היחוד.

וְתָא תְּוִי ובא וראה, **לֹא שְׁעָתָא חֲדָא אִיהִי, דְּכַבַּת עַל־יְהוָה דְיִשְׂרָאֵל** זו לא היתה רק שעה אחת שרחל בכתה על עם ישראל, **אֵלָא בְּכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא דְאֲנֹוּן בְּגָלוּתָא** אלא כל זמן וזמן שהם עדיין בגלות היא בוכה עליהם. **וּבְגִינֵי כֵּן, קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא גָרַם לֹוּן קָלָא לְמַצְרָאִי** ומפני שגלות מצרים גרמה שיסתלק "הקול" מהשכינה, כלומר שהסתלק קוב"ה משכינתיה, ובשביל כך הקב"ה גרם להם קול למצרים במכת בכורות, **דְּכִתִּיב, שְׁכַתוּב (שמות י"א) וְהִיְתָה צִעָקָה גְדֹלָה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם,**

עיונים והארות

אמנם כשהחדר פתוח לחדרים אחרים שיש בהם בני אדם אינו בכלל האיסור, כן דייק בספר נר ציון (חלק תעניות שובבי"ם פ"ב הלכה נד) מלשון מרן החיד"א בצפורן שמיר (סי' ז אות קז), שכתב וז"ל: הישן יחידי בלילה "בביתא דמיחדא משאר בת", הוא באחריות לבא לידי מקרה לילה. ע"כ. מבואר דליכא למיחש אלא בבית נפרד משאר בתים. ולכאורה חדר שבדירה, אפילו אם נקבל דברי המג"א ד"חדר" בכלל לשון "בית" מ"מ כשהוא פתוח לחדרים אחרים ויש בהם אנשים אחרים, אין שייך לקוראו בית הנפרד משאר בתים. וכ"ה בספר רוח חיים למהר"ח פלאגי זיע"א (סי' רלט) שכתב בהדיא, דליכא למיחש אלא בישן בבית שאין שום איש עימו, אבל בישן בחדר לבדו ויש אחרים בחדרים אחרים, ליכא למיחש, ונסתייע מלשון הזוה"ק.

ודעת המחצית השקל דביום לית לן בה. וכתב הכה"ח (סי' רלט ס"ק טוב) מיהו בזוהר הקדוש פרשת תזריע דף מ"ה ע"א כתב וז"ל: מאן דאשתכח בלחודוי בביתא בליליא או ביממא בביתא מיחדא וכל שכן בליליא מאי מיחדא מיחדא משאר בתין או מאן דאזיל בלחודוי בליליא יכיל לאתזקא עכ"ל. משמע דאם הבית מיוחד שאין אצלו דיווין של בני אדם אפילו ביום ניזוק אם הוא לבדו, אבל אם יש אצלו דיווין של בני אדם דזקא בלילה ניזוק אם הוא לבדו.

יח. כה"ח (שם) וז"ל: ואם יש לו נר בבית או אור הלבנה נראה דאין פחד אם יש אצלו דיווין של בני אדם דהוה ליה כמו ביום.

אֲשֶׁר בָּמָהוּ לֹא נִהְיֶתָה וְגו'. וְזָמִין לֹזֵן קָלִין אַחֲרֵינוּ, בְּאֵנוּן עוֹרְדֵי עֵינָיו וְהַכִּין לָהֶם קוֹלוֹת אַחֲרַיִם בְּאוֹתָם הַצְּפַרְדְּעִים, דְּרַמָּאן קָלִין בְּמַעֲיִיהוּ, וְהוּוּ נִפְלִי בְּשׂוֹקֵי בְּמַתִּים שֶׁהֵרִימוּ קוֹלוֹתֵיהֶם בְּמַעֲיִים שֶׁל הַמְצָרִים וְהָיוּ נוֹפְלִים בְּשׂוֹקִים כְּמַתִּים.

וַתַּעַל הַצְּפַרְדֵּעַ [א] וְשׂוֹאֵל מִדּוֹעַ כְּתוּב הַצְּפַרְדֵּעַ בְּלִשׁוֹן יַחֲדָי, **חָדָא תָּוַת, וְאוֹלִידַת, וְאַתְמְלִיית** **אַרְעָא מְנַיִיהוּ** וּמְפַרֵשׁ, צְפַרְדֵּעַ אַחַת הִיְתָה, וְהִשְׁרִיעָה עַד שֶׁנִּתְמַלְאָה כָּל מְצָרִים מֵהֶם. **וְהוּוּ כְּלָהוּ מְסָרִין גְּרַמְיִיהוּ לְאִשָּׁא** וְהָיוּ כּוֹלֵם מוֹסְרִים עֲצָמָם לְהַכְנִס בְּאֵשׁ, **דְּכַתִּיב** שְׁכָתוּב **וּבְתַנּוּרֵיהֶּ** **וּבְמִשְׁאָרוֹתֶיהֶּ.** וּמֵאִי הוּוּ אֲמָרִי וּמָה הָיוּ אוֹמְרִים (תְּהִלִּים ס"ו) **בְּאֵנוּן בְּאֵשׁ וּבְמִים וְתוֹצִיאֵנוּ**

עיונים והארות

'עשו לנו מקום שנעלה ונעשה רצון בוראנו'. רצפת השיש אכן נבקעה, ואל הבית פרצו הצפרדעים בהמוניהן. **אפילו** אם היו המצרים מחביאים את עצמם תחת הקרקע, היו באות לשם הצפרדעים ומשחיתים בהם. כשנכנסו לבית הכסא, היו נושכות ומסרסות אותם. בטלתם את ישראל מפריה ורביה - גם אתם התבטלו מפריה ורביה. **רעש** מחריש אוזניים

הצפרדעים נמצאות בכל מקום: על הכסאות, במיטות, בתנורים, בתוך הכוסות והצלחות, על המצרים, והגרוע מכל - בתוך הגוף פנימה! הן כמובן לא ישבו בשקט, אלא קפצו וקרקרו כל הזמן. איזו הרגשה נוראה, "לארח" צפרדעים מקרקרות בבטן! רעש הקרקור היה קשה למצרים יותר מהנזק של הצפרדעים עצמן! במיוחד קרקורן של אלו הנמצאות בתוך גופם. הצער שסבלו מרעש הצפרדעים היה כל כך גדול עד שכולם בכו. היו מצרים שאפילו מתו מן הרעש! הייתם מבעיתים את בני ישראל בצעקותיכם - כעת תתייסרו מצעקות הצפרדעים! **צעקות** הצפרדעים מזכירות את צעקתם של ההורים האומללים אשר צעקו ובכו והתחננו כשלקחו את בניהם וזרקו אותם ליאור!

אין מנוח!

נתאר לעצמנו: מצרי רוצה לנוח בביתו, אולם כל הכסאות רוחשים צפרדעים. הן קופצות מהרצפה לכסא, ומן הכסא לשולחן, ומהשולחן... הופס, על ראשו של המצרי. לא צפרדע אחת, לא שתיים, גם לא עשר ולא עשרים, אלא אלפים ומליונים של צפרדעים. המצרי עייף והוא מוכרח לשבת, על אף כל מאמציו לפנות לעצמו כסא לשבת עליו, הצפרדעים זריזות ממנו ומכסות את הכסא. המצרי מתחכם ומרים את הכסא וכך מפיל מעליו את כל הצפרדעים, אולם תוך כדי שהוא מנסה לייצב את הכסא בתוך ים הצפרדעים, שוב קופצות הצפרדעים ומכסות את הכסא. אין ברירה, צריך לשבת על הצפרדעים. הצפרדעים "מנצלות" את תנוחת הישיבה של המצרי כדי לקפץ גם על ברכיו.

הצפרדעים ממלאות גם את המיטות, ולא מאפשרות למצרי לישון, ואפילו לנוח. המצרי בא למיטתו ומוצא אותה מלאה צפרדעים. אחרי שנוכח לראות כי אי אפשר לגרש אותן כי רבות הן, שוכב הוא עליהן

א. **הקשה** את ליבו ואמר למושה: בכשפים אתה בא אלי? אקרא לילדים קטנים מבית הספר ויעשו גם הם צפרדעים! מיד קרא פרעה לחרטומיו ועשו גם הם כמושה ואהרון. אולם לסלק את הצפרדעים לא היו מסוגלים, ומה הועילו חכמים ב"חכמתם"?

נתאר לעצמנו: פרעה הרשע יושב על כסא מלכותו בבגדי מלכות, ושרי המלוכה לפניו. לפתע מגיעות צפרדעים ירקות קרות וחלקקות, קופצות ישר אל פרעה ותוך כדי קרקורים נכנסות לו בנקביו ויוצאות מפיו! פה מפיק צפרדעים! איזה בושות! ממנו עוברות הצפרדעים אל שריו ועבדיו. הן קופצות עליהם, נכנסות לתוכם ומקרקרות באוזניהם. כאשר מנסה המצרי להרוג צפרדע סוררת, התבקעה הצפרדע, ומקרבה יצאו שש צפרדעים נוספות!

מארמון פרעה מתפרסות הצפרדעים על פני כל מצרים. הן מקפצות בעליזות ובזריזות דרך הדלתות והחלונות ונכנסות בהמוניהן אל בתי המצרים. ללא היסוס הן ניגשות אל קערות הבצק, אל הלחמים, אל הסיירים, נדבקות אל האוכל ומכרסמות אותו. הן מעיזות אפילו - שלא כטבען - להיכנס לתוך התנורים הבווערים! נכנסו לתנורים כמויות כה גדולות של צפרדעים, עד שהיה בכוחן לקרר את חום התנור! אוכל חם כבר לא היה למצרים. פרעה! התכחשת למציאות ה' ואמרת "מי ה'?" - למד מן הצפרדעים היודעות את ה' ונכנסות להישרף! בתנורים על קידוש שמו יתברך!

המצרי יושב לאכול והנה לארוחתו יש שותפים, בצלחתו קופצות הצפרדעים. וכשבא לשתות, הוא מקבל נשיקה מהצפרדע שממתינה לו בתוך הכוס!! אין להמלט מהן! לאחר שמצליח המצרי לשתות הופכת שמחתו לתוגה, המים במעי הופכים לצפרדעים! בקשתם מישראל להביא לכם שקצים ורמשים, ונפשם היתה קצה מהם. עכשיו תגעלו אתם מן השרצים!

אין מפלט!

אין מקלט או איזה 'חדר בטחון' המוגן מפני הצפרדעים, הצפרדעים נכנסו לבתים המוגנים ביותר. גם העשירים מבין המצרים אשר נעלו את בתיהם על מסגר ובריה, לא נמלטו מן המכה. הצפרדעים ירדו לתוהם ועלו ממנו עד לבית העשירים. הן נקשו על רצפות השיש ואמרו להן:

לְרוּיָהּ "באש" זהו התנור, ו"במים" של לישת הבצק, ותוציאנו לרוייה, אחרי שהלחם נאפה היו פועלים זרע חדש וכדמפרש לקמן. **וְאִי יִימָא, אִי הָבִי מַאי אִיכַפַּת לְהוּ לְמַצְרָאֵי דְעֵאלִין לְאַשָּׂא פֶּל אַנּוּן עוּרְדֵּעִין** ואם תאמר, אם כך מה איכפת להם למצרים שכל אותם הצפרדעים נכנסו באש **אַלָּא** ומתרץ

עיונים והארות

הניידות קשה עד מאוד בתוך ים רועש של צפרדעים.

לב עיקש ופתלתול

הסייט הנורא הזה ממשיך יום ועוד יום, כל יום כנצח! מצרים רבים נפלו מתים. היה זה נס גדול שנותרו בכלל אנשים בחיים, כאשר צפרדעים מקרקרות להן בתוך הבטן שבוע שלם.

כשמרגיש פרעה שאיננו יכול לסבול יותר, הוא קורא למשה ואהרן ואומר להם: "העתירו אל ה' ויסר הצפרדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויזבחו לה'". שאל אותו משה (צעק לו בתוך האוזן, כדי שישמע): למתי אתה לך? מתי אתה רוצה שתסור המכה? היינו מצפים שפרעה יגיד מיד: מה השאלה? היום, עכשיו, הרגע! אינני יכול לסבול עוד רגע נוסף! אלא שפרעה הפוליטיקאי המדופלם חושב לעצמו: אם משה שואל מתי להסיר את המכה, כנראה שמכת הצפרדעים נגרמה על ידי המזלות, ומשה שיוודע שהגיע עכשיו זמן סילוקה על ידי המזל, מצפה שאגיד לו להסיר מיידית את המכה, ואז הוא יתפאר עלי שכאילו הוא הסיר את המכה. ולכן אתחכם עליו, ואומר לו להסיר את המכה מהר, אבל למעשה היא כבר תסור מאליה היום על ידי המזלות, וכך אוכיח למשה שאין לו שליטה על המצב, הכל מתנהל על ידי כוחות הטבע. אמר לו משה: כדברך למען תדע כי אין כה' אלהינו" ° אתפלל לה' שרק מחר תסור המכה, וכך תראה שהכל מתנהל בהשגחת ה'.

תם ולא נשלם, שבח לאל בורא עולם!

הצפרדעים שהיו במעי פרעה ובמעי שריו היו מדברות ביניהן: אימתי נצא מכאן? וענו זו לזו: עד שיבוא בן עמרם ויתפלל עלינו. ואכן בעקבות תפילתו של משה סרה המכה, ובין רגע מתו כל הצפרדעים. נתאר לעצמנו: בבת אתת משתרר שקט! מליארדי צפרדעים דוממות כאחת, ולמצרים לוקח זמן להתרגל לשקט הרועם. רק אותן צפרדעים שנכנסו לתוך התנורים הבווערים כדי לקדש שם שמים, חזרו חיים לתוך היאור, ולא מתו ביבשה, לפי שבטחו בה' ומסרו נפשן לקיים ציווי ה'.

תמה המכה, אך לא נשלם הסיפור. כעת מצרים כולה מכוסה בשכבות של צפרדעים. מחלקת התברואה של עיריית מצרים נחלצה למבצע פינוי מיוחד, אולם עובדי העיריה לא יכלו להשתלט על העבודה, כל המצרים נרתמו לעבודה הקשה - עבודת פינוי הצפרדעים. כל מצרי צבר לפחות עשר ערמות ענקיות! לאן יפנו אותם? בעיה של ממש. באין פתרון מעשי לכמויות כה אדירות, הותרו אותם ברחובות מצרים ערמות ערמות. באשה הארץ מן הריח הנורא. הצחנה הנוראה גרמה למחלות זיהומיות קשות, לאורך זמן רב, ובמשך תקופה ארוכה עדיין המשיכו אנשים למות כתוצאה מן המכה.

ברוב עייפותו. אולם זו משימה לא פשוטה להרדם כאשר מתחתיו ומעליו יצורים מקפצים ומקרקרים, וכל שכן שיצורים אלו מחבלים בגוף. חלקן של הצפרדעים גדולות וכבדות, וכאשר הן עולות על הבטן הן גורמות לקשיי נשימה. הצפרדעים הקטנות גם הן עושות מלאכתן באמונה ומכניסות את פיהן לתוך אוזנו של המצרי, הן אף דוחקות את רגליהן הקטנות לתוך עיניו ונחיריו. איך אפשר ככה לנוח?? אתם לא הנחתם לבני ישראל לנוח. לאחר יום עבודה מתיש הטלתם עליהם עבודות נוספות ומנעתם אותם משינה, בבוקר שוב הערתם אותם מוקדם לעבודה. עכשיו תרגישו מה זה לא לישון כמה ימים.

זהירות, צפרדעים בדרך!

צפרדעים קרות, רטובות וחלקקות קופצות על המצריים בהמוניהם, בכל מקום שהלכו דרכו עליהן. ומפני שהיו חלקקות ולחות, נפלו המצריים ארצה. ומיותר לציין כי הנופל, צונח ומתגולל בתוך ים של צפרדעים. וכשהוא פותח את פיו לצעוק לעזרה, קופצת הצפרדע לתוך פיו! כדי לעמוד על רגליו שוב, עליו להניח את ידו על שכבת הצפרדעים קרה ירית ודוחה!

כאשר רואה הצפרדע איש מישראל היא בורחת ממנו, ואילו אחרי המצרי היא רודפת ומקפצת עליו. הצפרדעים שרצו בכל גבול מצרים, אך הפלא ופלא! הן לא יצאו מעבר לגבולות המדינה. תועלת אחת צמחה מכך למצרים: סוף סוף השתרר שלום בין מדינת כוש למדינת מצרים, ששנים רבות היו ביניהן סכסוכים וחילוקי דעות על מקום הגבול המדויק. כעת באו הצפרדעים והראו בדיוק את הגבולות.

כיצד ידעו הצפרדעים להבחין בין יהודי למצרי, בין גבול מצרים לגבול כוש ושאר המדינות? שוב נוכחו המצרים לדעת כי לטבע אין כח בפני עצמו, הוא מונהג ומוכתב על ידי בורא עולם, אשר ביכולתו לשנות לגמרי את דרכי הטבע.

אולי היו מצרים שניסו להימלט לארצות הסמוכות. האם הצליחו בכך? נתאר לעצמנו תמונת מצב: משפחה מצרית עולה למרכבה ומתחילה לנסוע, אולם על אף ששני סוסים אבירים מובילים את העגלה, היא נוסעת בכבדות בגלל המון הצפרדעים הקופצות בדרך. הצפרדעים גם עולות לתוך המרכבה, ומציקות ליושבים בה. המצרים מתחילים להצליף בסוסים, והם אכן משתדלים לרוץ יותר מהר. אבל אז קורה אסון, אחד הסוסים נופל פתאום ומת - על ידי הדבר (שהתלווה לכל מכה). כעבור כמה דקות של נסיונות התקדמות נואשים, דורך לפתע הסוס השני על צפרדע אחת עסיסית במיוחד, גדולה ויריית, מחליק ונופל. העגלה מתהפכת, יושביה מתגוללים על הארץ מנסים להתרומם ולהתנער מן הצפרדעים. להמשיך בדרך הם כבר לא יוכלו,

בְּלֶהוּ עֲאֵלִין לְאִשָּׁא, וְאֵלִין בְּתַנּוּרָא וְלֹא מֵתִין כּוֹלָם נִכְנָסוּ לֵאשׁ אֲבָל הִיוּ הוֹלְכִים בְּתוֹךְ הַתְּנוּרָא וְלֹא הִיוּ מֵתִים. וְאֵנּוּן דְּמֵתִין מֵאִי קָא עֲבָדִי וְאֵלּוּ שְׁמֵתוּ מִזֵּה עֲשׂוּ. נִהְמָא הָוָה בְּתַנּוּרָא וְעֲאֵלִין בְּגוּ נִהְמָא לַחֵם הִיָּה בְּתַנּוּר, וְנִכְנָסוּ בְּתוֹךְ הַלַּחֵם וּמִתְבַּקְעִין וְנִפְקִי מִנֵּיהוּ אַחֲרֵינִין, וְאִשְׁתְּאַבִּין בְּנִהְמָא וְהַצְפַּרְדַּעִים נִבְקְעוּ וַיֵּצְאוּ מֵהֶם צְפַרְדַּעִים אַחֲרִים, וְנִשְׁאַבוּ בְּתוֹךְ הַלַּחֵם. אָתּוּ לְמִיכָל מִנָּה תְּהוּא פְּתָא, אִתְהִדְרוּ עוֹרְדֵּעֵנִיא בְּמַעֲיִיהוּ, וְרִקְדוּ וְרִמְאֵן קְלִין, עַד דְּהוּוּ מֵתִים וְכִשְׁבָּאוּ הַמְצַרִּים לֵאכּוֹל מֵאוֹתוֹ הַלַּחֵם, הִיָּה נִהְפֵךְ לַצְפַּרְדַּעִים בְּתוֹךְ מַעֲיָהֶם, וְהִיוּ רוֹקְדוֹת וּמְרִימוֹת קוֹלָן עַד שְׁהִיוּ מֵתִים. וְרָא קִשְׁיָא לֹזֵן מִכְּלָא וְזֵה הִיָּה קִשָּׁה לַהֶם יוֹתֵר מֵהַכֹּל.

תָּא חֲזִי בֵּא וְרֵאדָה, כְּתִיב וְשָׂרֵץ הַיָּאֵר צְפַרְדַּעִים וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתָךְ וּבְחִדְרֵךְ מִשְׁכְּבְּךָ וְעַל מִשְׁתְּךָ. פְּרַעָה אִיְהוּ אֱלֹקֵי קַדְמָאָה מִכְּלָהוּ וַיִּתִּיר מִכְּלָהוּ פְּרַעָה הוּא שְׁלֵקָה הַרְאֵשׁוֹן מִכּוֹלָם וַיּוֹתֵר מִכּוֹלָם, כַּמ"שׁ וּבִכָּה וּבַעֲמֵךְ וּבְכָל עַבְדֶּיךָ. לִיְיָ שְׁמִיָּה דֵי אֱלֹהָא מְבָרַךְ מִן עֲלְמָא וְעַד עֲלְמָא, דְּהוּא פְּקִיד עוֹבְדִין דְּבְנֵי נָשָׂא, בְּכָל מַה דְּעֲבָדִי יְהִי שֵׁם שֵׁל ה' מְבוֹרַךְ מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, שְׁהוּא פּוֹקֵד וְזוֹכֵר מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל בְּנֵי אָדָם בְּכָל מַה שְׁעוֹשִׂים.

כְּתִיב (בְּרַאשִׁית י"ב) עַל שְׂרָה אֲמַנּוּ וַיִּירָאוּ אֶתְּהָ שְׂרֵי פְּרַעָה וַיְהַלְלוּ אֶתְּהָ אֵל פְּרַעָה וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעָה. הָאִי קָרָא לְדָרְשָׁא הוּא דְאָתָּא זֶה הַפְּסוֹק לְדִרְשָׁה הוּא בֵּא. תִּלְתַּת פְּרַעָה הָכָא שְׁלֹשׁ פְּעַמִּים נִזְכָּר פְּרַעָה בַּפְּסוֹק, וְהֵם כְּנִגְדַּת שְׁלֹשָׁה מַלְכֵי מִצְרַיִם שְׁנִקְרָאוּ פְּרַעָה, וּמִלְכוּ בְּמִצְרַיִם מִזְמַן אֲבִרָהֶם אֲבִינוּ עַד שִׁיֵּצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. תְּדָ, בְּתַהוּא וּמְנָא אַחַד בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן אֲצַל שְׂרָה. וְתְדָ, בְּיוֹמוֹי דְּיוֹסֵף וְאֶחָד בְּיַמֵּי יוֹסֵף. וְתְדָ, בְּיוֹמוֹי דְּמֹשֶׁה דְּאֱלֹקֵי בְּקוֹלְפֹּהִי וְאֶחָד בְּיַמֵּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ שְׁלֵקָה בַּמִּקְלוֹ. (ס"א הָאִי קָרָא בְּלָא אֲתַקִּיִּים בְּפְרַעָה קְדָמָאָה אָבָל בְּשַׁעֲתָא וְכו') (וְהָאִי קָרָא אֲתַקִּיִּים).

פְּרַעָה קַדְמָאָה, בְּשַׁעֲתָא דְאֲתַנְסִיבַת שְׂרָה לְגַבִּיהָ וּמִפְרָשׁ וְהוֹלֵךְ שְׂפַרְעָה הַרְאֵשׁוֹן בְּשַׁעָה שְׁנִלְקַחָה שְׂרָה אֵלֵיוּ, רְמִזוּ לְאַמְנִין, וְצִיִּירוּ תְּהוּא דְּיוֹקְנָא בְּאֲדַרְיָה עַל עַרְסִיָּה בְּכוֹתְלָא, לֹא נַח דְּעַתִּיָּה, עַד דְּעֲבָדוּ דְּיוֹקְנָא דְּשְׂרָה בְּנִסְיָרוּ רַמְזוּ לְאוֹמְנִין שְׁלוּ שִׁיֵּצִירוּ אֶת הַדִּיּוֹקָן שֶׁל שְׂרָה מִשְׁכְּבוֹ-עַל מִסְתּוֹ בְּכוֹתֵל, וְלֹא נַחַח דְּעַתּוֹ עַד שֶׁעָשׂוּ וְחִקְקוּ אֶת הַדִּיּוֹקָן שֶׁל שְׂרָה בְּתַבְנִית עַץ בּוֹלְטָת כְּתַבְנִית גּוֹף מִמֶּשֶׁ, וְכֵן סָלִיק לְעַרְסִיָּה, סָלִיק לָהּ עִמִּיָּה וְכַאֲשֶׁר עָלָה לְמִסְתּוֹ הַעֲלָה צוּרָה זוֹ עֲמוּ. כָּל מְלָכָא דְאָתָּא אֲבַתְרִיָּה, תְּהוּא חֲמִי תְּהוּא דְּיוֹקְנָא מְצִיִּירָא צִיּוּרָא כָּל מֶלֶךְ שְׁבֵא אַחֲרֵיוּ הִיָּה רוֹאֵה אוֹתוֹ הַדִּיּוֹקָן מְצוּיָר בְּצִיּוּר, וְתוּוּ עֲאֵלִין קָמִיָּה בְּדִיְחִין וְהִיוּ נִכְנָסִים לְפָנָיו בְּדַחְנִים, וְעַדִּין לֹא הִיָּה שְׂמַח, כֵּן סָלִיק לְעַרְסִיָּה תְּהוּא אֲתַהֲנִי בְּתַהוּא צִיּוּר אֲבָל כַּאֲשֶׁר עָלָה לְמִיטָתוֹ הִיָּה נִהְגָה מֵאוֹתוֹ הַצִּיּוּר שֶׁל שְׂרָה. בְּנִין כְּדָ, מְלָכָא אֱלֹקֵי הָכָא יִתִּיר מִכְּלָא בְּשִׁבִיל כֶּךָ הַמֶּלֶךְ פְּרַעָה לִקַּח כַּאֲן יוֹתֵר

מכולם. (תא חז"ל) הִיָּינוּ דְּכַתִּיב וְזוּהוּ שְׁכַתוּב, וּבְחֵדֵר מִשְׁפָּכָךְ וְעַל מִטָּתְךָ בְּשִׁבִיל צוּרַת שְׂרָה שֶׁהִיְתָה עַל מִטְתּוֹ. וְלִבְתָּר וְאַח"כּ, וּבִבֵּית עֶבְדֶּיךָ וּבְעַמֶּךָ. וּבְכַלְהוּ לָא כְּתִיב עַל מִטָּתָם אֲבָל בְּשֵׁאר הָעַם לֹא כְּתוּב עַל מִטְתָּם, אֲלָא לִיָּה בְּלַחֲזוּדֵיהָ אֲלָא בְּפִרְעָה לְבָדוּ וּבְשִׁבִיל צוּרַת שְׂרָה שֶׁהִיְתָה עַל מִטְתּוֹ.

כִּד אֶתְפַּלֵּיג לִילֵיא, אֲנִינוּ דִּתִּיא וּבְתָא דִּילְהוֹן לְאַדְכָּרָא תְּדִיר לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִפְּרַשׁ הָרַב מֵעֵלַת תִּיקוֹן חִצּוֹת וְאוֹמֵר, כִּי בּוֹמֵן חִצּוֹת לֵילָה, אֵלֶּה הַצְּדִיקִים שֶׁחַחֲשָׁק שְׁלֵהֵם לְהוֹזִכִּיר תָּמִיד לְקַב"ה, לְהוֹזִכִּיר עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה וְתִיקוֹן הַשְּׂכִינָה, לָא יְהִי שְׂכִיבּוֹ לְלִבָּא לֹא נוֹתְנִים דּוּמִיָּה לְלִבָּם, וְקִיָּמִין לְאַדְכָּרָא לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְעוֹמְדִים בְּחִצּוֹת לֵילָה לְהוֹזִכִּיר לְקַב"ה עַל תִּיקוֹן הַשְּׂכִינָה. כִּד סְלִיק צְפָרָא, מְקַדִּימִין לְבֵי בְּנֵי־שֵׁתָא כֹּאשֶׁר עוֹלָה אוֹר הַבּוֹקֵר מְקַדִּימִים לְבֵא לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וּמִשְׁבַּחָאן לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּמִשְׁבַּחִים לוֹ לְקַב"ה. וְכֵן בְּתָר פְּלִגְנוֹת יוֹמָא וְכֵן אַחַר חִצּוֹת הַיּוֹם, מִתְּפַלְלִים תְּפִילַת מְנַחָה. וְכֵן בְּלֵילָה, כִּד אֶתְחַשְׁדֵּי וְאַתְדַּבֵּק לִילֵיא בְּחִשׁוּבָא וּבֵת שְׂמֵשָׁא וְכֵן בְּלֵילָה כֹּאשֶׁר נַחֲשַׁךְ הַיּוֹם וְנִדְבַק הַלֵּילָה בְּחוּשֶׁךְ וְשׁוֹקֵעַת הַשֶּׁמֶשׁ, הֵם מִתְּפַלְלִים עַרְבֵית לְהַמְתִּיק הַדִּינִים. עַל אֲלִין כְּתִיב וְעַל אֵלֶּה נֹאמֵר (ישעיה סב ו) הַמּוֹכְרִים אֶת יְהוָה אֵל דְּמֵי לָכֶם. וְדָא עֲמָא קַדִּישָׁא דִּישְׂרָאֵל וְזוּהוּ הָעַם הַקְּדוֹשׁ עִם יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא פּוֹסְקִים מִלְּהַתְּפַלֵּל וּלְשַׁבַּח לְקַב"ה.

וְעַל דָּא, אֲדַבֵּר לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם וְעַל זֶה זָכַר לְהֵם הַקַּב"ה בְּמִצְרַיִם אֶת הַזְּכוֹת שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל הִתְּפַלְּלוּ לְפָנָיו כֹּל יוֹם ג' תְּפִילּוֹת, וְסְלִיק עַל פְּרַעְיָה אֲלִין דְּלָא מִשְׁתַּכְּבִי יִמָּא וְלִילֵיא וְהִבִּיא עַל פְּרַעְיָה אֶת אֲלוֹ הַבְּרִיּוֹת שְׁלֹא שׁוֹקְטִים יוֹם וְלֵילָה, וּמֵאֵן אֲנִינוּ וּמֵי הֵם. עוֹרְדֵּעְנֵיא, דְּקַלְהוֹן לָא מִשְׁתַּכְּבֵּי תְּדִיר אֲלוֹ הַצְּפַרְדְּעִים שְׁקוֹלָם לֹא שְׁקַט לְעוֹלָם, וּבָהֵם הִעֲנִישׁ אֶת פְּרַעְיָה, בְּגִין דְּאַתְקִיף בְּעֲמָא קַדִּישָׁא, דְּלָא מִשְׁתַּכְּבִי יִמָּא וְלִילֵי לְשַׁבְחָא לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׁבִיל שֶׁחֲזוּק פְּרַעְיָה בְּעַם הַקְּדוֹשׁ שְׁלֹא שׁוֹקְטִים יוֹם וְלֵילָה לְשַׁבַּח לוֹ לְקַב"ה. וְלָא הָוָה כִּד נִשְׁכַּח בְּמִצְרַיִם, דִּיכִיל לְמִשְׁתַּעֵי בְּהַדִּי תְּדִיר וּגְדוּלָה הִיְתָה מִכַּת הַצְּפַרְדְּעִים כֹּל כַּךְ, עַד שֶׁלֹּא הִיָּה אָדָם בְּמִצְרַיִם שִׁיכַל לְדַבֵּר עִם חֲבֵרָו מִחַמַּת הָרַעֲשׁ. וּמִנֵּי־הוּוּ אֶתְחַבְּלַת אֲרַעָא וּמָהֵם נִשְׁחַתָּה וְנִתְּקַלְקְלָה אֲרַץ מִצְרַיִם. וּמְקַלְהוֹן הוּוּ יְנוּקִין וְרַבִּיין מֵתִין וּמְחוּזָק הַקּוֹל הֵיוּ הַתִּינוּקוֹת וְהַיְלִידִים בְּמִצְרַיִם מֵתִים.

וְאִי תִימָא וְאִם תֹּאמֵר הֵיךְ לָא יְכַלִּין לְקַטְלָא לוֹן אִיךְ לֹא יִכְלוּ לְהַרוֹג אֶת הַצְּפַרְדְּעִים. אֲלָא וּמִתְרַץ, אִי אָרִים כִּד נִשְׁחַתְּרָא, אוֹ אֲבָנָא, לְקַטְלָא חֲדָא שְׁאֵם הִיָּה מִצְרֵי מֵרִים עֵץ אוֹ אֲבֵן לְהַרוֹג אֶחָד מֵהֵם, אֶתְפַּקְעַת, וְנִפְקִין שְׂוִית מְנָה, מְנֹו מְעָהָא הִיְתָה נִבְקַעַת וְיוֹצֵאִים שְׁשָׁה צְפַרְדְּעִים מִמְּנָה מִתּוֹךְ מַעִיָּה, וְאֲזִילִי וּמְרַטְשֵׁי בְּאַרְעָא, עַד דִּהְיוּ מִתְּמַנְע לְמַקְרַב בְּהוּוּ וְהוֹלְכִים וּמְחַבְּלִים בְּאַרְץ מִצְרַיִם, עַד שֶׁהִיָּה מִן הַנִּמְנָע לְהַתְּקַרֵּב אֲלֵיהֶם.

תָּא חַוִּי, בְּמַה נְהָרִין, בְּמַה יְאָרִין, נְפָקָא מִגּוּ יַמָּא עֲלָאָה בא וראה כמה נהרות וכמה יאורים, יוצאים מתוך הים העליון. הכונה כמה כוחות וצנורות ששואבים שפע לתחתונים, שיוצאים מהמלכות שהיא ים העליון, **כִּד אַתְּמִשְׁכֵּן וּמְשַׁתְּרָן מִיָּא** כאשר נמשכים ונפשרים המים הקפואים, הכונה למיתוק הדינים במימי החסד העליון, שאז יורד שפע לתחתונים, **וּמְתַפְּלִינֵין** (דה"ל ע"ג) **בְּמַה נְחֵלִין, לְכַמְּה סְטָרִין, לְכַמְּה יְאָרִין, לְכַמְּה נְהָרִין** ונחלקים לכמה נחלים לכמה צדדים לכמה יאורים לכמה נהרות, כי השפע יורד ומתחלק למלאכים הקדושים וגם לחיצונים ולאומות העולם. **וְחֻלְקָא דְּמִמְנָא דְּסִטְרָא דְּמִצְרִים, אֲנוּן מִיּוֹן מְרַחֲשֵׁן אֲלֵין** והחלק הממונה על צד של מצרים, הם מים שמשריצים את הצפרדעים, **דְּלִית לָךְ מִיּוֹן דְּנִפְקִין מִגּוּ יַמָּא, דְּלֵא מִפְּקִי נוּנִין לְזִינִין** שאין לך מים שיוצאים מתוך הים שלא מוציאים דגים למיניהם.

מֵאן אֲנוּן נוּנִין מי הם הדגים שיוצאים מימי המלכות. **אֲנוּן שְׁלִיחֵן בְּעֲלָמָא, מְמַנֵּן לְמַעְבַּד רְעוּתָא דְּמֵאֲרִיהוֹן** הם שליחים בעולם הממונים לעשות רצון בוראם, **מְמַנֵּן בְּרוּחָא דְּחֻכְמָתָא** ממונים ברוח החכמה להשפיע חכמה למי שראוי לזה. **וְעַל דָּא תְּנִינֵן** ועל זה למדנו, **אִית מִיּוֹן מְגַדְלִין חֲבִימִין** יש מים המגדלים חכמים. **וְאִית מִיּוֹן מְגַדְלִין טַפְּשִׁין** ויש מים המגדלים טפשים. **לְפּוּם אֲנוּן נְהָרִין דְּמֵתְחַלְקִין לְכָל סְטָרִין** וזה תלוי לפי אלה הנהרות, הנחלקים לכל הצדדים ולכל הבחינות.

וְהָכָא נְהָרֵי דְּמִצְרָאֵי, מְגַדְלִין מְאָרֵי דְּחֻרְשִׁין וכאן הנהרות של מצרים היו מגדלים בעלי כשפים, **נוּנִין בְּסִיטִין, קְפִיטִין בְּעֶשֶׂר דְּרָגִין דְּחֻרְשִׁין** דגים חזקים הקשורים בעשר דרגות של כשוף, **דְּבִתִּיב, שְׁכַתוּב** (דברים י"ח) **א' קִסִּם, ב' וּג' קִסְמִים, ד' מְעוּזִין, ה' וּמְנַחֲשׁ, ו' וּמְכַשֶּׁת, ז' וְחֶבֶר, ח' וְשֵׂאֵל אוֹב, ט' וַיְדַעְנִי, י' וְדַרְשׁ אֶל הַמֹּתִים.** **הָא עֶשֶׂר זִינִין דְּחֻכְמָתָא דְּחֻרְשִׁיא** הרי עשרה מינים של חכמת המכשפים, שנהר מצרים מוציא מכח הקליפות.

וּבְהֵהוּא זְמַנָּא ובאותו זמן של המכות, **אוֹשִׁיט קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶצְבָּעָא דִּידִיהָ, וּבְלַבֵּל אֲנוּן נְחֵלִין דְּמִצְרָאֵי** הושיט הקב"ה את האצבע שלו שהיא סוד השכינה, ובלבל את כל אותם נחלים ונהרות של המצריים. והכוונה כי בלב את השורש שבעולמות העליונים ובוזה התבלבל גם כאן למטה, **וְאַתְּמַנְעוּ אֲנוּן נוּנֵי דְּחֻכְמָתָא דִּילְהוֹן** וממילא נמנעו אותם דגי החכמה שלהם להשפיע להם. **חַד אַתְּהַפֵּד לְדָמָא** טעם אחד משום שהפכו מימי היאור לדם, **וְחַד דְּסְלִיקוּ נוּנֵי קָלִין,** (דב'להו נונין תלפזין) **בְּלֵא תוֹעֲלָתָא** וטעם אחר, שהרימו הדגים (דהיינו הצפרדעים) קולות הצפרדעים ללא תועלת שיוכלו ללמוד מהם חכמה, **וְלֵא אֲתֵי עֲלֵיהוּ רִוְחָא דְּאֲנוּן חֻכְמָתָן** ולא באה עליהם הרוח של אותה החכמה.

מאמרי הפרשה

"וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי ה'" (ו, ב)

כשבאות צרות הרי זה סימן שהגאולה קרובה

"וידבר אלהים אל משה", "אלהים" הוא שם של מידת הדין, וכיון שעתה אומר ה' שהוא שמע לנאקת בני ישראל, ומבטיח להצילם מיד מצרים, אם כן הזכרת מדת הדין כאן צריכה ביאור, ולכאורה מן הנכון היה להשתמש בשם הויה, שהוא שם של מדת הרחמים?

והענין הוא, היות וקודם לכן משה התרעם על מידותיו של הקדוש ברוך הוא ואמר (שמות ה, כב) למה הרעות לעם הזה? לכן השיב לו הקדוש ברוך הוא אדרבה, כשבאות צרות, הרי זה סימן שהגאולה מתקרבת, כמו אשה שככל שהיא קרובה יותר לעת הלידה, הצירים מתגברים ביותר ולכן דיבר איתו ה' במידת הדין לרמוז על הצרות שיתגברו ובוה תבוא הגאולה.

ועוד רמז לו, שבגלל דיבורו הקשה של משה "למה הרעת", לא יכנס לארץ ישראל, וכמו שפירש רש"י (שמות כב, ה, ומקורו מסנהדרין קיא.) בביאור תשובת ה' למשה, "עתה תראה", שכתב, העשוי לפרעה תראה, ולא העשוי למלכי ז' אומות העולם כשאביאם לארץ ישראל.

והרב החיד"א בנחל קדומים (וארא אות א') בשם ליקוטים בספר רבנו אפרים, רמז זאת במילת אלהי"ם, שהיא ראשי תיבות, אמרת למה הרעות יהושע מכניס.

ובדרך זו נלמד מפרשיות אלו, גם על זמננו אנו, שהוא זמן הגאולה, שלא לחינם יש לעם ישראל הרבה צרות מחלות תאוונות ב"מ ואויבינו קמים עלינו מכל הצדדים, זאת מפני שאלו הם הצירים שלפני לידת הגאולה, לפני ביאת המשיח. ולכן אדרבה צריך להתחזק בתורה וביראת שמים ובקדושה, ולא להתייאש ח"ו.

"וַאֲרָא אֶל אֲבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב" (ו, ג)

"וארא" רמז למנין שנות גאולת מצרים

כידוע עם ישראל שהה במצרים במשך מאתיים ועשר שנים, כמנין "רדו". ובשנת מאתיים ותשע לירידתם למצרים, נשלח משה להוציא את בני ישראל ממצרים. ודבר זה מרומז בפרשתנו במילת "וארא", שנאמרה בעת שמבטיח ה' להוציא את בני ישראל ממצרים, שהמילה "וארא", עם הכולל עולה בגימטריא 209, והמכות נמשכו שנה תמימה, ובשנת "רדו" יצאו עם ישראל מארץ מצרים.

גאולת מצרים בזכות יצחק אבינו

עוד יש לומר דהנה ידוע כי חשבון הארבע מאות שנה שבני ישראל ישבו במצרים, היה משנוולד יצחק, וכדפירש רש"י על התורה (בראשית טו, ג). ודבר זה רמז במילה "וארא", שהיא עולה בגימטריא "יצחק", שהוא גרם שיצאו בני ישראל ממצרים קודם זמנם, כיון שמנין ארבע מאות שנה נחשב משעה שנולד יצחק, ואלולי יצחק, היו צריכים לישב ארבע מאות שנה תמימים במצרים.

עוד כתבו המפרשים (הרב חיד"א בס' לחם מן השמים פרשת לך לך אות מ"ג) בשם המדרש, שאמר הקדוש ברוך הוא לאברהם, תן אות משמך וכנגדו ישבו במצרים ולא יכל, וכן יעקב אבינו, אבל יצחק נתן את האות ש', ששמו היה צריך להקרא יצחק, כמו שנאמר (תהילים קה, ט) "אשר כרת את אברהם ושבעתו לישחק", ובמקום זאת נתן לו הקדוש ברוך הוא בשמו את האות צ', ונקרא יצחק.

אלא שההפרש שבין האות ש' לאות צ' הוא רד"ו, הם רד"ו שנה של השיעבוד שכנגדם השתעבדו והחסיר ה' מזמן השיעבוד. וזה מה שכתוב (שמות ו, ו) והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים, "סבלת" כתוב חסר ו', והוא אותיות "סבל" ת, אמר ה', אני אוציא אתכם מל"סבול ת" שנה, ותשבו שם פחות, וכפי שלבסוף ישבו שם רק רד"ו שנה. ולכן

המשך הפסוק "בזרוע נטויה" עולה בגימטריא שס"ה, לפי שעשרת המכות היו במצרים שס"ה ימים, שהם שנה, כי משפט הרשעים בגיהנם י"ב חודש, וכדי שיושלמו רד"ו שנים של גלות מצרים.

והנה על יצחק אבינו נאמר הפסוק (תהלים קטו, ו) בא יבא ברנה נשא אלומותיו, וביאור הפסוק הוא ש"יבא" ראשי תיבות יצחק בן אברהם, שבזכותו "נשא אלומותיו", אלו ישראל שהם כמו אלומות לאחר הזריעה. ובזה יובן גם מה שנאמר (ישעיה מ, א) נחמו נחמו עמי, "נחמו נחמו" בגימטריא עולה "יצחק", שעל ידו היתה הנחמה והגאולה במצרים, ועל ידו תהיה הגאולה לעתיד לבוא כמאמרם בגמ' שבת (פט:): ע"ש.

"וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב" (י, א)

הקדוש ברוך הוא הקים את ג' האבות שיתפללו יחד

מפרש רש"י "וארא", אל האבות. עד כאן. ולכאורה מה חידש רש"י בזה, הרי כתוב כן בפירוש בפסוק "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב", וכי אנחנו לא יודעים שהם האבות, ומה התכוון להוסיף רש"י בזה?

הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל (בהספדו על הגאון המקובל רבי שמואל דרוזי נדפס בספר עבודת שמואל עמ' ר"ה) יישב זאת על פי דברי הגמרא (בבא מציעא פה:), שאליהו הנביא היה בא תמיד אצל רבי, ובראש חודש איחר. שאל אותו, למה איחרת היום? אמר לו, כיון שיש לי תפקיד בכל יום להקים את אברהם לבד להתפלל ולהשכיב אותו, ואחר כך להקים את יצחק ואחריו את יעקב. ובראש חודש התפילה יותר ארוכה, לכן התאחרתי. אמר לו, למה לא תקיץ אותם להתפלל ביחד, ותהיה לך פחות טרחה? אמר לו, כי אם הם יתפללו ביחד, תבוא הגאולה, ועדיין לא הגיע הזמן.

והנה כאן שהגיע זמן הגאולה במצרים, נאמר "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב", הנה ששמו של כל אחד מהם נכתב לבדו, ואם כן כיצד תבוא הגאולה? לכן מבאר רש"י "וארא", אל האבות. היינו שה' התגלה אליהם והקיצם יחד, כדי שיתפללו ויעוררו על הגאולה.

"וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב" (י, א)

האבות עשו עצמם כאילמים ולא הרהרו אחרי מדותיו

חז"ל (סנהדרין קיא. שמות רבה פרשה ו' סי' ג') מבארים את הקשר בין הפסוקים, שעל טענת משה לעיל (ה, כב) למה הרעות לעם הזה, משיבו ה' יש לי להתאונן על מיתת האבות, שלא הרהרו אחר מדותי, ואילו אתה אמרת למה הרעותה.

והנה ו' פעמים נאמר "וארא" בתורה, ג' פעמים באברהם, ב' פעמים ביצחק, ופעם אחת ביעקב. "וארא אל אברהם" סופי תיבות אל"ם, שעשו עצמם אילמים ולא הרהרו אחר מדותי, וכפי שראינו שנהג אברהם בעשרה נסיונות שנתנסה. (ליקוטים מפרדס, שרים, ח"ב וארא עמ' ל"ז).

"בְּאֵל שַׁדַּי" (י, א)

חביבות האבות

סופי תיבות של שמות האבות, אברהם יצחק יעקב הוא "מקב", ובחילוף אותיות א"ת ב"ש, הוא שד"י, כי בשביל האבות, די לו בעולמו. גם ראשי תיבות שמות האבות עולה בגימטריא שם אהי"ה.

"וַיִּשְׁמֵי ה' לֹא נִוְדַעְתִּי לָהֶם" (י, א)

צריך ללמוד בספריהם וממעשיהם של הצדיקים

רש"י בסמוך (פסוק ט) מביא דברי הגמ' (בסנהדרין קיא.) שאמר הקב"ה למשה, "חבל על דאבדין ולא משתכחין", יש לי להתאונן על מיתת האבות וכו'.

בענין זה יש להביא מעשה שהיה בעיר אחת, שאף אחד לא רצה לשמש שם במשרת רב העיר, מפני מעשיהם הרעים של בני העיר וריחוקם מהתורה. הגבאים באו בייאוש אל רב אחד שלא הכיר את העיר, כדי לשכנעו לשמש בעיר, אמרו לו, כדאי לרב להיות רב בעיר זו, שהיא עיר גדולה וקבורים שם הט"ז המג"א והרע"א. הרב כששמע את שמות הרבנים הגדולים הקבורים בה, סבר שהם שימשו בה כרבנים, ולכך הסכים ליטול עליו את המשרה. והנה בבואו לעיר, ראה שלא שם קבורים אלו גדולי העולם, אלא כל אחד קבור במקומו בשערו ובעירו, ועל כן שאל את הגבאים למה רמיתוני?! והם ענוהו, כל עיר שלומדת את הספר של הרב, אותו הרב נקרא שם חי, כי כשלומדים את ספריו תורתו חיה, וכן כשלומדים מדרכיו, כביכול שהוא חי כאן ומדריך. אולם בעיירה זו, שתושביה כל כך רחוקים ואינם

לומדים את ספריהם של הרבנים, הרי שכאן קבורים הט"ז המג"א והרע"א, כי לא לומדים את ספריהם ולא ממעשיהם. בדרך זו אומר רש"י, חבל על דאבדין ולא משתכחין, חבל על הצדיקים שנפטרים ולא לומדים ממעשיהם ולא הולכים אחר דרכם, ועל ידי כך הם אבודים ולא מצויים ואין איש שזוכר אותם. (דרש יהודה).

"וּשְׁמִי ה' לֹא נִדְעָתִי לָהֶם" (ו, ג)

נסתרים דרכי האל

אף על פי שפירש אברהם אבינו מעבודה זרה, ונדבק תחת כנפי השכינה, ויצחק נעקד על גבי המזבח ומסר רביעית דם שלו לפני המקום, ויעקב הריק את עצמו ובני משפחתו מחטא מעבודה זרה, אף על פי כן, לא גילה להם הקדוש ברוך הוא את דרכיו. לאברהם לא גילה שזרעו ישמעאל נופל בגהינם. ליצחק לא גילה שזרעו עשו נופל בגיהנם. ליעקב לא גילה שבחר בו המקום לסגולתו, וחקק לו דמותו על כסא הכבוד ובו מקלסין לפניו עליונים ותחתונים. אלא שנסתרו דרכיו. (מוסר חכמים השלם ח"ב וארא עמ' ע"ט).

"וּשְׁמִי ה' לֹא נִדְעָתִי לָהֶם" (ו, ג)

שם הויה הושלם בשם משה

מדוע באמת נגלה הקדוש ברוך הוא לאבות רק בשם שד"י ולא בשם הויה"ה ברוך הוא? תירץ בספר מעשה חושב (ביטון, כאן) ע"פ מה שאמרו רבותינו, שהקדוש ברוך הוא הטיל את שם הויה"ה בארבעה צדיקים, באברהם הטיל בו את הה"א, יצחק יו"ד, יעקב וא"ו [כשיעקב כתוב בכתיב מלא, כאשר כתוב בתורה כמה פעמים] ה"א במשה, ואם כן משה השלים את שם הויה"ה. ולכן לא נגלה ה' אל האבות בשם הויה"ה, שהרי עדיין לא נשלם שם זה, עד משה, על כן נאמר "ושמי ה' לא נודעתי להם", כי עדיין לא נשלם, אבל עכשיו שאתה השלמת את שמי, אומר לך "אני ה'".

"וְגַם אֲנִי שָׁמַעְתִּי וְכוּ' מַעֲבִידִים אֶתְּם וְאֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי" (ו, ה)

בזכות מצות המילה ניצלו עם ישראל

אמרו רבותינו ז"ל (מובא בילקוט מעם לועז שמות יד, כא) בעבודת הפרך שעבדו בני ישראל במצרים, קצבו המצריים לכל אחד את מנין הלבנים שעליו להספיק בכל יום, ואם אחד מישראל נחסר לו מסכום הלבנים הקצוב עליו דבר יום ביומו, המצריים ברשעותם היו לוקחים את בנו ושמים בבנין הטיט במקום האבן החסרה.

וזו הבנת הפסוק, וגם אני שמעתי וכו' אשר מצרים "מעבדים" אותם, כלומר היו עובדים בבני ישראל הקטנים, להניחם תחת הבנין במקום הלבנים, ובוזה היו "מעבדים אותם", כי היה נשלם סכום הלבנים. ולכן "ואזכור את בריתי", "בריתי" היא ברית המילה שעתידיים למול עם ישראל על ידי משה רבנו עליו השלום קודם שישחטו את קרבן פסח, אותה זכר ה' להושיע את ישראל, שתחת שינתנו בניהם בבנין ימולו אותם.

"וגם אני שמעתי", מכאן אמר רבי אליעזר, מתוך חמשה דברים נגאלו ישראל, מתוך צרה, מתוך תשובה, מתוך רחמים, מתוך זכות אבות, מתוך שילום הקץ. (מוסר חכמים השלם ח"ב עמ' פ"ו, וראה ירושלמי תענית פ"א ה"א).

"וְגַם אֲנִי שָׁמַעְתִּי וְכוּ' מַעֲבִידִים אֶתְּם וְאֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי" (ו, ה)

יסורים ממרקים עוונותיו של האדם

איתא בגמרא (חגיגה ה). רבי יוחנן כי מטי להאי קרא בכי [כשהיה מגיע לפסוק זה, היה בוכה], (דברים לא, כא) והיה כי תמצאן אותו רעות רבות וצרות. עבד שרבו ממציא לו רעות וצרות, תקנה יש לו? עד כאן. וצריך להבין, מדוע דווקא רבי יוחנן היה בוכה בפסוק זה, ולא אמורא או תנא אחר? מפרש מהר"ש מאוסטרופולי זיע"א בניצוצי שמשון (ריש וארא), דהנה בגמרא ברכות (ה). נחלקו רבי יוחנן וריש לקיש מדוע היסורים ממרקין עוונותיו של האדם, רבי יוחנן למד זאת מקל וחומר מדין שן ועין, שהעבד יוצא בהם לחירות, ומה שן ועין שהן אחד מאיבריו של אדם, אם האדון הוציא אחד מהם לעבדו, יוצא בהן לחירות, יסורין שממרקין את כל גופו של אדם, על אחת כמה וכמה [שיצא האדם בהם לחירות מעוונותיו]. ורבי שמעון בן לקיש למד זאת ממלח, נאמר ברית במלח, ונאמר ברית ביסורין וכו', מה ברית האמור במלח, מלח ממתקת את הבשר, אף ברית האמור ביסורין, יסורין ממרקין כל עוונותיו של אדם.

והנפקא מינה במחלוקתם היא, האם דווקא הקדוש ברוך הוא צריך לתת את היסורים, כדי שהם ימרקו את עוונותיו של אדם, או גם כשהם באים על ידי שליח, היסורים ממרקים. שלדעת רבי יוחנן הקדוש ברוך הוא צריך לתת בעצמו את היסורים, כשם שעבד אינו יוצא לחירות אם מישהו אחר הוציא לו שן או עין, רק אם אדונו עשה לו זאת,

יוצא לחירות. אולם לדעת ריש לקיש, גם על ידי שליח היסורים ממרקים את העוונות, כשם שכל מי שישים מלח על הבשר הוא ימתקו, ולא צריך שדוקא בעליו ימלחם, כך גם היסורים, לא צריך שיבואו דווקא על ידי הקדוש ברוך הוא.

ולכך דוקא רבי יוחנן היה בוכה בפסוק זה, כיון שהוא סובר שדווקא הקדוש ברוך הוא היה צריך לתת את היסורים ולא על ידי שליח, ולכן "עבד שרבו ממציא לו ["ממציא" היינו על ידי אחרים] רעות וצרות תקנה יש לו?! כיון שאין לו בזה כפרת עוונות.

והנה לפי הדרך הזו גם כל צרות גלות מצרים, כיון שבאו על ידי שליח, על ידי המצרים, לא היתה בהם תקנה בזה לעוונות עם ישראל. לכך גילה הקדוש ברוך הוא שהלכה היא כדעת ריש לקיש, ולא משנה מהיכן באים היסורים, וזה מה שכתוב "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אותם", שאף על פי שהיסורים לא באו על ידי הקדוש ברוך הוא בעצמו, אלא על ידי המצרים, מכל מקום "ואזכור את בריתי", וזכר אני את בריתי אשר נאמרה במלח וביסורים ובזכות זה תבוא הגאולה.

"וגם אני שמעתי" (ו, ה)

כיצד להיוושע מן המיצר

מסופר על הגאון הקדוש בעל החתם סופר זי"ע, שפעם אחת נכנס לחדרו אחד מגדולי הסוחרים בעיר, וביקש את עזרת הרב באומרו, כפי הידוע לרב, סוחר גדול אני, אולם כעת נקלעו עסקי לצרות, ומבקש אני ממעלת כבוד הרב שיברך אותי, ושבחכמתו הרבה, יתן לי עצה, כיצד לצאת מן המיצר. אמר הרב, אכן, ידוע לי מצבך הקשה, אולם עוד יודע אני, שאחיק עני ואביון וצריך הוא עזרה בפרנסתו, ואילו אתה מתעלם מלהושיט לו עזרה. מלמל העשיר במבוכה, יסלח לי כבוד הרב, אבל כרגע עסקי אינם מרשים לי לעזור לאחרים. אולם אם אצא מן המיצר, בוודאי שאעזור לו. השיב לו הרב, בפרשת השבוע אומר הקדוש ברוך הוא, "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל", מה הפירוש המלה "וגם", ומי עוד שמע את נאקתם? אלא, בשעה שבני ישראל נאנקו ונאנחו תחת עול מצרים, שמע כל אחד מהם גם את אנחת אחיו... למרות השיעבוד, השתדל כל אחד להקל מעל סבלו של רעהו בכל יכולתו, ובשכר שמיעה זו, שמע גם הקדוש ברוך הוא את אנחתם והושיעם... אף אתה נהג כן, ובשכר זאת יוציאך ה' מן המיצר (באר הצבי, קאהן, עמ' ר"ח).

"וגם אני שמעתי" (ו, ה)

יש בוכה על גופו ויש בוכה על נשמתו

לכאורה מלת "אני" משמעותה שרק הקדוש ברוך הוא שמע את נאקת בני ישראל, ואילו אחרים לא שמעו את נאקתם וצרתם. ואינו מובן מדוע אחרים לא שמעו את נאקתם, הרי כל מי שראה את עם ישראל זועק תחת עול שיעבוד מצרים ואת גודל צרתם, היה שומע את זעקתם וקול שוועם?

ונראה לומר, כי נאקת בני ישראל לא היתה שווה בין כולם, כיון שחלק מהעם היה בוכה על קושי שיעבוד הגוף, על עבודת הפרך בחומר ובלבנים, וכן על זריקת הבנים ליאור וכדו'. ואילו חלק אחר מעם ישראל בפרט שבט לוי שלא היו משועבדים בגוף, התפללו על כך שהם עבדי פרעה ולא בני חורין. וכן הצדיקים שהיו שם, בכו על גלות נשמתם ולבם, שלא יכלו לקיים את המצוות בכל לבם, כיון שהמוח והלב טרוד, ואינם מיושבים בעבודת השם יתברך. **ולכך** פירוש "גם אני שמעתי" הוא על צעקת שיעבוד הנשמה, שכיון שלא כולם התפללו על שיעבוד הנשמה, רק הקדוש ברוך הוא יודע מי מבני ישראל זועק מתוך הלב על צרכי הנשמה, לכן נאמר "אני" שמעתי, כי אני בוחן ליבות וכליות.

גלות מצרים היתה גלות הדעת

הבעל שם טוב הסביר (פרשת שמות אותיות י"ח, כ') בשם האר"י (פרי עץ חיים חג המצות פ"א), כי גלות מצרים היתה גלות הדעת. לא רק הגוף והאברים משועבדים היו לפרעה בעבודת פרך בחומר ובלבנים, אלא עיקר הגלות היתה בדעת, כי פרעה הרשע דאג שלבני ישראל לא יהיה שום רגע להתבונן על כך שהם בני אברהם יצחק ויעקב, ושיש אלהים שברא את השמים ואת הארץ, ובכוחו להשפיל מלכים גאים עד הארץ, ובידו לשנות את הטבע ולשעבדו לצרכי עם ישראל. וכך שכחו את יסודות האמונה שהשרישו בהם אבותם. אבל כאשר ראו את האותות והמופתים ואת משה, הבינו שהוא שורש הדעת, ושבו וקיבלו עליהם את האמונה ונתקרב קץ הגאולה.

כך בעזרת השם יתברך, במהרה תבא הגאולה העתידה, ככתוב (מיכה ז, טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, והקדוש ברוך הוא יעשה עמנו נסים כפולים ומכופלים גדולים ועצומים מאד, ונוכה לדעת שלימה, ולאמונה השלימה.

בימות המשיח נזכה ל"דעת" גדולה יותר בהרבה מהדעת של יציאת מצרים

בחינת הדעת שזכו לה במצרים, היתה מדרגה קטנה של הדעת, כי גאולת מצרים אינה גאולה סופית, אלא היא רק הכנה לגאולה העתידה בימות המשיח, שאז תתמלא הארץ בדעת את ה', ואז תהיה הדעת במדרגה גבוהה. וכשיתגלה המשיח, נזכה כולנו שיתקיים בנו הפסוק (ישעיה ל, כ) והיו עיניך רואות את מוריך. ובעת שנלמד את אותיות התורה, נראה בחוש את העולמות העליונים הרבים הטמונים באותן אותיות, קטן כגדול יבינו את מהותן של העולמות העליונים, שהם עולמות מלאים אור ועונג, עולמות שהשכינה מתגלה שם בכל עוזה, וכל אחד יזכה לשמוע את הכרוזים הרבים שמכריזים בשמים. בנוסף לכל אלה, נזכה לחוש איך שכל העולמות מתקיימים רק על ידי לימוד התורה ועשיית המצוות, כמו שגופו של האדם מתקיים רק על ידי מאכל ומשקה. ואז נגיע לדעת הרצויה והסופית, שלשמה נברא העולם ולשמה ירדנו לארץ עלי אדמות, והיא השגת האלהות, כאילו רואים אותו בעיניים גשמיות עיני בשר ודם.

למדרגה גבוהה זו הגיע אברהם אבינו, שקיים את כל התורה לפני שניתנה, משום שבנשמתו הקדושה חש, שהמצוות הן מוזן לעולם, ובלעדיהן אין עולם. וכך גם במשך הדורות פיזר הקדוש ברוך הוא יחידי סגולה שזכו לאותה דעת גבוהה, גם בעולם הזה, שבכל עת זכו להתגלויות אלהיות, ולשמיעת הכרוזים שמכריזים בפמליא של מעלה, על ידי עבודת ה' בקדושה וטהרה, ועל ידי מסירות נפשם לעבוד את בוראם למעלה מכוונתיהם. ביניהם היו רש"י, הראב"ד הבעש"ט הקדוש, האר"י הקדוש, ועוד ועוד. גדולי עולם אלה זכו בעולם הזה, למה שיזכו שאר בני ישראל בימות המשיח. השכינה שרתה בבית מדרשם ועל פניהם נראה אור יקרות שלא מעלמא הדין, וחשו טעם גן עדן בחיי חיותם.

בכל דור יש גלות הדעת ויציאת מצרים בזעיר אנפין לכל איש

בדרך זו מסבירים בספרי החסידות (ראה בני יששכר אדר מאמר ג' דרוש ג' ואגרא דכלה כי תצא) שגלות וגאולת מצרים לא היו אירועים חד פעמיים, כי בכל יום עלול האדם לסבול גלות הדעת מעין גלות מצרים. והיה אם יתחזק ויאמין בהשם יתברך שהכל בהשגחתו, יצליח להחליץ מאותה גלות ותהיה לו מעין יציאת מצרים. כמו כן לעתים קורה, שעובד השם יתברך שרוי בחשכות וטימטום המוח, עד שאינו מסוגל כלל לפתוח את פיו ולומר דבר שבקדושה. וכאשר מנסה ללמוד, הלימוד מר לו מאד. לעתים הוא עלול להתקף במחשבות רעות שאסורות לבוא למוחו של איש יהודי, ולעיתים נופלת עליו חלישות הדעת, עד שאינו מוצא בעצמו איזו זכות כלשהי שבעבורה כדאי לו לחיות. כל אלה ודומיהם, הם גלות מצרים, שבכל יום אצל כל איש.

ועל זה אמר הנביא (חבקוק ב, ד) וצדיק באמונתו יחיה, הצדיק שמאמין שהכל משמים, וכמו שאמרו חז"ל בגמ' (חולין ז:): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה. וכן מקבל את הכל באהבה, מכיון שידוע שזוהו רצון ה'. על ידי אמונה זו יקבל חיים חדשים, ויהפך לבריה חדשה, וישיש וישמח לעבוד את בוראו. ועל ידי אמונה זו יעלמו ממנו כל מחשבותיו וחלישות הדעת שהיה שרוי בה, עד שיזכה שוב לחזור אל מצבו ומעמדו הקודם, ולעבוד את בוראו כמימים ימימה. זאת היא יציאת מצרים שבכל יום ויום, כמו שכתוב (ירמיה לב, כ) אשר שמת אותות ומופתים בארץ מצרים עד היום הזה.

הנה כי כן, זאת היא גלות הדעת שהיתה במצרים, והתגלות הדעת שתהיה במהרה בימינו, לפי מדרגותיהם הגבוהות של הבעל שם טוב הקדוש ותלמידיו. וישנה התגלות הדעת אחרת, שהיא קרובה יותר למושגים שלנו, שגם היא תהיה בעת הגאולה, וזאת נבין על ידי אמרתו של החפץ חיים דלהלן.

התגלות הדעת לעתיד שישגי כל אחד

אמר החפץ חיים (חפץ חיים על התורה עמוד ע"ט), בני יעקב בעמדם לפני השליט החדש של מצרים, יוסף אחיהם, כדי לקבל ממנו תבואה ולחם להחיות את נפשם, ארעו להם דברים מוזרים שלא יכלו לפרשם בשום אופן, לפתע מצאו כסף שברם מוחזר להם באמתחותיהם, ובפעם אחרת "נודע" לשליט מצרים שיש להם אה, ומצווה עליהם להורידו אליו למצרים, ועוד בה שלישיה, כאשר הם הולכים לביתם, באה יד אלמונית ומטמינה את גביע המלך באמתחת בנימין. חשבו האחים בלבם ואמרו, מה זאת עשה אלהים לנו, ובשום אופן לא יכלו להבין את פשר כל הקורות אותם. והנה הגיע הרגע המיוחל, שליט מצרים חפץ להסתגר רק עם אחיו, ומבקש מכל הנוכחים לעזוב את החדר. באותו רגע כאשר

כל האחים דרוכים ומתוחים לראות מה יעולל להם המלך, מתחיל לפתע יוסף הצדיק לבכות בקול גדול, עד שהקול נשמע בית פרעה, תוך כדי כבי מתגלה להם אחיהם הצדיק ואומר להם (בראשית מה, ד), אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי מצרימה. בשמעם שתי מלים אלו "אני יוסף", נתבהרו ונפשטו כל הקושיות והתעלומות שהיו להם עד הנה. מעתה הכל חלק כשר וישר, אין קושיא, אין שטן ואין פגע רע, וכל זאת מחמת שתי מלים בלבד "אני יוסף".

אם שתי מלים אלו הצליחו לפתור להם את כל הספקות, ולסלק את כל השאלות שניקרו במוחם, על אחת כמה וכמה כאשר בימות המשיח יתגלה השם יתברך לעיני כל ישראל ויאמר "אני ה'", אזי לבטח יתבהרו ויתלבנו כל קושיותנו. כל דרכיה המופלאים של ההשגחה העליונה שהיו למעלה מהשגתנו, יובנו באר היטב, הכל יאיר ויזרח כשמש בצהרים. כל הטענות, הטרוניות ואי ההבנות יסורו מאיתנו, ואת מקומם יתפסו הבנה ברורה ועמוקה בדרכי השם יתברך. זהו ענף אחד מעץ הדעת הגדול שיתגלה לנו במהרה בימינו על ידי ביאת משיחנו שהוא סוד הדעת. יעזור השם יתברך שכל אחד מאתנו יזכה לקבל את פני משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

"לִכְן אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סְבֻלַּת מִצְרַיִם וְהִצַּלְתִּי אֶתְכֶם מֵעַבְדֹתָם וְגֵאלְתִּי אֶתְכֶם בְּזֵרוּעַ נְטוּיָה וּבְשִׁפְטִים גְּדֹלִים וְלִקְחַתִּי" ... (ו, ו-ז)

ארבע לשונות גאולה, כנגד ארבעה עולמות

א. "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים", זה כנגד עולם העשיה שרובו רע, והטעם לכך מפני שעם ישראל היו משוקעים עמוק מאוד בתוך הקליפות בגוף ובנפש, ולכן נאמר "והוצאתי אתכם", שאני אכנס עמוק בתוך הקלי' ואוציא אתכם. וכמו שכ' רבנו האר"י בשער ההקדמות (דף פה עמוד ב) וז"ל: ודע, כי עולם האצילות רובו טוב, ומיעוטו רע. ואינם מתערבים יחד הטוב והרע, בשום אופן. ובעולם הבריאה, רובו טוב ומיעוטו רע. והם מעורבים. והיצירה הם שוים הטוב והרע, והם מעורבים. והעשיה, רובו רע ומיעוטו טוב, והם מעורבים. ואין שום דבר נברא בכל עולם העשיה, שאינו מורכב מטוב ורע מעורבים יחד ממש, והרע מרובה מן הטוב. עכ"ל.

ב. "והצילתי אתכם מעבדתם", זה כנגד עולם היצירה, לאחר שיצאו מן הקליפות. כי עולם היצירה חצוי רע, וכנודע שעדיין עם ישראל היה הולך אחרי העבודה זרה של מצרים, והקדוש ברוך הוא הציל אותנו משם, ולכן כתוב "והצילתי אתכם מעבודתם" שהיא העבודה זרה שלהם.

ג. "וגאלתי אתכם", זה כנגד עולם הבריאה, מפני שבעולם הבריאה יש רק מעט רע, לכן נאמר בלשון גאולה, לגאול אותם מהרע שנשאר בהם.

ד. "ולקחתי אתכם לי לעם", לאחר שיצאנו מכל הרע, אנחנו כבר בעולם האצילות, ששם אין שום מגע של הקליפות, וכולו קודש, אזי "ולקחתי אתכם לי לעם".

ארבע לשונות של גאולה כנגד ד' גלויות והרביעית קשה מכולן

מבאר בעל הטורים (כאן), כי ד' לשונות של גאולה, הן כנגד ד' גאולות שעתיד הקדוש ברוך הוא לגאול את ישראל מד' מלכויות, בכל, מדי, יון, אדום. ובאחרון כתיב "ולקחתי" כנגד אדום, ועל כן כתיב ביה "ולקחתי", כאדם הלוקח בחזקה, שהוא קשה מכולם.

בספר מגלה עמוקות (וארא דרוש ד') מוסיף על כך ענין נפלא, כי מטעם זה נזכרו ג' לשונות הראשונות של גאולה והוצאתי, והצילתי, וגאלתי, בפסוק אחד, ככתוב, לכן אמר לבני ישראל אני ה' "והוצאתי" אתכם מתחת סבלת מצרים "והצילתי" אתכם מעבדתם "וגאלתי" אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדולים. והלשון הד' של גאולה "ולקחתי", נזכרה בפסוק הבא בנפרד, "ולקחתי" אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים. ללמדנו שקושי גלות אדום שקולה כנגד ג' הגלויות.

ומביא המגלה עמוקות השוואה לכך, ממה שהזכיר הכתוב בפרשת שמיני (ויקרא יא, ד) חיות טמאות האסורות באכילה: גמל, שפן, ארנבת, חזיר, ודרשו על כך במדרש (ויקרא רבה פרשה י"ג סי' ה') שהן כנגד ד' גלויות, בכל, מדי, יון, אדום. ואמרו על כך במדרש, שמשך נתן שלושתם בפסוק אחד ולזו בפסוק אחד, רבי יוחנן אמר, ששקולה כנגד שלושתן. והכוונה היא לפרשת ראה, שמשך רבנו סידר ג' חיות הטמאות, גמל, שפן, ארנבת, שהן כנגד ג' גלויות: בכל, מדי, יון, בפסוק אחד כנאמר (דברים יד, ז), אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה השסועה את הגמל ואת הארנבת ואת השפן כי מעלה גרה המה ופרסה לא הפריסו טמאים הם לכם. ואילו את החיה הרביעית החזיר, שהיא כנגד גלות אדום, הזכיר בפסוק שלאחריו בפני עצמו ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ולא גרה טמא הוא לכם.

ומפרש המדרש, שזאת כדי ללמדנו שגלות אדום שקולה כנגד כל הגלויות. ומשם למד הרב מגלה עמוקות, שהוא הדין כאן, שכתובה לשון הד' של גאולה "ולקחתי" בפסוק בפני עצמו, זאת ללמדנו שגלות זו שקולה כנגד כל הגלויות. עוד מוסיף המגלה עמוקות, כי ענין זה נרמז כשהלך יעקב אבינו בדרכו לחרון, כנאמר (בראשית כט, ב) וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רבצים עליה כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים והאבן גדלה על פי הבאר. "שלשה עדרי צאן", הם רמז לג' גלויות, בבל, מדי ויון, "והאבן גדולה על פי הבאר", היא רמז לגלות אדום, השקולה כנגד שלשתן.

גלות מצרים כוללת ד' גלויות

רבנו האר"י ז"ל (עץ חיים שער י"ד פ"י) הקשה מדוע הזכירו רק ד' גלויות, ולא הזכירו גם את גלות מצרים? ותירץ, כי ד' הגלויות הן גלויות פרטיות, שכל אחת מתנגדת לאות אחת מד' אותיות השם הנכבד. בבל כנגד האות י', מדי כנגד ה' ראשונה, יון כנגד האות ו', אדום כנגד ה' אחרונה. אבל גלות מצרים היא כנגד קוצו של י' הכולל את כל ד' אותיות השם. נמצא שגלות מצרים איננה גלות מחודשת, אלא גלות כללית הכלולה מכל ד' הגלויות, ולכן הזכירו בפירוש רק את ד' הגלויות הפרטיות.

והוסיף על כך הבני יששכר (כסלר-טבת מאמר ב' אות כ"ה) כי זהו סוד הכתוב שנאמר על המצרים (שמות א, יב) "ויקוצו" מפני בני ישראל, לרמז שהמצרים התנגדו לקדושת "קוצו" של י'.

ולכן, מאחר שגלות מצרים כללה את כל ד' הגלויות, והגאולה מהגלות הרביעית, גלות אדום, הקשה מכל הגלויות, תהיה בזכותו של משה רבנו שהוא עצמו יבוא ויגאלנו, על כן סיבב הקדוש ברוך הוא, שכשהלך משה בשליחותו לגאול את ישראל ממצרים, גזר פרעה להכביד את העבודה על ישראל, כדי לעשות בכך פועל דמיון לגלות אדום, שתהיה גלות קשה מכל הגלויות, ועל ידי שילך משה לגאול את ישראל מהגלות הקשה, יהיה בכך פועל דמיון לגאולתם מגלות אדום על ידי משה רבנו.

"וְלִקְחַתִּי אֶתְכֶם לִי לְעַם וְהֵייתִי לָכֶם לְאֱלֹהִים" (ו, ז)

אדם לעמל יולד

תיבת "לעם" לכאורה מיותרת, שהיה מספיק לומר ולקחתי אתכם לי והייתי לכם לאלהים. ואפשר לומר, "לעם" אותיות "עמל", שהשם יתברך גאל אותנו כדי להיות עמלים בתורה. כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין צט:): על הפסוק (איוב ה, ז) אדם לעמל יולד, איני יודע אם לעמל תורה נברא אם לעמל מלאכה נברא וכו', הוי אומר לא נברא אלא לעמל תורה נברא. עד כאן. ולכך רמז כאן הפסוק בהוספת המילה "לעם" שהיא אותיות עמל, שזו הסיבה ש"ולקחתי אתכם לי", ל"עמל".

בנוסף יש לומר שתיבת "לי" מספרה עולה מ', כנגד ארבעים יום שניתנה התורה, ללמדנו מיהו זה שעליו נאמר "ולקחתי אתכם?" מי שהוא "לי", מי שעוסק בתורה ומקיים את המצוות, הוא נחשב לכלל "עם" ישראל.

"וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בֵּן אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֶר רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה" (ו, ט)

האבות וגלות מצרים תיקנו את חטא אדם הראשון

כתב בספר זרע ברך (הובא בטללי אורות הגדה עמ' קפ"א), כתב מורי ורבי בספרו מגלה עמוקות, לבאר מדוע עברו תלאות והרפתקאות כה רבות על האבות הקדושים, כיון שהיה עליהם לתקן את חטאו של אדם הראשון, שפגם בכל חלקי הנפש שהן, נפש, רוח ונשמה. **אברהם** שהושלך לכבשן האש תיקן "נפש", **יצחק** בשעת העקדה שפרחה רוחו, תיקן "רוח", ואילו **יעקב**, שסבל ייסורים קשים יותר מאבותיו, תיקן "נשמה", שהפגם בה היה גדול מכולם.

לפי דברי בעל המגלה עמוקות, מובן הקשר בין שלושת הקיצין הללו שהוזכרו לעיל, לבין תכלית תיקון חטאו של אדם הראשון שהיה צריך להגמר על ידי כלל ישראל.

כדי לתקן את "נפש" אדם הראשון, היו צריכים להיות בגלות ת"ל שנה, כמנין "נפש".

כדי לתקן את "רוח" אדם הראשון, היו צריכים להיות במצרים **רט"ז** שנה, כמנין "רוח" (עם הכולל).

כדי לתקן את "הנשמה", היו צריכים להיות ת' שנה, כמנין "הנשמה", ובכך תיקנו את ג' חלקי הנשמה.

הענין מרומז בפסוק שלפנינו, "ולא שמעו אל משה מקצר רוח", כיון שידעו ישראל, שעליהם לשהות במצרים כמנין "מקצר", היינו ת"ל שנים, ואילו הם היו שם רק כמנין "רוח", לכן חששו שיצטרכו לתקן במצרים כל חלק בפני

עצמו, ועליהם להשאר בגלות עוד ת"ל שנה, כמנין "נפש", ועוד ת' שנה כמנין "הנשמה", ולפיכך לא שמעו אל משה המבשרם כי עתה הוא זמן גאולתכם.

לפי פירוש זה יובנו דברי הרב חיד"א (בחומת אנך שמות ב, י) בפרשה שעברה על הפסוק (ב, י) ותקרא שמו משה, ותאמר כי מן המים משיתוהו, אפשר דנצנצה בה רוח הקודש וקראתו משה, כי הוא יוציא ישראל מהגלות ויכלה את המצרים, וזה שכתוב, "כי מן המים", דהיינו בהתגלות החסדים, "משיתוהו", אותיות יש"ם תה"ו, כי מצרים לשמ"ה תהי"ה. גם "משה" בגימטריא א"ל שד"י, שיוציאם בזכות האבות שנגלה אליהם ה' בא"ל שד"י, וכפי שאמר יעקב (בראשית מג, יד) "ואל שדי" יתן לכם רחמים. מי שאמר לעולמו די, יאמר די לצרותם. גם רמז כי שם שד"י ביסוד, ובזכות שישראל שמרו היסוד, יהי מושך "חסד אל" להוציאם. וכל זה רמזו בשם של משה, ועוד כמה רזין עילאין, וזה שכתוב, "ולא שמעו אל משה", כלומר, לא הבינו טעם השם "משה" שיוציאם מהגלות, וגם לא ידעו מכוח האבות שנגלה עליהם בא"ל שד"י - ובגימטריא "משה", וגם שהם שומרי ברית שחתום בו שד"י וחסד אל להוציאם. והטעם לכל זאת "מקוצר" שכאמור עולה בגימטריא ת"ל, בסוברים שהגזירה היא ת"ל שנה, ועדיין לא עברו רק רט"ו שנים מלידת מנשה ואפרים, לכך לא שמעו אל השם "משה" ושאר דברים הנזכרים. ולכך גם "מקצר רוח", "רוח" שווה רט"ו עם הכולל, ועוד לא שמעו אל משה "ומעבודה קשה", מפני שעבדו עבודה זרה באונס, וזהו "קשה", ולכן סברו שלא יתכן שיצאו עתה מן הגלות.

"וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה לְפָנָיו ה' לֵאמֹר הֲבָנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ אֵלַי וְאֵיךְ יִשְׁמְעֵנִי פְרָעָה וְאֲנִי עֶרְל שְׁפָתַיִם" (ו, י).

על כל אחד ללמוד ק"ו ממשה

בספר ילקוט ראובני (וארא כאן) כתב, שבשעה שאמר משה לפני הקדוש ברוך הוא "ואני ערל שפתים", נודעו עול כל הבריות שבעולם, ואמרו, הלא זה משה שעתידי לדבר עם השכינה, והוא מבאר כל אות ואות, וכל דבר ודבר, וכל פסוק בתורה בשבעים לשון, הוא אומר לפני הקדוש ברוך הוא הן אני ערל שפתים, אנחנו על אחת כמה וכמה. "וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן וַיֹּצִיאוּם אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶל פְּרָעָה מֶלֶךְ מִצְרָיִם לְהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם" (ו, י).

בני ישראל בהשוואה לפרעה כשרים וטובים

הרב הקדוש בעל הישמח ישראל מאלכסנדר זי"ע (מובא באוצר מאמרים, עמ' ק"ו), הסביר את הכתוב על פי ביאורו של הרב הקדוש רבי זושא מאניפולי זי"ע, לכתוב בתהלים (מג, א) שפטיני אלהים וגו' מגוי לא חסיד. דוד המלך עליו השלום אמר, בעולם הבא אם ישאלו את האדם מדוע לא היית צדיק כפלוגי? למדן כאלמוני? יהיה קשה להשיב תשובה לשאלות אלו, ואז יהיה דינו של האדם שלא בטוב. ולכך ביקש מהקדוש ברוך הוא שישפוט אותו בהשוואה לגוי כאמרו "שפטיני... מגוי", כי כנגדו הוא יהיה בסדר. [בדרך זו מובא בספר הנחמד יגדיל תורה, שהרב הקדוש בעל הבית ישראל מגור זי"ע היה מוסיף, כי הרבי ר' זושא היה עניו כידוע, ואמר על עצמו, כשיגיע זושא לשמים, ישאלו אותו מה בידך? תורה לא תהיה לי, כי הרי איני למדן. ומעשים טובים גם כן אין לי מה להראות. אולם אוכל לומר שכנגד הגוי, אני נראה יותר טוב...]. על פי זה מבאר הישמח ישראל זי"ע את פסוקנו, שהשם יתברך אמר למשה שלא ידאג היאך בני ישראל ראויים לגאולה, "ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים", "ויצום" מלשון צוותא, שעל ידי שישווה את בני ישראל לפרעה, יוציאם מארץ מצרים, כי בהשוואה לפרעה, כל היהודים כשרים וטובים... (באר הצבי, קאהן, עמ' קמ"ו ערך דין וחשבון).

"וַיִּקַּח עִמָּרָם אֶת יוֹכָבֵד דָּדָתוֹ לֹו לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לֹו אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת מֹשֶׁה" (ו, כ)

עמרם שכיון לשם שמים יצאו ממנו אהרן משה ומרים

תיבת "לו" נראית כמיותרת, לרמז, שראשי תיבות "לו" הוא לפרות ולרבות, לאלפינו בינה, שישא האדם אשה כדי לקיים מצות פריה ורבייה, שיהיו לו בנים עוסקים בתורה ובמצוות, כשם שעמרם מחשבתו בלקיחתו את יוכבד היתה לשם מצות השם יתברך, לכן זכה ויצאו ממנו אהרן משה ומרים, שבזכותם נהנו ישראל מהמן, ענני הכבוד והבאר, ארבעים שנה במדבר. ולכן גם מרומז הדבר בשם "עמרם", כאשר ביאר הזוהר הקדוש (ח"ב דף י"ט ע"א) מאי טעמא [מה הטעם] נקרא עמרם? שיצא ממנו "עם - עם". ומצד יוכבד גם רמה ונישאה מעלתה, כאשר כתוב במדרש הגדול (וארא) למה נקרא שמה יוכבד, שהיו פניה דומין לזיו הכבוד. ולכן ממשיך הפסוק, "את" אהרן "ואת" משה, "את" ראשי תיבות אוהב תמיד, שאהרן הרבה אהבה ושלוש בעולם [נראה כי "אהרן" עולה מספר, "רנו" ליעקב שמחה, שעל ידו

נתרבתה השמחה בישראל, שהרבה אהבת שלום בין אדם לחברו, ובין איש לאשתו. "ואת", זה משה רבינו עליו השלום, שהביא את התורה שנקראת "זאת" (אגדת בראשית ריש פרק ע"א), שמספרה עולה "ואת" עם הכולל. ועוד "משה" ראשי תיבות שקיבל התורה מסיני, או שקבלנו מידו התורה.

"אלישבע בת עמינדב" (ו, כג)

אלישבע ראתה שמחות הרבה

במדרש תנחומא (שמיני אות ג') אין אתה מוצא איש או אשה שראו שמחות הרבה ביום אחד כאלישבע בת עמינדב [אשתו של אהרן, שנאמר, ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב], ראתה בעלה כהן גדול משמש בכהונה גדולה ונביא, ומשה אחי בעלה מלך ונביא, ובניה סגני כהונה, ואחיה נחשון ראש לכל שבטי ישראל. ולא המתינה בשמחתה, אלא נכנסו שני בניה להקריב קרבן (ויקרא י, ב), ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו לפני ה'. לכך נאמר (תהלים עה, ה), אמרתי להוללים אל תהולו. וכן שלמה אמר (קהלת ב, ב) לשחוק אמרתי מהולל.

"הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים הוא משה ואהרן" (ו, כז)

צדקתם של משה ואהרן

רש"י מפרש "הוא משה ואהרן", הם בשליחותם ובצדקתם מתחלה ועד סוף. עד כאן. והיינו שהוקשה לרש"י מדוע בפסוק הקודם מוזכר קודם את אהרן ואח"כ את משה ואילו כאן נאמר משה ואהרן, ועוד מהו הוא משה ואהרן היה צריך לומר הם. ולכך מפרש, ששינוי זה בא להדגיש את צדקתם של משה ואהרן שמתחלה ועד סוף היו בצדקות אחת שלימה.

וכך שנינו בשיר השירים רבה (פרשה ד' ס"ה), על הפסוק (שיר השירים ד, ה) "שני שדיך", אלו משה ואהרן, מה השדים הללו הודה והדרה של אשה, כך משה ואהרן הודן והדרן של ישראל. מה השדים הללו אין אחד מהם גדול מחברו, כך היו משה ואהרן, לא משה גדול מאהרן ולא אהרן גדול ממשה בתורה. רבי אבא אמר, משל למלך שהיו לו שתי מרגליות טובות ונתנן בכף מאזניים, אין אחת גדולה מחברתה, כך משה ואהרן. אמר רבי חנינא בר פפא, ברוך המקום שבחר בשני אחים אלה, שלא נבראו אלא לתורה ולכבודן של ישראל.

"הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים הוא משה ואהרן" (ו, כז)

"הם" אותיות מ"ה, הוא שם הוי"ה במילוי אלפיו"

בספר הפליאה (נקרא גם ספר הקנה דף ג' ע"א ד"ה שאלו מתיבתא), "הם המדברים", שם הוי"ה הוא מ"ה, [שם הוי"ה במילוי אלפיו, והיינו שממלאים את אותיותיו על ידי האות א' ועולה בגימטריא מ"ה, ולכך מכונה שם זה במילוי הנ"ל, שם מ"ה], וזה "הם" המדברים, בכח ה"ם [משה ואהרן דיברו עם פרעה בכח "הם" היינו בכח שם מ"ה. ולכן גם נקראת ספירת] "חכמה" [שבה אותיות] כ"ח-מ"ה, הם משה ואהרן. וזהו (במדבר טז, כח) "ה' שלחני". [כוונת הפסוק "השם" היינו לשם השם במילוי הנזכר, שהוא "שלחני", ובכוחו באתי]. (מובא במוסר חכמים השלם ח"ב וארא עמ' פ"ג).

"ואני אקשה את לב פרעה והרביתי את אתתי ואת מופתי בארץ מצרים" (ז, א)

משה רבנו בחר בעצמו את מכת ארבה

הקדוש ברוך הוא מבטיח להרבות את האותות והמופתים שיעשה בארץ מצרים, ומה יפה אף נעים להביא כאן את דברי החתם סופר (להלן פרשת בא, עמ' מ"ח טור א' ד"ה בא) לגבי מכת ארבה, כשצוהו ה' למשה ללכת שוב אל פרעה, ולהטיל עליו עוד מכה, לא פירש לו איזו מכה יביא עליהם, ועל כך כתב החתם סופר דברים נפלאים וזה לשונו, לולי דמסתפינא הוה אמינא [אילולי הפחד הייתי אומר], דהקדוש ברוך הוא לא אמר למשה במכת ארבה שום מכה מה יכה את פרעה, אלא נתן רשות למשה רבנו ע"ה בפעם הזאת לומר לו מה שירצה, והקדוש ברוך הוא ימלא רצון עבדיו ועצתו ישלים, למען תספר, אתה, משה לבנך ולבן בנך, כי השלמתי עצתך ורצונך, כ"ותגור אומר ויקם לך" (איוב כב, כח).

"ומשה בן שמנים שנה" (ז, יז)

נשיאה בעול עם חבריו

כתוב בתהלים (צ, י) ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה, הרי שבגיל שמונים בדרך כלל האדם נפטר ומי שזיכהו ה' ואורך ימים ושנות חיים הוסיפו לו הוא פורש מטורח החיים ומטרדתם, אבל משה ואהרן

בגיל זה, נתגברו כאריות לעשות רצון קונם, וכמאמר חכמינו ז"ל (שבת קנב). זקני תלמידי חכמים כל זמן שמזקינים דעתם מתוספת עליהם. וזאת עשו כדי לעזור ולסייע לעם ישראל.

בספר מוסר חכמים השלם (ח"ב וארא עמ' פ"ז) מביא מהילקוט לקח טוב, שבדברו בענין הנושא בעול עם חברו, הביא בשם תלמיד החפץ חיים, שמהתנהגות החפץ חיים בימי מלחמת העולם הראשונה, הם הבינו את משמעות האמרה "הצדיק הוא לבו של העולם", כיון שפניו כאילו נזדקנו לפתע, וראו עליו את כאב העולם על כל עגמימותו. כל מחשבותיו ומעשיו היו חדורי צער, משל כאילו כל אבריו מרגישים בכאב הגדול, וכל אבריו מרגישים את צרות הכלל, בכך שמתעללים בעם ישראל, רוצחים, תולים. על שמענים באכזריות נער וזקן, לבו היה נצבט ושותת דם.

באחת הלילות התעוררה אשתו של החפץ חיים וראתה כי בעלה אינו במיטתו. נחפזה לראות מה הענין, ומצאה אותו ישן על גבי ספסל וידיו תחת ראשו. לשאלתה מדוע עזב את מיטתו, ושוכב הינו על גבי קרש קשה? השיב, אחינו בני ישראל הפליטים מתגלגלים בחוצות ונאנקים מרעב וקור, ובנינו הצעירים שוכבים בחפירות בחזית המלחמה, והמוות נגד עיניהם, ואיך יערב לי לישון על מיטתי במנוחה.

הגאון מבריסק השקיע את כל כוחותיו בשיקום משפחות הנשרפים

על הגאון מבריסק רבי חיים זצ"ל מסופר, שמי שלא ראה את עבודתו והשתתפותו הנפשית לטובת יהודי בריסק אחרי השריפה הגדולה בשנת תרנ"ה, לא ראה רחמים מימיו, כשרבי חיים משקיע את כל כוחותיו בשיקום משפחות הנשרפים. כל אותם הימים שאחר השריפה, לא ישן רבי חיים בביתו, אלא היה ישן במסדרון המשופע של בית הכנסת על הרצפה. וכל הפצרותיהם של בני משפחתו שינוח על מיטתו בביתו, היו ללא הועיל, שהיה משיבם, איני יכול לשכב על המיטה, בשעה שכל כך הרבה יהודים אין להם גג לראשם.

"כִּי יִדְבַר אֲלֵכֶם פְּרֻעָה לְאֹמֶר תִּנּוּ לָכֶם מוֹפֵת וְאִמְרַת אֵל אֲהַרֵן קַח אֶת מַטְּךָ וְהִשְׁלַךְ לִפְנֵי פְרֻעָה יְהִי לְתַנִּיךְ" (י, ט)

פרעה רצה לגרום למשה ואהרן להתגאות ולהתנשא

מה הפירוש "תנו לכם מופת", הלא המופתים מיועדים לפרעה, ואם כן היה צריך להיות כתוב, תנו לי מופת? אלא שפרעה ידע, שאם תהיה למשה ואהרן התנשאות וגאווה על ידי עשייתם אותות ומופתים, שוב לא יוכלו לגאול את ישראל, כי גדולת ישראל באה דוקא על ידי ההיפך הגמור על ידי שבירת הלב, כמו שנאמר (שמות ב, כג) ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם. ולכן אמר פרעה תנו לכם אות או מופת, כדי שיהיה האות הזה לכם לגאווה על גדולתכם. וכדי לקדם את פני הרעה, לכן צווה הקדוש ברוך הוא לעשות מופת שהמטה יהפך לנחש, לרמוז על זכרון הנחש הקדמוני שגרם לחוה לחטא זה של הגאווה, באומרו לה (בראשית ג, ה) והייתם כאלהים יודעי טוב ורע, דהיינו שבאכילת הפרי האסור תוכלו לברוא עולמות במופתים. ולכן צווה ה' לעשות את המטה לתנין, דהיינו לנחש, להזכירם שלא יבואו לידי גאווה.

אדם שבתחתית המדרגה כהרף עין יכול להיות עבד השם

עוד מתרץ הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין (בקוני' לדוד להזכיר הנלוה לשו"ת מהר"ש ח"ז עמ' ר"ט), את הקושיא הנזכרת, מדוע נאמר "תנו לכם מופת", ולא "תנו לנו מופת", הן למי היה מיועד המופת שעשו משה ואהרן אם לא לפרעה? מפני שכאשר אמרו משה ואהרן לפרעה, שהם רוצים להוציא את ישראל מארץ מצרים, ולקחתם להר סיני כדי לקבל את התורה. הגיב פרעה בתמיהה, וכי יודעים אתם באלו אנשים מדובר, הלא אנשים אלו הם עבדים בני עבדים במשך מאתים שנה, וכיצד הנכם מעלים בדעתכם, שתצליחו לקחת אותם ולהפכם לבני אדם... על אחת כמה וכמה, שמטרתכם להביא אותם לעבודת ה', ולזכותם לגילוי אלהות מרומם, וזה לא יתכן באנשים כאלה כלל וכלל. לפיכך אמר פרעה "תנו לכם מופת", היינו שהמופת יהיה לצרככם, כדי לשכנע את עצמכם, שאתם יכולים לעשות משהו מעין זה.

נענה משה ואמר, המקל שאני אוהז כעת ביד, הינו יקר מאד שעשוי מסנפירינון, ולא זו בלבד, אלא ששם הוי"ה חקוק עליו, וכשאני אזרוק אותו ארצה הוא יהפך לנחש, וכשאני אשוב ויאחז בו ביד, ישוב ויהפך למטה. לאמור, מה שנראה לך כנחש, כאשר הוא מונח על הארץ, בידי יהיה סנפירינון, ששם הוי"ה חקוק עליו!... וכן ישראל, אף שכעת הם נראים לך בתחתית המדרגה, משום שהם על הארץ, אולם בטוח אני, שאוכל להפכם לאנשים מעולים ביותר הראויים לקבלת התורה.

"כִּי יִדְבַר אֲלֵכֶם פְּרֻעָה לְאֹמֵר תִּנּוּ לָכֶם מוֹפֵת וְאִמְרַת אֵל אֲהַרֵן קַח אֶת מַטְךָ וְהִשְׁלַךְ לִפְנֵי פְרֻעָה יְהִי לְתַנִּין" (י, ט)

"תנין" הוא נחש של מים, ו"נחש" הוא של יבשה

שאל הרב הקדוש בעל הזכרון אליעזר ז"ע (ברגר, סוף וארא דף ק"ח) הרי אם נתבונן, נראה שוני בין הפסוקים, כשהקדוש ברוך הוא אומר למשה, כי ידבר אליכם פרעה לאמר תנו לכם מופת ואמרת אל אהרן קח את מטך והשלך לפני פרעה יהי "לתנין", קרא לו הכתוב "תנין", ועל כך מבאר רש"י, "לתנין" נחש. ואילו להלן במכת דם, כשהקדוש ברוך הוא אומר למשה (י, טו) לך אל פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על שפת היאר והמטה אשר נהפך "לנחש" תקח בידך. קראו הכתוב "נחש"?

אלא לימוד גדול רצתה התורה ללמדנו כאן, שהנה הרד"ק מפרש ש"תנין" הוא נחש של מים [וראה בתהלים (עד, יג) שברת ראשי תנינים על המים], ו"נחש" הוא נחש של יבשה, ורצה הקדוש ברוך הוא להראות להם שבידו לעשות הכל ומלכותו בכל משלה ביבשה ובמים בעליונים ובתחתונים. לכן בפסוק הראשון שמשה רבנו ע"ה עשה את המופת לפני פרעה ביבשה, רצה הקדוש ברוך הוא להראות לכולם שאפילו ביבשה שהיא מקום חיותו של נחש, ברצונו יתברך, נהפך הנחש של היבשה לתנין של מים, לכן כתוב "יהי לתנין". אך בפסוק השני שמשה רבנו ע"ה עשה את המופת במים, רצה הקדוש ברוך הוא להראות לכולם שאפילו במים, ששם הוא מקום חיות התנין, ברצונו נהפך התנין של המים לנחש של יבשה, ולכן כתוב נחש.

"וַיִּשְׁלַךְ אֲהַרֵן אֶת מַטְהוֹ לִפְנֵי פְרֻעָה וְלִפְנֵי עַבְדֵי וַיְהִי לְתַנִּין" (י, ט)

באיזה מטה נעשו הניסים

בזוהר הקדוש (שמות דף כ"ח רע"א) מבואר שהיו שני מטות נפרדים, האחד למשה והאחד לאהרן, ומטה אהרן לא היה מטה של משה, וזה דברי הזוהר, "ואמרת אל אהרן קח את מטך", מדוע ציווהו לקחת את מטה אהרן ולא מטה משה? אלא אותו של משה היה קדוש יותר, כיון שנחקק בגן העליון בשם הקדוש. ולא רצה הקדוש ברוך הוא לטמא אותו באותם מטות של המכשפים. עד כאן.

וכן כתב החתם סופר (פרשת חקת, ד"ה קח, וד"ה ויקח), עיין שם. וכן כתב בשו"ת צפנת פענח (סימן קי"ט אות ז', מהדורת ווארשא). והוסיף, שהמטה של משה היה עשוי מאבן ספירנון, והמטה של אהרן היה של עץ.

אמנם, במדרש שמות רבה (פרשה כ"ו סי' ג') כתוב שמטה אהרן היה אותו המטה שעשה בו משה את האותות, וכשעשה בו אהרן ניסים, נקרא המטה על שמו "מטה אהרן", וכשעשה בו משה ניסים, נקרא על שמו "מטה משה".

"וַיִּקְרָא גַם פְּרֻעָה לְחַכְמֵי וְלְמִכְשָׁפִים וַיַּעֲשׂוּ גַם הֵם חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם בְּלִהְטִיהֶם בֶּן" (י, יא)

המכשפים לא עשו כישוף, רק אחיזת עינים ע"י ילדים המוכנים להתחפש לנחשים

דבר פלא כתב המלבי"ם (כאן) "ויעשו גם הם חרטמי מצרים בלהטיהם כן" מתוך שלא נאמר בקצרה, ויעשו גם הם כן, בזה ביארה התורה את ההבדל שבין מעשה אהרן לבין מעשה החרטומים, שהחרטומים לא עשו תנינים בפועל, רק עשו "בלהטיהם", רצונו לומר בתחבולת אחיזת עינים, שעושה במהירות עד שמטעה את עין הרואה. ואיכות התחבולה באר במה שכתוב, "ויעשו גם הם חרטמי מצרים", רצונו לומר, שהביאו עורות של תנינים מתים, והחרטומים היו תחת עור התנינים והתנענעו תחתיהם, עד שנדמה שהוא תנין חי מתנענע ודולג ממקום למקום. ופועל "ויעשו" מוסב על החכמים והמכשפים, שהם עשו את חרטומי מצרים שיהיו לתנינים, על ידי שהתעטפו בעור תנין, שבעת שהשליכו המטות, באו החרטומים המעוטפים בעור תנין וחטפו המטה תחת עור התנין, ומרוב המהירות ואחיזת עינים, נדמה להרואים שמן המטה נתהווה תנין. ובמדרש אמר, מיד שלח והביא תינוקות מן האסכולי [בית הספר] שלהם, ועשו אף הם כך, "ויעשו גם הם חרטומי מצרים" מהו "גם"? אפילו תינוקות של ד' וה' שנים קרא ועשו כן. רצונו לומר, שתחת עור התנינים התעטפו תינוקות המלומדים לכך בבית ספרם, לאחוז את העינים ולבא תחת המעטפה ולחטוף המטה ולרוץ כתנין חי עד שיתעה עין הרואה. ותינוקות אלה קרא בשם "חרטומים" שהיו מלומדים לזה, ובהם עשו החכמים והמכשפים את פעולתם. ומפרש שעשו כן "בלהטיהם", היינו באחיזת עינים, כלהט המבריק ומחשיך את העין וכו'. "ויבלע מטה אהרן את מטותם" וכו', רצונו לומר, שבלע את החרטומים בעצמם, דהא החרטומים הם היו התנינים שהתעטפו בעור תנין, והם עם המטות נצפנו תחת העור. ומטה אהרן בלע את התנינים עם החרטומים והמטות הצפונים תחתם.

"וַיִּשְׁלִיכוּ אִישׁ מִטְהוֹ" (ז, יב)

תחיית המתים מן התורה מנין

איתא בזהר הקדוש (שמות דף כ"ח סוע"א) אמר רבי אלעזר תפח רוחם של אותם שאומרים שלא עתיד הקב"ה להחיות את המתים, שלא יתכן שיעשה מהם בריה חדשה. יבואו ויראו אותם רשעים טיפשים שרחוקים מן התורה ורחוקים מהקב"ה, שהרי בידו של אהרן היה מקל עץ יבש והקב"ה ברגע אחד החזיר את זה ועשה אותו בריה משונה ברוח ובגוף. וא"כ אותם גופות שהיה בהם רוח ונשמה קדושה ושמרו את מצוות התורה והשתדלו בתורה יומם ולילה ועסקו בה והקב"ה בעצמו הטמין אותם בעפר, על אחת כמה וכמה שלעתיד לבוא כשהבורא יתברך יחדש את העולם, שיעשה אותם לבריה וגוף חדש.

"וַיִּבְלַע מִטְהָ אֶהָרֹן אֶת מִטָּתָם" (ז, יב)

הניסים שנעשו במטה אהרן

בשמות רבה (פרשה ט' ס"ז) אמר ר' אלעזר, נס בתוך נס, מלמד שחזר המטה להיות כברייתו ובלע אותו. כשראה פרעה כן, תמה ואמר, ומה אם יאמר למטה, בלע לפרעה ולכסאו, עכשיו הוא בולע אותנו. אמר ר' יוסי בר חנינא, נס גדול נעשה במטה, שאף על פי שבלע כל אותן המטות שהשליכו החרטומים שהיו רבים כל כך בכמות, שניתן היה לעשות מהן י' עומרים, לא נעשה מטה אהרן עבה יותר, וכל מי שראה את המטה הכירו ואמר, זה מטה אהרן. עד כאן.

וניתן לרמוז זאת בכתוב, "ויבלע", שהוא ראשי תיבות ולאחר עשותו למטה, במטותם יבלע.

והספורנו (כאן) מבאר, שהחרטומים יצרו תנינים מתים, חסרי רוח חיים, ואילו התנין של אהרן היה חי ונושם, לכן בלע את תניניהם, כדי שיראו שהאל יתברך לבדו הוא הנותן נשמה ורוח, מה שאין כח ביד החרטומים. וכזה ההבדל שבין חכמת התורה לחכמות אחרות, שרק חכמת התורה "תורת חיים" היא, מלאה תוכן ופנימיות, וכלשון ברכת התורה, "אשר נתן לנו את תורתו תורת אמת, וחיי עולם נטע בתוכנו".

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּבֹד לֵב פְּרַעֲה מֵאֵן לְשַׁלַּח הָעָם" (ז, יד)

עדות שלב פרעה הפך לכבוד, והאם חנטוהו

דבר פלא כתב הגאון רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן זצוק"ל בספרו איילת השחר (בפרשתנו), במדרש רבה (פרשה ט' ס"ח) מובא, מה הכבוד כועס, אף לבו של זה נעשה כבד. עד כאן. ומספר שאדם אחד הגיע לשווייץ בשנת תרצ"ט, וסיפר לו ששמע שהפרופסור של המוזיאון מלונדון, שנמצאים בו הגופות החנוטים של מצרים, סיפר, שכשעסק בגופו של פרעה, ראה שלבו עשוי מבשר כבד, והשתומם עד מאוד מן המראה. אמר לו הרב את דברי המדרש הנ"ל, והרי הנה הם כפשוטם ממש.

אך העיר הרב, שבאמת למאן דאמר במכילתא שפרעה טבע בים, הרי לא חנטו אותו. וגם למאן דאמר שנשאר חי, יש אומרים שמלך אחר כך בנינוה, וכמו שמובא בפרקי דרבי אליעזר (פרק מ"ג), ולפי זה לא יתכן שהיה פרעה חנוט, שהרי לא מת במצרים. ואולי אחר כך חזר למצרים וחנטוהו שם.

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּבֹד לֵב פְּרַעֲה מֵאֵן לְשַׁלַּח הָעָם" (ז, יד)

הקדמה לעשרת המכות

מכיון שעתה התורה מתחילה לספר את עשרת המכות, נקדים לכך הקדמה קטנה.

צריך לידע כי א. יש מכות שניתנו בהתראה, ויש מכות שניתנו בלא התראה. ב. יש מכות שניתנו על ידי אהרן במטה, ויש על ידי משה במטה, ויש שעל ידי משה שלא במטה. ג. יש מכות שהיו משמשות כל אחת עם חברתה, ויש שהיו בנפרד ולא היו כלל עם אחרים. ונרחיב את הדברים בס"ד.

דצ"ך עד"ש באח"ב

בהגדה של פסח כתוב, רבי יהודה היה נותן בהם [בעשר המכות] סימנים, "דצ"ך עד"ש באח"ב". עד כאן. כלומר הסימן שנתן רבי יהודה לעשרת המכות, הוא ראשי תיבות שמות עשרת המכות, "דצ"ך" הוא ראשי תיבות דם, צפרדע, כינים וכן הלאה.

מקשים המפרשים, מהי תכלית כוונת רבי יהודה בנתינת הסימנים הללו בראשי תיבות דווקא, ומה התוסף לנו בחלוקת הסימנים בסדר זה? בספר חיים של תורה (לווינשטיין, וארא עמ' רח"ץ) מביא מההגהות מיימוניות (סוף הלכות חמץ ומצה) כמה פירושים מעניינים, ונביא כמה מהם. א. אם נתבונן, נראה שסדר המכות וההתראות היו בצורה זו, "דם" "צפרדע", ניתנו בהקדמת התראה, ואילו "כנים", בלא התראה. "ערוב" "דבר", בהתראה, ו"שחין", בלא התראה. "ברד" "ארבה", בהתראה, ו"חושך", בלא התראה. נמצא שהמכות מסודרות בסדרות של שלש שלש, שתי מכות בהתראה והשלישית לא, וחוזר חלילה, וכדי לרמוז לסדר זה, לכן חילק כך רבי יהודה את המכות לשלוש.

ב. הראב"ן פירש, שאם נתבונן היטב נראה, שהיו מכות שניתנו על ידי אהרן במטה, והיו מכות שניתנו על ידי משה שלא במטה, והיו מכות שניתנו על ידי משה במטה. ואלו הם, דצ"ך [דהיינו דם צפרדע כנים], ניתנו על ידי אהרן במטה. עד"ש, על ידי משה שלא במטה. באח"ב, על ידי משה במטה. ולכך סימנם רבי יהודה בסדר הזה.

יוצא אם כן, שגם פירושו של הראב"ן בנוי על כך שהמכות מסודרים בסדרות של שלוש, שלוש וכו', כשלכל שלוש היה סדר בפני עצמו. אלא שהפירוש הקודם היה ביחס להתראה, ובפירוש הראב"ן נגלה ענין נוסף של תפקיד המטה, שהשתנה בכל סדר וסדר של סידרת המכות.

ג. רבי יהודה סידר את עשר המכות בראשי תיבות דווקא, היות ונאמר לקמן בפרשת בשלח (טו, כו) כל המחלה אשר שמתני במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך, והנה תיבת "אשר" עולה בגימטריא, תק"א (105) והוא כמנין, דצ"ך עד"ש באח"ב. ולאור זאת פירוש הפסוק הוא כך, "כל המחלה אשר", שבגימטריא 105, כמנין דצ"ך עד"ש באח"ב, "במצרים", אותם שמתני והשארתי במצרים, אבל "לא אשים עליך, כי אני ה' רופאך"...

ד. הריב"א יישב זאת בדרך נוספת, האותיות השלישיות שבסדר דצ"ך עד"ש באח"ב המה המכות "כנים, שחין, חושך". ושלושת המכות הללו היו משמשות כל אחת עם חברתה, כיצד, במכת כנים אמנם עיקר המכה היתה כנים, אך נתלו עמה גם המכות חושך ושחין. וכן גם במכת ה"שחין", עיקר המכה היתה שחין, אך נתלו עמה גם כנים וחושך. ובמכת "חושך" עיקר המכה היתה חושך, אלא שנתלו עמה גם כנים ושחין. ולכך סידרם רבי יהודה בסדר זה של שלוש תיבות, כי האותיות השלישיות שבכל תיבה ותיבה, יש להן שייכות זו עם זו וכרמז הנ"ל.

עוד הוסיף הרב שם, שאם תכתוב את שלושת המכות בכתב חסר האחת מתחת לרעותה, דהיינו, כתוב את המילה "חשך" ושורה מתחתיה תכתוב "שחין", ומתחתיה "כנס", וכעת תקרא את האותיות הראשונות של כל מילה מלמעלה למטה, יצא בידך "חשך" וכשתקרא את האותיות האמצעיות מלמעלה למטה, יצא "שחין", ואת האותיות האחרונות, יצא "כנס", להורות לנו, ששלושת מכות אלו קשורות זו בזו...

ה. וטעם נוסף לרמוז שהקב"ה שליט מתחת לארץ, בארץ, ובשמים, שהרי דצ"ך זה מתחת לארץ, עד"ש זה בארץ, ובאח"ב זה מעל פני הארץ - להורות שהקב"ה שולט בכל הבריאה כולה מעלה ומטה.

טעמי המכות ופנינים הטמונים בהם

בפרשתינו מופיעות המכות דם, צפרדע, כנים, ערוב, דבר, שחין, ברד, מתוך עשר המכות שניתנו על המצרים במצרים. והנה גאון עוזנו מרן החיד"א זצ"ל בהגדת החיד"א (עמ' רע"ח והלאה) כתב פנינים וטעמים במכות אלו וכדלהלן.

דם - מדברי המדרש משמע, שהיאור היה אלהיו של פרעה, ואילו המצרים עבדו לטלה. ולפיכך, כשהציע פרעה למשה שעם ישראל יזבחו את זבחייהם במצרים, השיבו משה (שמות ה, כב) הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם, ולא יסקלונו, ניחא אתה שעובד ליאור ולפיכך הנך מרשה שנובח טלאים. אבל המצרים שעובדים להם, בוודאי יסקלונו. לפיכך במכה הראשונה, הפך ה' את היאור לדם, כי "דם" בגימטריא "טלה", להורות שהאלילים כולם כרות יכרתו, הן של פרעה והן של עמו, אינם חשובים כלום ואין בהם ממש.

צפרדע - הצפרדעים קפצו לתוך התנורים הלוהטים, וחז"ל אמרו שמהן למדו חנניה מישאל ועזריה שמסרו נפשם על קדושת השם, כשהשליכום לכבשן האש על שלא השתחוו לצלם. ומכה זו באה במידה כנגד מידה, כשם שהמיילדות מסרו נפשן כדי שלא להמית את הילדים כגזירת פרעה, כך נקם הבורא יתברך במצרים במכה שיש בה מסירות נפש.

כנים - בתחילה כתיב "והיה לכנס בכל ארץ מצרים" חסר יו"ד. ולבסוף כתיב "כל עפר הארץ היה כנים", בכתוב מלא שיש בו יו"ד. וכתב רבנו מהר"א מגרמיזא זצ"ל, שבא הדבר להורות, שהיו "עשרה" קבין של כנים על כל מצרי ומצרי.

ערוב - בספרים הקדושים אמרו, שכל ארבע המלכויות ששיעבדו את ישראל, הלא הן, בבל, מדי, יון ורומי, כולן היו במצרים והשתתפו בשיעבוד. ואילו לא חטאו ישראל בעגל, היה שיעבוד מצרים עולה גם לשיעבוד מלכויות. והואיל והמלכויות נמשלו בנבואת דניאל לבעלי חיים, לפיכך לקו בעירוביית חיות.

דבר - אמרו חז"ל (ילקוט תהלים מזמור ע"ח) שמכת הדבר היתה מתלווה לכל מכה ומכה. וכבר שאלו מדוע לא נצטוו ישראל בכל המכות שלא לצאת מבתיהם, כפי שנצטוו על כך במכת בכורות. וכל אחד ישב בדרכו. ויתכן לומר, שבכל המכות, היו ישראל בארץ גושן ושם לא היו המכות. אבל במכת בכורות, באו המצרים לגושן כדי להנצל מהמכה, לפיכך נצטוו ישראל להסתגר בביתם, כדי שמכת דבר שנתלוותה למכת בכורות לא תזיקם.

שחין - הנה אמרו רבותינו (בעלי התוס' בדעת זקנים) כי השחין היה משמש גם עם הכינים ועם החושך, והטעם בזה, כי שחין הוא בגימטריא ש"ח"ץ והיינו גאווה כי כל בעלי גאווה ושחין הם בעלי שחין. וכדאמרין בגמ' (ערכין טו) נגעים באים על האדם בעבור גסות הרוח ולכך בא עליהם שחין בכל סדר המכות לרוב גאוותם וזדונם.

ברד - גילו חז"ל, שהמצרים לא דנו את ישראל בשריפה, כדי שלא יענישם ה' באש, ולכך המצרים זרקום ליאור, כי נשבע ה' שלא יביא עוד מבול. ולא ידעו כי אמנם מבול הוא לא יביא, אבל יגרום לכך שיכנסו מעצמם לים סוף. ולכך הביא עליהם ברד ואש מתלקחת בתוכו, להראותם שיכול להלקותם במים כבאש.

המחשת ניסי יציאת מצרים

ידוע כי המשגיח הגר"י לוינשטיין זכר צדיק לברכה, היה ממחיש תמיד את ענין יציאת מצרים. ספרו עליו שבזמן פרשיותנו היה קם בבוקר ובחדרו שבישיבה היה מסדר כסאות וספסלים בצורה שהמחישה את קריעת הים. ונימק הנהגה זו בכך שיציאת מצרים היא היסוד והמפתח להבנת מעשי ה'. וכן היה הסבא מקלם זכר צדיק לברכה מבאר את הפסוק (שמות כ, ב), אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, יתבונן האדם בהוצאתיך מארץ מצרים, וידע ויבין כי אני ה' אלהיך, כי כל חובותנו בעולמנו נלמדות מיציאת מצרים. (מוסר חכמים השלם ח"ב וארא עמ' פ"ח).

מה היה חטא המצרים אחרי שנגזר השיעבוד

הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ו ה"ה) הקשה, מדוע העניש הקדוש ברוך הוא את המצרים על שהעבידו את בני ישראל, הלא נגזר כן על עם ישראל בברית בין הבתרים שיהיו גרים בארץ לא להם, ושיעבידו ויענו אותם, נמצא שהמצרים קיימו את גזירתו של הקדוש ברוך הוא? וישב, שלכל מצרי היתה בחירה שלא לצער את עם ישראל, והנבואה ועבדום ויענו אותם, היתה שכלליות העם המצרי יצערו אותם ולא על כל יחיד ויחיד, לך ראה שם, ועוד עמד בדרך זו בהרחבה בשמונה פרקים (פרק ח').

והראב"ד (בהשגותיו שם) מיישב זאת, שכיון שהכורא אמר רק "ועינו אותם", ואילו המצרים הם "עבדו בהם בפרך והמיתו והטביעו אותם", הרי שהוסיפו רבות על הגזירה, לכן נענשו. (מוסר חכמים השלם ח"ב וארא עמ' פ"ח).

אנשים מתנהגים כפרעה

כאשר מתבוננים בפרשת מכות מצרים, רואים שבכל מכה ומכה ממכות מצרים, היה פרעה נכנע, אולם מיד בחלוף המכה, חזר לסורו וחוזר חלילה, וכמובן התנהגות זו, אין בה שמץ מן השכל וההגיון, כיצד לא השכיל לראות את הנולד ולהטיב את דרכיו.

אומר המהרי"ל חסמן זכר צדיק לברכה, מכאן יוצא לימוד גדול לכל בן תמותה, כל הייסורים וההרפתקאות הבאים על האדם במשך כל ימי חייו, אינם שונים מן המכות אשר ניתנו במצרים, שכולם מודים ואומרים שהייסורים הפוקדים את האדם מכוונים מהשמים כדי שהאדם יטיב את דרכיו, וכדברי רבנו יונה "יסורים" מלשון "מוסר", ולכן כשהייסורים פוקדים את אדם הוא מקבל עליו קבלות וחוזר בתשובה, אולם מה תמוה הנהגתו של האדם, שמיד לאחר ההטבה כשעזבוהו הייסורים, הוא שוב חוזר לעסקים כרגיל... (מוסר חכמים השלם ח"ב וארא עמ' פ"ח).

שמח בחלקך ואל תפזול לרעך

אומר המדרש (ויקרא רבה פרשה ג' סי' א') טובה דריסה שדרס הקדוש ברוך הוא במצרים בכף רגלו [כביכול במכת בכורות], שנאמר (שמות יב, יב) "ועברתי בארץ מצרים" ["ועברתי", משמעותה שכביכול עבר שם ה' בדריסת רגל], ממלוא חפניים פיח כבשן של משה ואהרן. למה? לפי שבזו היתה גאולה, ובזו לא היתה גאולה. עד כאן. כלומר יש מעלה ועדיפות רק ב"מעבר" שעבר הקדוש ברוך במצרים, על פני זריקת מלא חפנים פיח שזרקו משה ואהרן. ועדיין דברי המדרש צריכים ביאור רב.

גאון עוזנו מרן החיד"א זצ"ל בספרו זרוע ימין (ד"ה מכת בכורות) פירש את דברי המדרש, בדרך שיש בה לקח גדול לנו ולמצבנו. מדברי המדרש אנו למדים, שהיה צד לומר, שמכת השחין טובה וחשובה ממכת בכורות, ומדוע? כיון שהשחין לא סר מן המצרים שלקו בו, ונשאר בהם עד יום מותם, ומה גדולה הנקמה שראינו בשונאנו, מה רבה היתה שמחתנו כשחיככו המצרים את גופם בכפייתיות, עד יום מותם. ואילו מכת בכורות היתה רק לשעה, מי שמת מת, ומי שחי חי.

על אף זאת מלמדים אותנו חז"ל שהשקפה זו מעוותת, כיון שמה איכפת לך מה קורה אצל השכן, אצל הזולת, אצל המצרי, אלא עליך לחשוב רק עליך ועל ביתך! כי מה תועלת לך אם המצרי סובל משחין, כשאתה נשאת עבד. לכן שא נא עיניך אל מכת בכורות, שבה נגאלת, ורק בה יצאת לחירות, ולכך למכה זו נאוה תהילה.

למעשה זו היא הצרה של דורנו, דור השפע, יכולים היינו ליהנות כל כך, לשמוח בחלקנו ששפר מצבנו עשרת מונים מהדורות הקודמים. אבל, כל העת עסוקים אנו בפזילה לעבר השכנים, עמלים להשיג את רמת החיים של הזולת, ונותרים קרחים מכאן ומכאן, בחלקנו אין אנו שמחים, ולתאוותנו אין אנו מגיעים.

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה וְגו', לֶךְ אֶל פְּרַעֲהַ בַּבְּקָר וְכו', וְהַמַּטָּה אֲשֶׁר נִהַפְךְ לְנַחֵשׁ תִּקַּח בְּיָדְךָ" (ז, יד-טו)

החוזר בתשובה נעשה כבריה חדשה

למדו מפסוק זה בדרך רמז על התשובה, הן עיקר התשובה היא כשאדם שב בעודו בימי בחרותו, וכמו שנאמר (קהלת יב, א) וזכור את בוראך בימי בחרותיך. [ועיין ביומא (פז): וברמב"ם (תשובה פ"ב ה"א)], ויש לזה שני טעמים, האחד, מפני שאז תשובתו שלימה, שעושה תשובה בעוד שהיצר הרע עדיין תקיף, ולא כשהוא בימי הזקנה, כשכבר תש כוחו, וכבר אין ליצר הרע כל כך כח ויכולת עליו. והטעם השני, שככל שהאדם ממהר לעשות תשובה, הוא יכול לנצל את הימים הבאים שיהיו בידו.

ובזה פירשו את הנאמר אצל אברהם (בראשית כב, ג) וישכם אברהם בבקר ויחבוש את חמורו ויקח את שני נעריו אתו, "אברהם" הוא כינוי לגוף, "בבקר", בימי בחרותו, "ויחבוש את חמורו", הוא כופה את החומריות שלו, ואז הוא זוכה ל"ויקח את שני נעריו אתו", לקחת איתו את שנות הנערות שלו.

אבל היצר הרע מכניס מחשבה אצל האדם, הלא כבר חטאתי ופגמתי את נשמת, ועל כן שוב אין לי תקוה חס ושלום, שהרי אני נקרא כבר בחיי מת, וכמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות יח:): שהרשעים בחייהם קרויים מתים, וכיצד תועיל לי התשובה... במחשבות אלו רוצה היצר לייאש אותו שלא לעשות עוד תשובה. אבל צריך האדם לדעת שזו טעות גדולה, כי לעולם לא ננעלו דלתי התשובה. אמנם בודאי שצריך לעשות תשובה כמה שיותר מהר, אבל גם אם לא עשה תשובה מהר, וחטא והרשיע הרבה, עדיין יכול לעשות תשובה, ועל ידי שישוב בתשובה, הקדוש ברוך הוא מקבלו ועושה אותו לבריה חדשה.

וזה שאמר כאן הכתוב, "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה", רצונו לומר, אל הנשמה, "לֶךְ אֶל פְּרַעֲהַ", מלשון פרעון, לכי ותפריע את חובך, כיון שאדם שיש לו חטאים, הרי הוא כבעל חוב כלפי הקדוש ברוך הוא, ועל ידי התשובה הוא פורע את חובו, "בבקר", רצונו לומר חזור בכך עוד בימי הבחרות והנערות, שאז התשובה היא שלימה. ואם תאמר, איך אוכל לתקן את נשמת, אחרי שפגמתי אותה זה מכבר? לזה ממשיך הפסוק "והמטה אשר נהפך לנחש תקח בידך", רצונו לומר, תקח לך דוגמא מהמטה הזה, שהקדוש ברוך הוא עשה בו נס ונהפך לנחש עם רוח חיים, כך אם תחזור בתשובה, בודאי שהקדוש ברוך הוא יעשה אותך לבריה חדשה, ותוכל לתקן את נשמתך. (בית יעקב).

"הֲנֵה אֲנֹכִי מִפְּהַּ בְּמַטָּה אֲשֶׁר בְּיָדִי עַל הַפְּמִים אֲשֶׁר בְּיָאֵר וְנִהַפְּכוּ לְדָם" (ז, יז)

סוד במטה היה חקוק שם הוי"ה - ושנקרא כסדרו מעורר רחמים ובהיפוך דינים

בס' ילקוט שושנים למהר"ש מאוסטרופולי זיע"א, מביא בשם רבנו האר"י הקדוש, שידוע שבמטה משה היה רשום בו שם הוי"ה ברוך הוא. והנה כששם הוי"ה נכתב כסדרו, אז הוא מעורר רחמים, ואם הוא נכתב להיפוך, קודם האות ה"א האחרונה, ואחר כך האות ו"ו וכו', הדבר מעורר דינים. והנה כאן במכת דם היה משה צריך לעורר דינים על המצרים, כדי שהיאור יהפך לדם. ולכן היה משה מהפך את המטה, שכאמור שם הוי"ה חקוק עליו, ואז יקרא השם בהיפוך, שהה"א האחרונה תהיה בראש ואחריה הוא"ו וכו', ובזה יעורר דינים על המצרים.

לכן נאמר בכתוב "הנה אנכי מכה במטה אשר בידך", פירוש, שחלק המטה אשר הוא תמיד בידך כאשר הוא למעלה, בו אכה על המים, ואזי יהפך המטה כלפי מטה, ובזה יתהפך שם הוי"ה ויתעוררו דינים על המצרים.

אבל כשהכה משה בצור, שהיה צריך אז לעורר רחמים על ישראל, כדי ליתן להם מים לשתות, אז היה צריך לאחוז את המטה ישר, כדי שיהא נקרא השם כסדרו מראש המטה לסופו. ולזה אמר "ומטך אשר הכית בו את היאור", שאז המטה שבו הכית את היאור נהפך, "קח בידך", את זה תאחז עתה בידך למעלה, שיהיה המטה ישר, ובזה תעורר רחמים על ישראל, באמצעות שם הוי"ה הנקרא כסדרו.

"וְהִדְגָה אֲשֶׁר בְּיַאֲר תָּמוּת וּבְאֵשׁ הַיַּאֲר" (ז, יח)

מדוע במבול לא נענשו הדגים ובמכת דם נענשו הדגים

מדוע בזמן המבול לא מתו הדגים, ולא אונה להם כל רע כאשר לא חטאו (וכדאיתא בקידושין ג.), ולעומת זאת במכת הדם מתו הדגים, ומדוע נענשו? וצריך לומר (שי למורא, שעשוע, עמ' רע"ג ואחרים) כי חטאם של הדגים היה שאכלו בהנאה ובתאוה רבה ללא רחם את ילדי ישראל שהושלכו ליאור בגזירת פרעה מלך מצרים, ועל כך נענשו ומתו במכת הדם.

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֱמַר אֶל אֶהְרֹן קַח מַטֶּן יְנִטָּה יָדְךָ וְכוּ' וְהָיָה דָם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם וּבְעַצְמֵי וּבְאֲבָנֵי" (ז, יט)

מדה כנגד מדה

בספר אמרי חן בשם הכלי יקר (ז, יז) מבאר מדוע הביא הקדוש ברוך הוא על מצרים את המכות הללו דווקא ולא מכות אחרות? כדי ללמדנו שהנהגת הקדוש ברוך הוא עם האדם היא לשלם לו כפי גמולו במידה כנגד מידה [עיינין שם שמבאר כל מכה כיצד עונשה הוא במידה כנגד מידה], דבר המוכיח את גדלות הבורא וגבורותיו. כי דבר כזה, רק הבורא יתברך מסוגל לעשות, וזהו שכתוב (י, ב) ואת אותותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני ה'. שעל ידי האותות והעונשים שעשה השם יתברך במצרים במידה כנגד מידה, הם למען תדעו כי אני ה'.

מעשה בכפרי אחד בשם פלמינג שהיה עובד אדמה, מגדל ירקות ובעל פרות וכבשים ומהם היתה פרנסתו. יום אחד הוא שמע צעקות אדירות, הצילו! הצילו! מיד עזב את עיסוקו ורץ אל עבר מקום הצעקות, שם הוא ראה ביצה טובענית גדולה, ובתוכה נער שמנסה לצאת ממנה, אבל אט אט שוקע וטובע בה, והנער צועק בקול גדול, הצילו. הכפרי מצא קרש גדול, הושיט אותו לנער, וכך הצליח להציל ולהוציא את הנער החוצה מהביצה. פלמינג לקח את הנער התשוש לביתו, קילח אותו, סידר וניקה אותו, חימם אותו ודאג לו לכל מחסורו. לאחר שלושה ימים, עצרה ליד פתח ביתו של הכפרי, כירכרה יפה ומהודרת, ומן הכירכרה ירד אציל מכובד, כשלצידו משרתים לבושים בהדר. האציל קרב אליו וכה אמר, אתה הצלת את הבן שלי, תודה רבה לך, אני רוצה לשלם לך על כך. הכפרי סירב, והלה ניסה לשכנעו שוב ושוב, אך לשווא. ראה האציל שבבית הכפרי ישנו ילד רזה, שניכר שעובד בעבודה קשה, אמר לכפרי, אם תסכים אקח את בנך תחת חסותי ואדאג לספק לו את החינוך הכי טוב במדינה. ככל אשר אתן לבני, כך אתן לבנך!. כיון שבכל הסביבה לא היה מקום לימודים, לכך הסכים מר פלמינג. העשיר לקח את בנו של הכפרי וכאשר הבטיח כן עשה, שלחו ללמוד בבית הספר הטוב ביותר שבנמצא, וטיפל בכל מחסורו של הנער, עד שלימים נעשה דוקטור אלכסנדר פלמינג, ממציא הפניצילין. לאחר מספר שנים, הבן של העשיר נעשה חולה מסוכן, ומה הציל אותו? הפניצילין! היא התרופה שהמציא בן הכפרי שגדלו וחינכו האציל. האציל העשיר חשב לתומו שהוא מציל את בן הכפרי, ולא ידע שבכך הוא בעצם מציל את עצמו, את בנו היקר לו כנפשו.

כאמור, מידותיו של הקדוש ברוך הן במידה כנגד מידה. ולכן גם אם איננו מבינים תמיד את סיבותיו של הקדוש ברוך הוא בהענישו אותנו, עלינו לפחות לבדוק את אופי הצרה שניחתה עלינו, כדי שנראה אם נוכל למצוא רמז לאיזה חטא בעבר שקנה לו משכן בנפשנו, וכשנמצא חטא כזה עלינו לתקנו.

"אֱמַר אֶל אֶהְרֹן" (ז, יט)

בור ששתית ממנו מים אל תשליך בו אבן

מדוע אהרן היכה את היאור ולא משה? פירש רש"י (ומקורו משמות רבה פרשה ט' סי' י'), לפי שהיאור הגן על משה, בעת שהושלך לתוכו, לפיכך לא לקה היאור על ידי משה לא במכת דם ולא בצפרדעים אלא על ידי אהרן. עד כאן.

והנה זה מה שאמרו חז"ל (ב"ק צב:) בירא דשתית מיניה לא תשדיה ביה קלא [בור ששתית ממנו, אל תשליך בו אבן]. וזהו משל כמובן, והנמשל הינו, אדם שנהנית ממנו, אל תשיב לו רעה תחת טובה. וכך גם משה רבינו עליו השלום מכיון שהגן עליו היאור כשהיה בתיבה, וגם העפר הגן עליו כשהרג את המצרי כנאמר (שמות ב, יב) ויטמנהו בחול, לכן שלושת המכות הראשונות, דצ"ך, לא נעשו על ידו.

"וְהִדְגָה אֲשֶׁר בְּיַאֲר מֵתָהּ וַיִּבְאֵשׁ הַיַּאֲר וְלֹא יִכְלֹוּ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מַיִם מִן הַיַּאֲר" (ז, יא) (כא)

במכת דם התעשרו ישראל

איתא במדרש (מדרש הגדול ושמות רבה פרשה ט' סי' ט'), ממכת דם העשירו ישראל, כיצד, בא מצרי אל יהודי ושאל כמה עולה כוס מים? השיב היהודי, יש לנו כעת "מבצע", ליטר וחצי, במאה וחמשים דולר, אך זה בתנאי שאתה קונה שישיה... המחיר היה מופקע לכל הדעות, אך למצריים לא היתה ברירה, שהרי היו מוכרחים לשתות, ונאלצו לקנות מים מהיהודים. עד שבא מצרי אחד ואמר, המחיר מופקע, ואי אפשר להמשיך ככה! אמר לו היהודי, אין בעיה, אתה תלך להביא דם מהיאור, ואני בעד מחיר סמלי, של מאה דולר בלבד, אגע לך בחבית, ומיד כל המים שבה יהפכו למים. המצרי הסכים ורץ ליאור, שאב חבית מלאה מים ונשא אותה לארץ גושן. לכן נאמר "ונלאו מצרים", מחמת כובד המשא. כשהגיע לארץ גושן ניגש אל היהודי, שילם לו מאה דולר, וכהבטחת היהודי נגע בדם ונהפך למים. אולם כשהמצרי בא לשתות מן המים, התברר שהמים מלאים דגים מתים, מדיפי ריח רקבון... ומיד צווח, זה מסריח! מקח טעות! השיב היהודי, מה פתאום מקח טעות, אני את שלי עשיתי, נגעת בדם, והוא אכן נהפך למים. אם אתה רוצה, לך ותביא דם טרי, בלי דגים מתים. ולכן נאמר (ז, יא) ויחפרו כל מצרים סביבת היאר מים לשתות, הם חפרו ומצאו דם טרי, נטול דגים, ואותו הם נשאו על גבם לארץ גושן, ושוב, תמורת "מחיר סמלי" נגעו היהודים בדם והפכוהו למים. וכך העשירו אבותינו ממכת דם.

"הֲנֵה אֲנֹכִי נִגַּף אֶת כָּל גְּבוּלְךָ בַּצְּפַרְדְּעִים" (ז, יז)

הצפרדעים והארבה סימנו את הגבול

המדרש (שמות רבה פרשה י' סי' ב') מספר, שהיתה מחלוקת בין מצרים לשכנותיה היכן עובר קו הגבול שבין המדינות. וכשהגיעה מכת צפרדע, הסתיימו הסכסוכים, כי מקום הצפרדעים גילה היכן בדיוק, עובר הגבול. במקום שהיו צפרדעים הוא מצרים, ובמקום שכלו, היא הארץ השכנה. וכנאמר "כל גבולך בצפרדעים", וזאת למד המדרש מתוך שהתורה הוצרכה להדגיש שהצפרדעים יהיו בכל גבול מצרים, כדי לרמוז על הסכסוך וכאמור. לפי זה צריך להבין, מדוע במכת הארבה מוזכר שוב הענין של סימון הגבול על ידי הארבה, שנאמר (לקמן י, ד) הנני מביא מחר ארבה "בגבלך"?

וביאור הרב מטשעבין זצ"ל (הובא בארי במסותרים וארא עמ' ע') שדוד המלך אומר בס' תהלים (קה, לבלג), נתן גשמייהם ברד, אש להבות בארצם. ויך גפנם ותאנתם וישבר "עץ גבולם". כלומר, אחר מכת צפרדע כשהתברר הגבול, סימנו את הגבול על ידי עצים. ואולם במכת ברד "וישבר עץ גבולם", הרי שנשברו סימני הגבול, ושוב אבד מקום גבולם המדוייק. לכך מודיע משה רבנו לפרעה, שעל פי מכת הארבה, אשר בא תבא בריתה, יסומן הגבול בשנית.

"הֲנֵה אֲנֹכִי נִגַּף אֶת כָּל גְּבוּלְךָ בַּצְּפַרְדְּעִים" (ז, יז)

המגיד ממזריטש היה הולך לשמוע את שירת הצפרדעים

מסופר שלאחר פטירתו של המגיד ממזריטש סיפר בעל התניא לתלמידים, שרבנו היה רגיל לילך לאגמים בבוקר בעלות השחר ששם צפרדעים מקרקרות. וביאר בעל התניא את כוונתו, שהיה הולך ללמוד את השיר שהצפרדעים שרות להשם יתברך, כמבואר בפרקי שירה, ורצה לשמוע כיצד הן מהללות להשם יתברך.

צפרדע ודג המבשרים את בא הגשם

בספר הברית (ח"א מאמר י' פרק ט') כתב שיש מין צפרדע הנקרא "צפרדע העלה", יען כי תשכון לרוב על עלי האילן, וקודם - כל גשם, ישא קולו ויצעק לבשר הגשם. והקולות [של מן צפרדעים זה] יחדלון בעת שהאוויר זך ויבש. וראה עוד שם שכתב בזה הלשון, ובכן גדולים מעשה אלהינו שברא דג אחד המבשר את הגשם, וזה הדג נקרא "וועטר פיש" [תרגום, דג מים] על שם סגולתו. כי כאשר נשימהו בכלי זכוכית מלא מים, ונשליך עפר בתוכו, ישקוט וינוח כל

זמן היות האויר [של העולם] זך ויבש. אולם כאשר יחפזו זנבו כמו ארוז, וינענע בו ויעכיר את המים בעפר ההוא, אז נדע כי קרוב הגשם לבוא. כי כן דרכו גם תוך נהר, לא יחפזו אם לא יבטח על הגשם, ואנוכי ראיתיו וכו'.

זבוב המתהפך לצפרדע

בספר שבט מוסר (פרק י"א) הביא דבר פלא, וזה לשונו, זבובים שנפלו למים ומתו, אם תשימם בשמש ותשליך אפר מקלה עליהם, חוזרים לחיות. ואם תמלא צלוחית מים עד חציה ותשליך בתוכה זבובים ותסתום פי הצלוחית, עד ארבעים יום מתהפכים הזבובים לצפרדעים. (אוצר פלאות התורה).

"וְשָׂרֵץ הַיָּאֵר צִפְרָדַיִם וְעָלוּ וַבָּאָו בְּבֵיתְךָ וּבְחֹדֶר מִשְׁכְּבְּךָ וְעַל מִטְתְּךָ וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ וּבְעַמְּךָ וּבְתַנּוּרֶיךָ וּבְמִשְׁאֲרוֹתֶיךָ" (ז, כח)

מה הטעם שהשליכו הצפרדעים את עצמם למיתה באש

הקדוש ברוך הוא העניש את מצרים בצפרדעים, במדה כנגד מדה, כשם שהם לא הניחו לישראל לאכול פיתם בנחת, ולא עוד אלא שידיהם היו מגואלות בטיט ועפר בזמן שאכלו, כן המצרים פיהם היה מגואל בדם הצפרדעים שנכנסו לתוך הבצק שבתנורים, ונמאס עליהם האוכל.

בספר לבוש יוסף (ישר, וארא עמ' מ"ט) מרחיב את הדברים על פי המדרשים (שיר השירים רבה פרשה ז' סי' יג-יד, שמות רבה פרשה י"ח סי' ה' ומדרש חזית עה"פ אעלה בתמר) שאף חנניה מישאל ועזריה למדו מהצפרדעים קל וחומר, כי נבוכדנצר העמיד צלם גדול מזהב בגובה ששים אמה והניח תחת לשונו של הצלם את ציץ הזהב של הכהן הגדול שהיה כתוב בו השם המפורש שהם מצאו בבית קודש הקדשים, ומכח זה היו נשמעות מפיו של הצלם "אנכי ה' אלהיך" רחמנא ליצלן, ובהשמע קול פולחן וזמרה בכלי שיר, היו כולם כורעים ומשתחוים, וגור נבוכדנצר שמכל לשונות הגויים ישלחו נציגים להשתחוות לפסל באותה עת, ומעם ישראל בחר שלושה נציגים, חנניה מישאל ועזריה להשתחוות לצלם. **מה** עשו, הלכו להתייעץ עם יחזקאל הנביא שהיה אז גדול הדור, מה עליהם לעשות. השיב להם, שכך למד מרבו ישעיה הנביא (ישעיה כו, כ) "חבי כמעט רגע עד יעבור זעם", כלומר שיתחבאו ושלא ילכו. אמרו לו, רבנו שאלתנו אינה האם ללכת או לא, כי אנו רוצים לקדש שם שמים, אלא כך שאלתנו, האם ה' יעשה לנו נס או לא. הלך ושאל את הקדוש ברוך הוא, והשיב לו שלא יצילם. אף על פי כן אמרו, בין אם יצילנו ה' ובין אם לא, אנו מוסרים נפשנו על קדושת ה'.

כשראה אותם הולכים החל יחזקאל לבכות ואמר, חבל על צדיקים אלו שחלילה יאבדו מהעולם. התגלה אליו מלאך ה' ואמר לו, על אף שנאמר לך בנבואה שלא ינצלו, היה זה כדי שכן תאמר להם, ושהם ילכו לשם שמים, אבל באמת הקדוש ברוך הוא יציל אותם. אך ביקש המלאך שלא יודיע להם שינצלו, כדי להגדיל שכרם שיעמדו בנסיון. **כשהגיעו** ליד הצלם, למרות שכולם השתחוו, הם עמדו זקופים שנאמר "זאת קומתך דמתה לתמר", כשם שעץ תמר עומד זקוף, כך הם עמדו. מיד כעס המלך וציוה שיזרקו אותם לתוך כבשן האש שהוסק שבעה ימים ולילות. באותה שעה שלחו את המלאך גבריאל מהשמים כדי להצילם, צינן בפנים הכבשן והקדיח מבחוץ, ואלה שמבחוץ שזרקום, נשרפו, ואילו הם נשארו חיים. הביט נבוכדנצר תמה ואמר, אני רואה ארבעה בפנים, עד שהבין שהרביעי זה המלאך. התחיל נבוכדנצר לשבח את הקדוש ברוך הוא ואמר "הללו את ה' כל גויים שבחווהו כל האמים".

ובתלמוד ירושלמי (שבת סוף פרק כמה אשה) כתוב, שכשטיילו בתוך כבשן האש, כביכול המלאך גבריאל נכוה מהחום האדיר שהיה שם, וחנניה מישאל ועזריה התיזו מים לרפאותו, ואז הבינו כולם ששלושת הצדיקים חשובים יותר מהמלאכים. צעק נבוכדנצר שיוציאום לחוץ והריח בזקנם לדעת האם יש ריח של חירוף, והריח בהם ריח של גן עדן. ואז שיבח את הקדוש ברוך הוא ואמר "אתוהי כמה רברבין ותמהוהי כמה תקיפין, מלכותיה מלכות עלם ושלטניה עם דר ודר", כלומר האותות והמופתים התמוהים אשר עשה עימי אלהים, עלי יאה ונאה להגיד ולספר, בא המלאך וסטר על פיו, משום שאין הקדוש ברוך הוא חפץ בשבח הגויים, כדי לא לעורר קטרוג על עם ישראל.

בסופו של דבר כעבור כמה ימים ביקש דניאל (שהיה מאוד אהוב בעיני המלך) מהמלך לנשק לצלם בפה, והסכים המלך לכך. עלה על סולם גבוה ששים אמה, בכדי להגיע לאותו צלם, והשביע את הציץ שהיה מונח תחת לשונו של הצלם, שיצא תיכף ומיד ולא יחלל שם שמים. ומכיון שיצא הציץ, מיד נפל הצלם, וכולו נעשה לרסיסים, כי הצלם היה עומד מכח הציץ, וכל האנשים שהיו שם, חטפו חתיכה מהצלם, מכיון שהיה כולו עשוי מזהב טהור. ובראותם זאת

לקחו כולם את דמות העבודה זרה שלהם והיו משברים אותם, ועשו פעמונים ותלו אותם בצוארי כלביהם וחמוריהם, והיו מקשקשים בהם ואומרים, באו וראו למי היינו משתחווים...

וזהו שנאמר (דברים ד, כח) "ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראון ולא ישמעון, ולא יאכלון ולא יריחון", ולא כתוב "ולא ידברון", משום שאותו צלם בתחילה דיבר בכח הציץ. אבל לאחר מכן כתוב "ובקשתם משם את ה' אלהיך", כלומר שלאחר שביקש דניאל את הציץ שבו שם ה', אז כבר לא יכל אותו צלם לדבר.

ההצלה של חנניה מישאל ועזריה נעשתה בזכות מסירות נפשם, שהלכו על דעת למות בכבשן האש, כפי שלמדו מהצפרדעים, ומה הצפרדעים שאין מצווין על קדושת ה', ובכל זאת זרקו עצמם בתנורים ובמגשים בעוד שהם חמים, אנו שמצווין על קדושת ה', על אחת כמה וכמה.

ובמדרש שוחר טוב כתוב שבצפרדעים היו בהם דרגות, החשובים שבהם זרקו עצמם לתוך כבשן האש, והפחותים העדיפו ללכת לתוך מיטתו של פרעה. וכתוב לאחר מכן (ח, ט) וימותו הצפרדעים מן הבתים מן החצרות ומן השדות, ואילו מן התנורים לא כתוב שמתו, לומר לך שאותן שנכנסו לתנורים, לא מתו, וזאת משום שמסרו עצמם על קידוש ה'.

וכשם שהצפרדעים לא התייחסו לחום ולקור, ונכנסו לכבשנים, ולמקומות צוננים ובוה קידשו שם שמים רבים, כך על האדם לעבוד את הקדוש ברוך הוא ולקדש שם שמים בכל מצב.

"וְשָׂרֵץ הַיָּאֵר צְפַרְדְּעִים וְעָלוּ וַבָּאוּ בְּבֵיתְךָ וּבְחֹדֶר מִשְׁכַּבְךָ וְעַל מִטַּתְךָ וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ" (ז, כח)

פרעה לקה ראשון ויותר מעמו

בזוהר הקדוש (ח"ב דף כט סוע"ב) מבאר מדוע פרעה לקה יותר מעמו וגם לקה ראשון, כנאמר כאן בפסוק, שהצפרדעים תחילה באו "אצלו", וגם נאמר כאן שהצפרדעים הגיעו גם אל מטתו, בשונה מב"עבדיו" שלא כתוב שבאו הצפרדעים במטתם. זה מפני שבשעה שנלקחה שרה אל פרעה, ציווה לאומנים שלו לצייר את דיוקנה של שרה במטתו, והיה נהנה מציור זה, ולכן לקה הוא תחילה ועל מטתו במשכבו.

"וַיִּקְרָא פְרֹעֹה לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן" (ח, ד)

הצפרדעים צוחקים על פרעה

כתוב במדרש הגדול (כאן), אמרו עליו על פרעה הרשע, שנתעטר בבגדי מלכות וישב על כסאו וכל גדולי מלכות לפניו, ובאותה שעה נזדמנו להם הצפרדעים והיו נכנסים מפי טבעתו ויוצאים מפיו, וכל אוכלוסין וגדוליו כך [וכך אירע לכל האוכלוסיה ולגדולי המלכות], והיה הצפרדע קורא ממעי פרעה, ועונין לו חבריו ממעי גדוליו. והיה הצפרדע אומר לחברו, אימתי נצא מכאן? והיו עונין לו, עד שיבוא בן עמרם ויתפלל עלינו. לכך "ויקרא פרעה למשה ולאהרן". עד כאן.

"וְסָרוּ הַצְּפַרְדְּעִים מִמֶּךָ וּמִבֵּיתְךָ וּמִעַמְּךָ רַק בַּיָּאֵר תִּשְׁאֲרֶנָּה" (ח, ז)

עד היום הזה יש צפרדעים ביאור

כתב רבנו בחיי (לקמן י, יט) וזה לשונו, והנה דברי משה בתפלתו נאמנים לשעה ולדורות, וכן בדיבורו שאמר "רק ביאור תשארנה", נשאר שם עד היום שרץ המים הנקרא אלתמס"ה [קארקאדיל (-בלע"ז, ובעברית- תניו)]. ושם מתגדל. ואומרים כי לפעמים יוצא מן המים שבנהר נילוס ששם גידולו, ויוצא אל שפת הנהר, וכולע מה שמוצא, שנים או ג' בני אדם ביחד. ואין שולטים בגופו חנית וחיצים, אלא אם יכונו לתקוע בבטנו. ואמרו הרופאים כי יש לו ארס, והנוגע בגופו מזיק לאדם אפילו אחר מיתה, והוא מין צפרדע. והנה מכח דברי משה, נשאר השרץ הזה. עד כאן לשונו.

"וַיַּעֲשׂוּ בְּן הַחַרְטָמִים בְּלִטְיָהֶם לְהוֹצִיא אֶת הַכְּנִים וְלֹא יָכְלוּ וַתְּהִי הַכְּנִם בְּאֲדָם וּבְבֶהֱמָה" (ח, יד)

בתחילה היו הכינים בבהמות ובאדם ורק אח"כ בעפר

כפילות הפסוק כאן צריכה ביאור, הן בפסוק הקודם נאמר "ותהי הכנם באדם ובהמה כל עפר הארץ היה כנים" וכו', ואם כן לשם מה התורה כופלת שוב ואומרת, ותהי הכנם באדם ובהמה? הרב חיד"א בספרו ראש דוד (וארא, במכת כינים, עמ' קפ"ג) הביא שישב זאת "הרב מופת הדור מהר"ח אבולעפיא בספר הבהיר עץ החיים" (עמ' נו), בזה

הלשון, אם בתחילה היה כל עפר הארץ כנים, יש פתחון פה לחרטומים דלא מצו לאפוקי כנים, כי לא נשאר עפר בארץ והכל היה כנים. ולכן, בתחילה היו הכנים באדם ובבהמה לבד, והעפר היה כמות שהוא, עפר כהוייתו, ואז בקשו החרטומים להוציא הכנים מהעפר ולא יכולו, והודו על כרחם ואמרו (פסוק ט"ו) אצבע אלהים היא, ואחר זה היה כל עפר הארץ כנים, ולא נשאר עפר כלל.

כלומר, כפילות הפסוק בכוונה מכוונת היא, שהנהגה כאן בהקשר לעשיית החרטומים בלטיהם שלא הועילו מעשיהם כלום, נאמר ותהי הכנם באדם ובבהמה, ולא נזכר שהיתה הכינה גם בכל עפר הארץ, בשונה מהפסוק הקודם, ששם כתוב שגם ב"כל עפר הארץ היה כנים", וזאת ללמדנו, שבתחילה הכינה היתה רק באדם ובבהמה, ועדיין לא נהפך כל עפר הארץ לכינים, כי אז היה לחרטומים לתרץ את אי יכולתם לעשות כינים, בכך שלא נשאר עפר להופכו לכינים... לפיכך השאיר להם ה' עפר לרוב, ורק אחר שהודו ואמרו "אצבע אלהים היא", הרחיב ה' את המכה בכפל כפליים, ונעשה "כל עפר הארץ היה כנים". מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית.

"וַיַּעֲשׂוּ בְּן הַחַרְטוּמִּים בְּלִטְיָהֶם לְהוֹצִיא אֶת הַכְּנִים וְלֹא יִכְלֹו" (ח, יד)

השד אינו שולט על בריה פחותה משעורה

מדוע לא יכלו החרטומים להוציא את הכנים, בזמן שהיו מומחים גדולים בעשיית כשפים? מבאר רש"י הקדוש (כאן, ומקורו מסנהדרין יז:): שאין השד שולט על בריה פחותה מכשעורה. עד כאן לשונו. כלומר החרטומים היו מכשפים על ידי השבעת שדים, ואז השדים היו סרים לפקודתם להביא ממרחק כל חפצם ומשאלתם במהירות הבזק. אך היות והשדים אינם שולטים על בריות הקטנות מגודל שעורה, לפיכך השדים לא יכלו להביא כינים ממקום אחר. לכן במכה זו הודו ואמרו החרטומים, "אצבע אלהים היא", כיון שידעו היטב את מלאכתם, שאין השדים שולטים בכינים, ובראותם מכת כינים, הודו ואמרו ה' הוא העושה זאת, ואין זה כישוף.

ונרמז הדבר במילים "ולא יכלו", שבראשי תיבות הן, ופחות כשעורה, אין להם יכולת לברות ולהוציא.

"וַיֹּאמְרוּ הַחַרְטוּמִּים אֶל פְּרַעֲה אֶצְבַּע אֱלֹהִים הוּא" (ח, טו)

כל מצרים גודלה כאצבע אלהים

בספר דרוש שמואל (הובא בספר ילקוט חמישאי כאן בשם ספר פרדס יוסף) פירש פסוק זה על פי הגמרא (עירובין כא.) שמבארת את הפסוק (ישעיה מ, יב) "ושמים בזרת תכון", שכל העולם כולו הוא בגודל חצי אמה על חצי אמה [במידתו של הקדוש ברוך הוא, כביכול]. וכמו שפירש רש"י שם. והנה האמה היא ששה טפחים, והטפח יש בו 5 אצבעות. נמצא שבכל אמה יש 03 אצבעות, שהרי 5 אצבעות 6 טפחים = 03 אצבעות, שהוא גודל אמה. והנה כל העולם כולו יש בו 0006 פרסה, נמצא שכל אצבע של הקדוש ברוך הוא כביכול היא 004 פרסה. שהרי העולם כולו הוא חצי אמה וחצי אמה יש בה 51 אצבעות, שהרי באמה 03 אצבעות. ואם תחלק את 6000 פרסאות, ל-15 אצבעות, יעלה בידך 400 פרסה בדיוק. נמצא שכל אצבע של הבורא, כביכול, גודלה 004 פרסה. ובגמרא (פסחים צד.) מבואר שגודל ארץ מצרים הוא 004 פרסה. נמצא שאמת אמרו החרטומים "אצבע אלהים היא", היינו שכל מצרים כולה גודלה רק "אצבע אלהים". (נפלאות מתורתך).

"הֲנִי מְשַׁלֵּיחַ בְּךָ אֶת הָעֶרֶב" (ח, יז)

כל עשרת המכות בימות המשיח

לשון הפסוק "משליח" אינה רגילה, ומדוע לא נכתב "שולח", וכמו שמצינו בנאמר (שמות ט, יד) הנני "שולח" את כל מגפותי? אלא זאת משום ש"משליח" יש בו אותיות "למשיח", לרמז, שככל האותות שעשה הקדוש ברוך הוא למצרים, כן עתיד לעשותם לימות המשיח. שנאמר (מכה ז, יד) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. ודרשו רבותינו ז"ל (זוהר חדש ח"א דף ג' רע"א) "נפלאות" אותיות נ'-פלאות, שיביא על האומות כשיגאל את ישראל.

"וּמְלֹאוּ בְּתֵי מִצְרַיִם אֶת הָעֶרֶב וְגַם הָאֲדָמָה אֲשֶׁר הֵם עָלֶיהָ" (ח, יז)

הערוב באו עם האדמה שגדלו עליה

בספר נחלת יעקב (לוכרבוים, כאן) עמד על כוונת הפסוק "וגם האדמה אשר הם עליה", מה שייכות יש לאדמה עם מכת הערוב?

והנה מצאנו בגמ' (סוטה מו:) לגבי אלישע הנביא כשחזר מיריחו לאחר שריפא את המים המרים עלו לקראתו נערים ואמרו לו עלה קרח עלה קרח, ומובא בנביא שיצאו דובים מהיער ואכלום. והנה נחלקו בגמ' שם דיש אומרים שהיה נס אחד שבאו דובים שלא היו כלל ביער ואכלום, וי"א שלא דובים ולא יער היה שם ונס בתוך נס היה. ולכאורה נשאלת השאלה מדוע יש צורך להרבות בניסים מספיק שיהיה רק נס אחד לברוא דובים ומה יש לברוא ג"כ יער? ומסבירים ע"פ הגמ' בעירובין (סא.) "כלבא בלא מתא שב שנין לא נבח" [תרגום, כלב בלא עירו, שבע שנים אינו נובח], כלומר, תקיפות הכלב ועוזו יכוננו רק בהיותו נמצא במקום גידולו, וכשהוא מגיע למקום חדש, אפילו אינו נובח. קל וחומר שאינו חצוף לחבול ולשלוט בבני אדם.

ולפ"ז מובן מדוע היה צריך לברוא היער שע"י שיוצאים הדובים ממקומם הטבעי ביער, אינם מפחדים ויותר יש להם כח לשלוט ולחבל. והנה אותו הענין גם במצרים שהקב"ה הוסיף נס על נסי מכת הערוב, כנאמר "ומלאו בתי מצרים את הערב וגם האדמה אשר הם עליה", דהיינו שהערוב יבוא יחד עם האדמה אשר גדלו עליה, ובזה יגיעו החיות במלא מרצם, בעוז ובתעצומות בכדי להמית ולחבול במצרים במכות רבות ונאמנות.

חיה הנקראת "ידוע"

בדרך אחרת ביאר בספר פנים יפות (כאן) בשם זקינו הגאון ז"ל, שבין שלל החיות שהגיעו להכות את המצרים, היתה גם "אדני השדה", הנוכרת במסכת כלאים (ח, ה) שיש לה דין חיה, ויש אומרים ששמה "ידוע" [והוא הידעוני המוזכר בתורה (דברים יח, יא)], וכמין חבל גדול יוצא מן הארץ שגדלה בה, ואותו חבל היוצא מן הארץ מחובר בטבורה של החיה, ואם יפסק החבל, מיד היא מתה. וצורתה צורת אדם בפרצוף ידיים ורגלים, ואין כל בריה יכולה להתקרב אליה, כי היא הורגת וטורפת כל הקרב אליה. וכשרוצים להורגה, יורים בחיצים על חבלה, עד שהוא נפסק, ובאותה שעה צועקת בקול גדול ומתה. וכיצד תוכל חיה זו להגיע אל בתי מצרים כשהיא בחייה, כדי לכות לאכול "כזית" מהמצרים? לכך ה' הביא חיה זו, יחד עם האדמה שתחת רגליה, שלא יפסק החבל הקשור לטבורה, ותוכל גם להשתתף בציווי הבורא להזיק למצרים במכת ערוב.

"וְהַפְּלִיטִי בַיּוֹם הַהוּא אֶת אֶרֶץ גִּשְׁן אֲשֶׁר עָמַד עָלֶיהָ לְבַלְתִּי הָיֹת שָׁם עָרֵב לְמַעַן תִּדַּע כִּי אֲנִי ה' בְּקִרְבֵּי הָאָרֶץ" (ח, יח)

חיות שבאו מן הים במכת ערוב

כתב בספר הישר (פרשת בא, ודבריו הובאו בספר ילקוט מעם לועז כאן), בתחילה כשהיו המצריים רואים את החיות באות, היו סוגרים היטב את שערי הבתים והחלונות שלהם, והיו סבורים שבוה יוכלו להימלט ולהנצל מהם. מה עשה הקדוש ברוך הוא, הוציא מן הים מיני ברואים הדומות קצת לבני אדם, ולהן זרועות ארוכות עשר אמות והן נקראות סירינות הים, והיו עולות על הגגות והורסות את הגג, והיו מושיטות ידיהן ופותחות הדלתות, והיו חוטפים ילדיהן, ועשו בהן השחתה גדולה. (אוצר פלאות התורה).

"וְשִׁמְתִי פֶדֶת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמֶּךָ לְמַחֵר יִהְיֶה הָאֵת הַזֶּה" (ח, ט)

סוד אות ו' שחסירה בתיבה פדת

כתב בעל הטורים, ג' במסורה, דין חסר, וב' מלאים. עד כאן. דהיינו בתנ"ך מופיעה המילה "פדות", ג' פעמים, פעם אחת חסרה ללא האות ו' וב' פעמים מלאה. א, ושמת' פדת. ב, (תהלים קיא, ט) פדות שלח לעמו. ג, (תהלים קל, ז) והרבה עמו פדות.

וביאר זאת רבנו בחיי, היות ו"פדות" מצרים היתה גאולה חסרה, שהרי אחריה יצאו עם ישראל לגלות, לכך היא נכתבה חסרה. אולם פדות הכתובה בכתיב מלא, שם עסוקים הפסוקים בגאולה העתידה, שהיא תהיה גאולה שלימה, לפיכך כתובים הם בכתיב מלא.

בספר ילקוט חמישאי כתב בשם ספר יגל יעקב (ושמעתי כן בשם מורנו ראש הישיבה הגאון ר' יהודה צדקה זצ"ל), שזהו גם פירושו הפסוק בפרשתנו "ושמת' פדת בין עמי ובין עמך", היינו בגאולה זו של מצרים הפדות חסרה ו', לפי שלא תהיה גאולה שלימה. אבל "למחר", היינו לעתיד לבוא "יהיה האות הזה", "יהיה" תוספת "האות" ו', ואזי תהיה "פדות" מלאה ו', שהיא הגאולה השלימה.

וסוד ההבדל בין הגאולות, יבואר על פי דברי האור החיים הקדוש על הפסוק (בראשית מט, יא) "כבס ביין לבושו" וזה לשונו, כי גלות ד' שבו יגלה הגואל העצום, צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא. עד כאן.

הכלל העולה, שהגאולה תלויה בעסק התורה, ועל כן בגאולת מצרים שעדיין לא ניתנה תורה, לכך היתה הגאולה חסרה, ועל כן נכתב "פדת" חסר ו', כי האות ו' רומזת לתורה (תיקוני זוהר ריש תיקון מ"ד דף פ"ב ע"ב, ובכמה דוכתי), וכיון שבגאולה זו טרם קיבלו ישראל את התורה והיתה התורה חסרה, נחסרה האות ו'. אבל על הגאולה העתידה נכתב "פדות" מלא, כיון שבא תבא היא על ידי עסק התורה, המחברת את ישראל לאביהם שבשמים, והאות וא"ו הרומזת לתורה, משלימה את הגאולה.

"וְשִׁמְתִי פֶדֶת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמְךָ" (ח, יט)

בין "עמי" ל"עמך" אשים עליך

רבנו יוסף חיים ע"ה בספרו אדרת אליהו (וארא דף מ"ג ע"א ד"ה ושמת) מבאר את הפסוק בדרך נפלאה, דהנה ההבדל בין המספר של תיבת "עמי" [שעולה בגימטריא 120], ל"עמך" [שעולה בגימטריא 130] הוא עשר, וכאן רמז ה' לפרעה, שבעבור הכבדת ליבך, שאינך רוצה להוציא את ישראל ממצרים, "ושמת" את ה"פדות", דהיינו "אשים" את ההפרש, ש"בין" המספר "עמי" "ובין" המספר "עמך", שהוא עשר, דהיינו אשים עליך את עשרת המכות.

"וְשִׁמְתִי פֶדֶת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמְךָ" (ח, יט)

הכנעת הקלי' ע"י התורה ויחוד קוב"ה ושכינתיה

הנה אם נשים לב נראה כי האות הראשונה והאחרונה של התיבה "פדות", הן "פת", ובאמצעה נמצאות האותיות ד, ו. והנה האותיות "פת" עולים בגימטריא כשמה של פלוני"ת (שהיא לילי"ת), וכיצד מפרידים ומוציאים אותה מהלב? על ידי האותיות "ד' ו'", הרומזות לקודשא בריך הוא ושכינתיה, כי אותו הוא בחי' קב"ה (הנקרא ו"ק דאצילות ואות ו' דהוי"ה) ואות ד' היא השכינה (כי היא דלה ועניה וגם היא דלת וכניסה לכל הספירות העליונות), והיינו שעל ידי היחוד הגדול של קודשא בריך הוא ושכינתיה.

גם האותיות "תפ" עולים בגימטריא "תלמוד", שעל ידי לימוד התורה, מתייחד קודשא בריך הוא עם שכינתיה, הנרמזים באותיות ד"ו שבתוך פדו"ת, ובזה גורמים להכניע את "פלוני"ת הנ"ל. שאין ה' שלם ואין הכסא שלם, עד שימחה שמו של עמלק, הסטרא אחרא, וזה יעשה רק על ידי התורה הקדושה.

גם "פדות" הוא אותיות פ"ד תעניות שעם ישראל צמים בימי השוכבי"ם שחלים בפרשיות אלו, כדי לתקן מה שאפשר.

"וְשִׁמְתִי פֶדֶת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמְךָ" (ח, יט)

המות הוא רק לרשעים

"ושמת", יש בו אותיות יש-מות, הרומז "שיש מות", כלומר הסיבה "שיש מות" בעולם, הוא "פדות בין עמי", שהם צדיקים, "ובין עמך" שהם הרשעים. כי (ברכות יח): הרשעים בחייהם נקראים מתים והצדיקים במיתתם קרואים חיים.

"כִּי אִם מָאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח וְעוֹדֶךָ מַחְזִיק בָּם, הֲנֵה יָד ה' הַזֵּינָה בְּמִקְנֶךָ וְכוּ' וְהַפְּלָה ה' בֵּין מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל וּבֵין מִקְנֵה מִצְרַיִם וְלֹא יָמוּת מִכָּל לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל דָּבָר. וַיִּשְׁלַח פְּרַעֲהוּ וְהֵנִיחַ לֹא מֵת מִמִּקְנֵה יִשְׂרָאֵל עַד אֶחָד וַיִּכְבַּד לֵב פְּרַעֲהוּ וְלֹא שָׁלַח אֶת הָעָם" (ט, ב-ז).

הקדוש ברוך הוא מוכיח לפרעה שעם ישראל אינם עבדים שלו

בספר קרן לדוד (גרינוולד, וארא עמ' מ"ט) מדייק בפסוק שני דיוקים: א. המילים "ועודך מחזיק בם" נראות כמיותרות, ומה היה חסר אילו היה כתוב רק "כי אם מאן אתה לשלח את עמי". ב. אחרי שפרעה ומצרים הוכו ב"מכת דבר", כתוב בפסוק, "וישלח פרעה והנה לא מת ממקנה ישראל עד אחד ויכבד לב פרעה ולא שלח את העם", משמעות הפסוק הינה, שבגלל שלא מתו ממקנה ישראל, היה לו לשלחם, ואף על פי כן ויכבד לבו ולא שלחם. וצריך לדעת מהי הסיבה הגדולה שבראותו שלא מתו ממקנה ישראל היה לו לשלחם, הרי פרעה ראה את יד ה' בעוד צורות רבות ומגוונות, ומדוע דוקא על ידי כך היה לו לשלחם.

מסביר "הקרן לדוד" הסבר נפלא, טענת פרעה היתה שמאחר שגזירת הגלות והשיעבוד על עם ישראל ניתנה לארבע מאות שנה, כמו שכתוב (בראשית טו, יג) ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה, ועדיין לא נשלמו מנין שנות השיעבוד, ממילא הוא אינו מחוייב לשלחם, אחר שזכה בהם למשך ארבע מאות שנה, ודינם כדיון עבד שקנה אותו

רבו למשך זמן, שאי אפשר לחייבו לשחררו קודם מלאות זמן ימי העבדות שקנאו. אולם תשובתו היא על פי הגמרא במסכת פסחים (פח): מה שקנה עבד קנה רבו, וכדלהלן, ובזה יובנו היטב דברי הכתובים כאן:

הקדוש ברוך הוא אמר למשה רבנו שיאמר לפרעה "אם מאן אתה לשלח את עמי" בטענה כי "ועודך מחזיק בם", דהיינו משום שאתה מחזיק בם, כאדם המחזיק בשלו, אראך טעותך שלא תצדק בדברך, כי "הנה יד ה' הויה במקנך וגו' והפלה ה' בין מקנה ישראל ובין מקנה מצרים", שאם האמת כדבריך שהם עבדיך, בזאת תבחנו, הן כלל הוא שמה שקנה עבד קנה רבו, ולכך אם מתים ממקנה מצרים, מהראוי שגם ממקנה ישראל ימותו, כי הם שלך, אולם אם לא ימותו ממקניהם, מזה יודע שלא צדקת, ואינם עבדיך, ולכן אין לך שום היתר להמשיך לשעבדם. על כן שלח פרעה לחקור על הדבר, כנאמר "והנה לא מת ממקנה ישראל", ומעתה היה לו להודות על ידי זה שבני ישראל אינם עבדיו ולשלחם. ברם אף על פי כן פרעה ברשעו "ויכבד לב פרעה ולא שלח את העם". ובזה מדויקים דברי הפסוק הפלא ופלא.

"וַיִּמַת כָּל מִקְנֵה מִצְרַיִם וּמִמְקַנֵּה בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא מֵת אֶחָד וַיִּשְׁלַח פְּרַעֲה וְהֵנִּה לֹא מֵת מִמְקַנֵּה יִשְׂרָאֵל עַד אֶחָד וַיִּכְבַּד לֵב פְּרַעֲה וְלֹא שִׁלַּח אֶת הָעָם" (ט, ו-ז)

הבהמות של המקלל כן מתו במכת דבר כיון שיחוסו מצרי

בספר גן רוה (ערוזה, וארא דף נ"ד ע"א, נדפס תרע"א) הקשה, מדוע בתחילה נאמר "לא מת אחד", דהיינו שאפילו אחד לא מת ממקנה בני ישראל, ואילו אחר כך נאמר "לא מת ממקנה ישראל עד אחד", ומשמע שאחד כן מת? ועוד, מדוע בתחילה נאמר "וממקנה בני ישראל", ואילו אחר כך נאמר "ממקנה ישראל", "ישראל" לכד, ולא בני ישראל?

ותירץ הגן רוה, וכן מובא בספר מעיינה של תורה (כאן) בשם הגר"א מוילנא זצ"ל, שהנה "המקלל" שחירף וגידף את השם שנפסק עליו בתורה (ויקרא כד, יד) הוציא את המקלל וגו', היה הבן של שלומית בת דברי, ככתוב בתורה שם (פסוק יג), ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (במדבר רבה פרשה ט' סי' י"ד) שהוא נולד מאותו מצרי שהרגו משה, מפני שאנס את שלומית. ולפי הדין אותו בן נחשב למצרי ולא לישראל, וכמו שכתב הרמב"ן (ויקרא שם) בשם חכמי צרפת, שלפני מתן תורה ביחוס, הולכים אחר האב, ולא אחר האם. וכיון שכן, במכת דבר גם הבהמות של אותו בן מתו, שהרי כאמור נחשב הוא למצרי. אמנם פרעה לא ידע מזה וחשב שהוא ישראל כשר, ולפיכך חשב פרעה הנה סוף סוף נמצא כן גם במחנה ישראל.

ומעתה הכל אתי שפיר, התורה מעידה שאכן "וממקנה בני ישראל לא מת אחד", היינו שלפי האמת "מבני ישראל" האמיתיים, לא מת אפילו אחד מן הבהמות. אמנם פרעה שלח ומצא שמתו "ממקנה ישראל", אצל אותו בן שחשב פרעה שהוא ישראל. ולכן נאמר כאן "ישראל" ולא בני ישראל, לפי שהוא גדל בעם ישראל, אך לא היה מ"בני ישראל", כי היה מצרי. ולכן נאמר "ולא מת עד אחד", היינו שאחד כן מת מן הבהמות, אי לכך "ויכבד לב פרעה ולא שלח את העם".

"וַיִּזְרְקוּ מֹשֶׁה הַשְּׂמִימָה" (ט, ח)

עד היכן זרק משה האפר

אמרו במדרש (שמות רבה פרשה י"א סי' ה') וזרקו משה עד כסא הכבוד. עד כאן. והנה תיבת "השמימה", במספר קטן, יחד עם האותיות, עולה מספר "כסא הכבוד".

"כִּי בַפְעַם הַזֶּאת אֲנִי שֹׁלַח אֶת כָּל מַגְפְּתֵי" (ט, יד)

ארבע מיתות בי"ד שהיו במכת ברד

הכלי יקר (כאן, ד"ה ולפי שחטא) מבאר את החומרא היתירה שהיתה במכה זו, עד שנאמר עליה "את כל מגפותי", מפני שבה היו כלולות ד' מיתות בית דין, סקילה, שריפה, הרג וחנק. כך: סקילה, לפי שהיו אבני הברד יורדות עליהם וממיתות אותם. שריפה, האש שבתוך הברד היתה שורפת אותם, כנאמר (להלן ט, כג) ותהלך אש ארצה. חנק, שהיו נחנקים מריבוי המים שבתוך הברד, כי אולי נטבעו קצתם בשדה במטר הברד. הרג, שנאמר (תהלים עח, מז) "יהרוג" בברד גפנם, וכיון שלשון הריגה אינה שייכת בגפן, בא הפסוק לרמוז על אנשי מצרים שיקרים למצריים כגפן, ועליהם נאמר "יהרוג".

"עוֹדֵךְ מִסְתוֹלֵל בְּעַמִּי לְבִלְתִּי שִׁלְחָם" (ט, יז)

רמזים נאים בפסוק

עודך מסתולל בעמי סופי תיבות "כלי", כיון שנשתמש פרעה בעם ישראל כמו שמשתמשים בכלי, עד שהוא מתבלה ומשליכים אותו לאשפה, כן פרעה השתמש בעם ישראל עד ששבר את גופם.

זאת ועוד, "כלי" ראשי תיבות כהנים לויים ישראלים, לרמוז את חביבותם של עם ישראל, שעתידיים כשיצאו ממצרים להיות כהנים לויים וישראלים.

עוד שמעתי עודך מסתולל בעמי לבלתי, ראשי תיבות "בלעם", ושמו נרמז כאן, לפי שהוא היה באותה העצה שיעצו על ישראל. כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה יא). שלשה היו באותה העצה של כל הבן הילוד, והם: יתרו, בלעם ואיוב.

"וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת מַטְהוֹ עַל הַשָּׁמַיִם וְהָיָה נִתְּן קִלְתוֹ וַתְּהַלֵּךְ אֵשׁ אַרְצָה וַיִּמְטֵר ה' בָּרֶד עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם" (ט, כג)

היפוך סדרי בראשית במצרים

דבר פלא הובא במלבי"ם (כאן) וזה לשונו, הנה משה אמר הנני ממטיר כעת מחר ושרט שריטה על הכותל והודיע שברגע זו שיגיע הצל לשריטה זו יתחיל הברד, והמצריים היו מדקדקים אחריו שלא יאחר רגע שאז יאמרו בדאי הוא, וידוע שמעת שיתחיל הברד לרדת ממקום העבים עד שיגיע לארץ שוהה איזה רגעים, וכן קול הרעם היוצא מן העבים עד שיגיע למטה שוהה ג"כ משך זמן, אבל הברק נראה תיכף באותו רגע שיוצא ממקומו, כי חוש הראות א"צ משך זמן, וע"כ נראה תמיד הברק לפני הרעם הגם שהרעם יוצא קודם, מפני שחוש הראות יקדים מוחשיו לפני חוש השמע, וא"כ כשהגיע הרגע ששרט שריטה בכותל שאז יצא הרעם למעלה ואחריו הברק, בכל זה לא נשמע הרעם למטה עד אחר איזה רגעים, וכן הברד שירד ברגע זו ממש ממקום העבים לא בא למטה עד אחר איזה רגעים, רק הברק יתראה תיכף לא הברד והקולות ויאמרו משה בדאי הוא כי אחר המועד, ולכן היה בזה נס גדול שבאותו רגע שיצא הברד והרעם ממקומו למעלה ברגע זו ממש כבר היה למטה, ורק במהירות כמו הברק שיורד בלא משך זמן, ובוה היה פה שנוי בברד ורעם טבעי שהברק מתראה לפני הרעם, אבל פה שהברד והרעם הלכו במהירות כמו הברק, התראו הם לפני הברק, כי הרעם יוצא תמיד קודם הברק, רק שבלתי נשמע תיכף מפני התאחרות הקול, ופה שהקול וכן נפילת הברד לא נתמהמה רגע קדמו הם אל הברק, ועז"א וה' נתן ולא אמר וה' המטיר ברד, כי לא היה בדרך המטר הטבעי, רק ענין נסיי שנתן ה' שיקדמו הקולות וברד ואח"כ ותהלך אש ארצה שהוא אש הברק. והנה הנס הגדול הזה לא היה צריך אלא ברגעים הראשונים, שלא היה אפשר שיגיע הקול והברד למטה בדרך הטבע, ה' צריך שירד במהירות בנס לאמת נבואת משה, אבל אחר שעברו הרגעים הראשונים שכבר יגיעו הקולות והברד למטה בדרך הטבע, נפסק הנס הזה וירדו כדרך הטבע, ועז"א וימטר ה' ברד על ארץ מצרים, שאח"כ המטיר ברד כדרך המטר הטבעי, שיורד כדרכו ושוהה בהליכתו כפי חוקי הכבוד והתנועה. והבן.

"וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת מַטְהוֹ עַל הַשָּׁמַיִם וְהָיָה נִתְּן קִלְתוֹ וַתְּהַלֵּךְ אֵשׁ אַרְצָה וַיִּמְטֵר ה' בָּרֶד עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם" (ט, כג)

נשמעו הקולות בכל העולם

בספר תוספות השלם (כאן) כתבו בזה הלשון, "נתן קולות וגו', נשמע הקול בכל העולם כמנין נתן". עד כאן. כלומר, "נתן" עולה בגימטריא ת"ק, והזמן שלוקח להלך את כל העולם כולו הוא ת"ק שנה, כמבואר במסכת פסחים (צד:): וברש"י שם (ד"ה וכן). ובוה רמזה התורה, שקולות הרעמים במכת ברד נשמעו בכל העולם, במהלך ת"ק שנים, שהוא מנין "נתן".

"וַיְהִי בָרֶד וְאֵשׁ מִתְּלַקַּחַת בְּתוֹךְ הַבָּרָד כֶּבֶד מְאֹד" (ט, כד)

האש והמים עשו שלום לכבודו יתברך

בילקוט ראובני (סוף וארא) מביא שכתוב במדרש חזית, מים ואש שונאים זה לזה, וכשראו מלחמתו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שהוא נלחם במצרים, עשו שלום ביניהם, ועשו מלחמות הקדוש ברוך הוא במצרים. הדא הוא דכתיב [זה מה שכתוב], ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך הברד, נס בתוך נס. עד כאן.

הברד ירד בגובה ששה טפחים

במדרש הגדול איתא, רבי יוחנן אמר, שלשה טפחים התחתונות ברד, שלשה טפחים העליונות אש. היה המצרי יושב, נכוה בברד [מקבל כוויית קור]. עומד, נכוה באש. כמשפט רשעים בגהינם, שהן נידונין ששה חדשים בחמה, וששה חדשים בצנה. עד כאן לשונו.

"ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים" (ט, כז)

פרעה גרם לפירוד בשם הוי"ה

ראשי תיבות "ה' הצדיק" הם "יה", וראשי תיבות "ועמי הרשעים" הם "וה", ויחד הוא שם הוי"ה, אולם פרעה שם הפרדה באמצע, ואמר "ואני", לפי שפרעה פגם בשם כשאמר (לעיל ה, ב) "מי ה' אשר אשמע בקולו", שכפר ביחודו של הקדוש ברוך הוא, והפריד את האותיות י-ה מהאותיות ו-ה וזהו פגם גדול (וכמ"ש בווה"ק בכמה דוכתי). ולכן נאמר בפסוק (תהלים עט, א) "אלהים באו גוים בנחלתך", הגוים באו ונכנסו בתוך שם הוי"ה, בתוך "נחלתך", ועל כן ממשיך הכתוב (שם ו) שפוך חמתך וכו', בו מבקשים מה' שיעניש אותם בעונש כבד, ולעורר את הרחמים על ישראל.

"והחטה והבסקמת לא נכו כי אפילת הנה" (ט, לב)

התורה מגינה ומצילה

"חטה" בגימטריא, כ"ב, כנגד כ"ב אותיות התורה, ו"בסקמת" אותיות "מסכת". דהיינו, אדם שלומד תורה בכ"ב אותיותיה, ומסיים מסכת, "לא נכו", אינו נופל בשום צרה, "כי אפילת הנה", מפני שצרותיו ומכותיו יהיו רכות, ומיד יעמוד זקוף לאחר הנפילה.

"ויחדלו הקלות והברד ומטר לא נתך ארצה" (ט, לג)

הברד היה תלוי באויר ארבעים ואחת שנה והקולות כחמש מאות שנים

כתוב במדרש הגדול (כאן), כיון שנתפלל משה, לא הגיעו האבנים ארצה, והיו תלויין ועומדים באויר, שנאמר "לא נתך ארצה", לא ירד מן השמים לא נאמר, אלא "לא נתך ארצה", מלמד שהיו עומדין באויר. ובימי יהושע נפלו, שנאמר (יהושע י, יא) ויהי בנוסם וכו', וה' השליך עליהם אבנים גדולות. נמצאו תלויים באויר ארבעים ואחת שנה. אף הקולות היו תלויין באויר, ובימי יורם יצאו, שנאמר (מלכים ב, ז, ו) וה' השמיע את מחנה ארם קול רוכב וקול סוס. נמצאו תלויין באויר קרוב לחמש מאות שנה, וכו'. עד כאן.

וכן כתוב במדרש משנת רבי אליעזר (פרק י"ט אותיות עה-ח) ושם התווסף, ולא עשה לנו הקדוש ברוך הוא כל הנפלאות הללו, אלא כדי לספרן ולחוותן מדור אל דור, שנאמר (שמות י, ב) ולמען תספר באזני בנך וכן בנך.

**ימי השובבי"ם
מעלתם וקדושתם**

"וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את בריתי" (וארא ו, ה)

פירש רש"י אותו הברית דהיינו ברית בין הבתרים, ואפשר לפרש אות הברית שתקנו ובררו נצוצי קרי של אדם הראשון (בראשית רבה כ, כח) במאה ושלושים שנה שפירש מחוה. ולזה היה הגלות בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה להוציא הנצוצות, וזה שאמר האר"י ז"ל וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ דהיינו הנצוצות נתקנים.

וכתב האר"י ז"ל דע כשאדם מוציא זרע לבטלה הוא מוסר בניו לחיצוני וכאשר שב מחזיר אותם לתוך האוצר ששמו גוף וזה שנא' (ישעיה נט, כ) ולשבי פשע כששב מהפשע ההוא אז ב'יעקב נ'אום ה' ו'אני ראשי תבות בני'ו יחזרו למקומם ואז יבא הגואל על ידי תשובה. ויתקיים בהם (שם ס, כב) הקטון יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום כמו במצרים (שמות רבה א, ז) שהיו יולדות ששה בכרם אחד ויש אומרים ששים, וכל זה שלא שבו הבנים תחת יד סטרא אחרא ואינם באוצר.

וכתב הרב מגלה עמוקות על הפסוק והוצאתי א'תכם מ'תחת ס'בלות מ'צרים. כי יש ארבע קליפות: ס"מ ובת זוגו, אגרת, רהב, נעמה. ומושבם בארבע מדינות אלו רומי, סלמאנקא, מצרים, דמשק. וכל קליפה יש לה אומנות בפני עצמה ס"מ ובת זוגו על עבודה זרה ברומי חייבתא, אגרת על שפיכות דמים והיא בסלמאנקא, רהב על גילוי עריות כמצרים שהם שטופי זמה, נעמה על הגזל בדמשק. וסימן של אלו טמאים מדר"ס ראשי תבות מ'צרים ד'משק ר'ומי ס'למאנקא, ולעתידי יתקנו ויהיה סימנן (שיר השירים ז, יג) פתח הסמדר. אופן אחר מתחת ס'בלות מ'צרים ראשי תבות ס"מ כי היו נצוצי הקדושה תחת יד ס"מ, (פסיקתא זוטא שמות ו) ועל ידי שישראל שמרו ברית קודש יצאו ממצרים.

חומרת עוון המוציא שז"ל

ובזוה"ק פ' נח דף ס"ב מובא שם, שעון השחתת זרע, קשה יותר מכל העבירות ואינו נתקן אלא על ידי תשובה סגיא. **ובספר** הזוהר הקדוש כנזכר שם בפרשת פקודי, וזה לשונו: חד ממנא אית דממנא על אינהו בני נשא דמחבלי אורחייהו, ולא חיישי ליקרא דמריהון למנטר את קיימא קדישא, להני אעילו לון לגהינם לההוא אתר דאקרי שאול ואבדון, וכתוב בזוה"ק פרשת וילך וז"ל: תנא מאן דנחית לאבדון לא סליק לעלמין והוא אקרי גבר דאשתצי מכולהו עלמין, עכ"ל.

ודע כי רע לא נקרא אלא מי שמשחית דרכו ומטמא עצמו ומטמא את הארץ, שכתוב בדור המבול וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ

ונתן כח והתגברות לרוח הטומאה הנקרא רע יותר מכל שאר עבירות, מפני שגורם שמקור שפע העליון ישפיע לחוץ לסטרא אחרא. וכמו שכתוב בדור המבול רק רע כל היום, ולא נכנס בפלטרין של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ורצה לומר אפילו שיש בידו הרבה תורה ומעשים טובים, אם מת ועון זה בידו אין מכניסים אותו במחיצתו של הקב"ה **והמשחית** זרעו לא יראה פני השכינה אפילו מחוץ לפלטרין כדרך שאר רשעים נהנים מזיו השכינה לעתות רצון. לפי שעל ידי חטא זה מסתלקת השכינה מן העולם, כי הקדושה לא יכולה לנוח במקום הטומאה, וכיון שהוא גרם הסתלקות השכינה לכן אף אחר טהרתו בגיהנם לא יזכה ליהנות מזיוה, אלא יתגלגל כדרך ער ואונן ורק אחר כך יזכה לתיקון נפשו כראוי.

ונודע כי זה העוון שנטמא בו האדם ביותר מכל העוונות בזה העולם ובעולם הבא. ואומר, מהו החטא החמור ביותר, מי שמשחית זרעו לבטלה ומוציא זרע לבטלה בידיו או ברגליו ועי"ז נטמא טומאה גדולה, כי במקום שיוליך את השפע לקדושה מוליך את השפע והטוב לשונאי המלך והם הורגים את בניו של המלך שהגמרא בנדה ("ג ע"ב) אומרת שהוא כמי ששופך דמים, ורב אשי אמר כאילו עובד ע"ז.

ולזה החוטא מענישים באותו עולם העליון יותר מכל החטאים כי טיפות הזרע הם תמצית כל הגוף ופוגם ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו.

כ"ש מי שמזלזל בפירורין של המוח שהם טיפות של זרע שזורק אותם לארץ [לבטלה], שח"ו ענשו בעניות.

ודע כי מקום יש בגיהנם ויש שם מדרגה הנקראת צואה רותחת ושם הוא הזוהמא של כל הנשמות האלו שמתלכלכות מכל זוהמא של העולם הזה.

ואין לך עון שיטמא האדם נשמתו יותר מבהוצאת זרע לבטלה, וזה אם לא עשה תשובה, אמנם אם עשה תשובה אין לך דבר העומד בפני התשובה, ומה שפרשו בזהר שאינו תלוי בתשובה הוא כי צריך לעשות דברים שהם למעלה ממקום התשובה, והטעם כי הפוגם דברים פוגם במח כי משם נשפע הזרע, והוא פגם בחכמה, ולכן צריך לעשות תשובה למעלה ממקום התשובה שהיא הבינה.

כתב החיד"א בספר "לב דוד", וז"ל: ואני בעניי אומר שאם חטא חטאת נעורים ועשה איזה תשובה ואח"כ גדל והוא מהיושבים ראשונה אל עירו ואל שער מקומו, כל ימיו יהיה נכנע בקרבו כי התשובה שעשה בדור יתום זה על הרוב לא היתה תשובה שלימה ועדיין הקטיגור מקטרג, ואיך יגבה ליבו וישתרר, והוא שפל ואפל ובר מן דין וכבר נודע, כי "תועבת ה' כל גבה לב", עכ"ל.

ומובא בספה"ק "דברי חיים" בשם הרב הקדוש מראפשיץ ז"ל, כי אפילו המקומות שמכריזין בהם שפלונני עבר עבירה, גם באלו המקומות צריכים לטהר ולנקות המקום שעבר הכרוז, וכ"ש ח"ו ע"י העבירה עצמה שגורם פגם וחשכות בכל העולמות, ע"כ.

כתב האר"י ז"ל, שאין לך עבירה בכל התורה כולה, שמוליד משחיתין ומזיקין כמו המקלקל זרעו, או רואה קרי לאנסו. שכל הטיפות שיצאו ממנו לבטלה מוליד מהם בנים משחיתים זרע מרעים. ועליו מוטל לפרנסם בין בחייו בין במותו, והם עצמם בניו-להנהיגו לשאול תחתית. ובעת צאתו מן העולם, יקיימו בו מצות כבוד אב כגודל העוון, להאכילו שורשי רתמים, להשקותו מרורות פתנים, ולהלבישו בגדים הצואים, אשר לא תותך טומאת כתמיהן עד יעברו עידן ועידנים. אוי למי שנפל בידיהם כי המה רשעים אורבי דם ואורבי נפשות ר"ל. כמ"ש "תיסרך רעתך", ר"ל טיפות הזרע נקראים ר"ע והם הם המיסרים, לרדוף, ולטרוף אותו עד אבדון וכליון. וכל זה בא לו בגין מעשה ידיו, שפגם בברית הקודש בעבור הנאה מועטת של רגע אחד.

והרב החסיד ר' אליהו סלימאן מני זצוק"ל, בספרו קרנות צדיק פרק א' אות כ"ג, הביא משל נורא על ענין זה וז"ל: **אגיד** לך אחי כמה גדול זה העון וכמה רעות פועל למעלה. והוא משל למלך אחד גדול שהיה לו בנים הרבה והיה אחד מהם פושע בגופו ובכל יום היה מנהג המלך לשלוח למלכה שלו סך ממון רב הראוי לה לפרנסתה ולכל השרים והעבדים אשר בארמון שלה. והיה היום לא הגיע לה מן המלך מאומה, ותשאל המלכה לאמר מי הוא זה אשר מנע ממני היום לחם ומזון חוקי אשר אני רגילה לקבל מן המלך דבר יום ביומו? ויען א' מהמשרתים שלה ויאמר, זה עשה בנך פלוני אשר עמד על אם הדרך וגזל כל הממון אשר שלח לך המלך היום. ושאלה המלכה לאמר ומה עשה הפושע בזה הממון אשר גזל ממני? ויען הסרים ויאמר הלך ומסר כל הממון והשפע הזה אל שונאי המלך, וכשמוע המלכה כן נאנחה ותשב אחור מרוב הצער ותאמר הוי על בני פלוני קלני מראשי קלני מזרועי מה ברי ומה בר בטני. עשה לי שתיים רעות האחד אשר גזל השפע ממני ונשארתי עתה דלה ועניה חרבה ויבשה. והב' שנתן הממון הזה לשונאי וחזק אותו בזה הרבה להתגבר עלי ולהכניעני. אוי על בני הרע הזה האנכי הריתי. האנכי ילדתי וגדלתי לעשות עמי מעשים רעים כאלה. (בתמיה) אהה עליו אהה. ומה לי לעשות, אתנחם בשאר בני הצדיקים החביבים עלי. ותקם המלכה ותלך לדרוש שלום שאר בניה בבית, אשר הכינה להם להיות מדורם שמה. והיה בבואה שם להתענג עמהם, ותראה כי חסר לה כמה בנים קטנים ילדים שעשועים, ותשא קולה ותצעק, מי היה פה ומי גנב ממני בניי החביבים. ויען הסרים ויאמר, בנך פ' אשר גזל השפע היום, הוא בעצמו בא אל הבית הזה וגנב את בניך הקטנים, והמה התחננו לפניו וא"ל אחינו אתה ולמה תגנוב אותנו מבית אמנו, ולא שמע אליהם. וא"ל המלכה ואנה הוליד אותם ויען הסרים ויאמר, הלך ומכר אותם לאויבי המלך בעד פת לחם אחת, והאויבים שמו אותם בבור בבית הסוהר. ותתחלחל המלכה מאוד, ותלך הלוך וזעקה בקול מר, ותשם ידה על ראשה ותאמר, הוי על בני הרשע הזה אשר גנב מאתי ילדי הנחמדים ילדים שעשועים אשר לי, ילדים אשר אין בהם כל מום ואיך ובמה אתנחם. ותתן את קולה בבכי ותאמר חלילה לי לעזובם ביד אויב אך גם אני אלך אתם להיותי אצלם בשבי ובבית הסוהר לשמור אותם מפחד אויב ומצערם כפי האפשר, כי הילדים רכים ועל כרחי אני אלך ואשב שם, עד אשר ישוב בני הרשע בתשובה וילך לפני המלך ויפול לפני רגליו ויתחנן לו ויבכה בבכי ותחננוני שימחול לו. ואם בלב שלם יעשה זאת אז בודאי בלי ספק שימחול לו המלך משני טעמים. הא' כי אביו הוא והב' כי מלך חסיד הוא ומתרצה ברחמים ויתפס בתחננוני. ועי"ז יצילני מאויבי עז ומשונאי, ויפדה אותי ואת בני אלה מהם. ומי יתן והיה לבבו שלם לעשות תשובה במהרה, ולא יאחר אותי ואת בני היקרים זמן רב בשביה ובצרה גדולה. ואם לא ישוב, אנכי אנקום ממנו את נקמתי ואת נקמת בני, נקמה נצחית ולא יראה פני לעולם ואתננו ביד אויבי ומבקשי נפשו ויענו אותו באכזריות גדולה ויורידוהו בידם שאולה ועד נצח לא יראה אור.

והנמשל מובן כי המלך הוא ממ"ה הקב"ה, והמלכה היא כנסת ישראל ובכל טיפת זרע שהאדם מוציא לבטלה מוליד את השפע הגדול הראוי לנו אל הקליפות אשר המה שנואים להמלך, והמלכה גם מודעת זאת. שעם כל טיפה וטיפה היורדת ממוח האדם למטה, תכף כנגדה יורד ניצוץ קדוש אחר שהוא נשמה קדושה מן הנשמות הקדושות שבאוצר המלך העליון אשר המה בני אל חי ממש. וע"י השז"ל, אז הקליפות חוטפים לאותם הנשמות אצלם ושם הם בצרה גדולה מאוד. והשכינה מרחמת עליהם כרחם אם על בניה החביבים ויורדת ג"כ אליהם להיות אתם להחיותם ולהושיעם בכל מה שאפשר וא"א להם לצאת משם כי אם בשוב האיש ההוא אשר גנב אותם ומכרם בעד הנאה מועטת ומוסרחת כחטא הוצאת השז"ל.

ואתה אחי בין תבין את אשר לפניך והגד נא לי. מי שגונב את אחיו מבית המלך ומכרם ביד אויביהם בעד פת לחם מעופש וסרוח וגורם בזה להביא את המלכה עמם לבית הסוהר וכמה צער גדול יש לאביו ג"כ מזה, כמה יגדל ענשו. ולכן אחי תן פחדך שלא להכשל בעון זה ח"ו. ואם כבר נכשלת מהר ועשה תשובה לקרוא לשבויים דרור, הם הניצוצות והנשמות אשר הלכו בשבי, ושב ה' את שבותך הם הניצוצות, ורחמך עכ"ל.

וכתב עוד האר"י ז"ל, כי בכל עבירה ועבירה הוא ממשיך טומאה על אבר אחד, שכל אבר מתיחס למצוה אחת. כי רמ"ח מצוות, כנגד רמ"ח איברים. אך המקלקל זרעו נטמא בכל איבריו, ומטמא גופו, ופוגם בכל העולמות העליונים הקדושים בלי שיעור, ופוגם בשורשי הנר"ן שלו, וגורם לנשמתו שתדד מן הראש לבחינת רגלין, וגורם להורדת הכלים, ויכול להרוס ח"ו מה שבנו העולם מכבר כמה מאות ואלפי שנים. אוי לו, ואוי לזה הפוגם, מי יודע אלו הדברים עד היכן מגיעים.

והעולה על כולנה ומרתיע הגוף, שהמחבל זרע קודש גורם לפירוד בשמות הקודש בד' אותיות הוי"ה ב"ה, וע"י זה נפגמו ד' אותיות אה"ה, וד' אותיות אדנ"י, וד' מילוי השמות, שהמה ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

והשפע שהיה נשפע לקדושה, הולך עתה לחיצונים, שכנגד כל טיפה של זרע, יורד ניצוץ קדוש שהוא נשמה קדושה, והקל"י חוטפים לאותם הנשמות אצלם, ושם הם בצרה גדולה. והשכינה זועקת, קלני מראשי קלני מזרועי, מה ברי ומר בטני, ומרחמת היא עליהם כרחם אם על בנים, ויורדת אליהם להיות אתם להחיותם ולהושיעם. (עיין בס' קרנות צדיק למו"ר הרב אליהו סלימאן מני זצ"ל באריכות בענין זה).

התיקון לעוון

וידועים דברי הרמב"ם [פ"ב דעות ה"א] מ"ש גבי חולי הנפשות בדעות ובמידות "ומה היא תקנת חולי הנפשות ילכו אצל החכמים שהם רופאי הנפשות וירפאו חלים בדעות שמלמדים אותם עד שיחזרו לדרך הטובה" וכו'. וכתב הגאון חיד"א זלה"ה שהוא הדין בכל חולי הנפש שנפגמה מחמת העבירות לילך לרופאי הנפשות לבקש על רפואת נפשו. שכשם שהחולה זהיר וזריז לבקש רופא מומחה ומבקש ממנו לרפואתו ונודר לו כמה מעות ומכבדו כבוד גדול כי ירא מאד מחליו, קל וחומר שצריך האדם לעשות כן על רפואת הנפש שהוא החולי העיקרי והמדוה העצום. ויבקש רפואתו מפי סופרים ומפי ספרים לתקן אשר עות ולתקן אשר קלקל וללקט אשר פזר ויכנע מאד וישמע לקול מורים, ואחר אשר יתבונן בחולי נפשו מכל הפגמים אשר פגם בנפשו, יודיע מכאוביו לרופא הנפש ינחהו במעגלי צדק, וימהר לאחוז בסדרי תשובה ככל אשר ישית עליו. וה' החפץ בתשובת השבים יעזרהו על דבר כבוד שמו רוכב שמים בעזרו בהלו נרו.

ומו"ר הרי"ח הטוב זצוק"ל כתב על מעלת הימים החשובים הללו, שהרפואה הגדולה ביותר כנודע היא התורה הקדושה וכל הכוחות שיש לאדם ישים על התורה ומצוות ומעשים טובים וישמור גם בימים הללו בפרט את פיו ולשונו, וז"ל:

והאדמו"ר מתולדות אהרן כתב בספרו טהרת הקודש, כי ימי השובבים הקדושים הללו הם ממש כעשרת ימי תשובה בכחם, וז"ל: "ימי השובבי"ם הם כמו עשרת ימי תשובה והוא זמן שמקבל הי"ת התפלה בבחינה כמו עשרת ימי תשובה והנה כלל ענין שובבי"ם הוא לתקן את המדות ולקדש החושי"ם לשמר עצמו מעצבות וכעס וגאוה", עכ"ל. וכ"כ הרב "עטרת ישראל" וז"ל: "הנה לאשר בשבת זו מתחילין ימי שובבי"ם לשוב בתשובה שלמה על עון המר של חטאת נעורים רח"ל והם ימי תשובה כמו עשרת ימי תשובה ממש שעל ידי התשובה מתקנים כל הפגמים עד שיתבטל הקטגור".

וראיתי שגם המגיד אמר למר"ן מהר"י קארו זצוק"ל כמה חשובים ימי השובבים וכדאי לעשות בהם תשובה ולצום ואם אינו יכול לצום שיזהר מלהשביע עצמו במאכל ומשתה וז"ל: (מגיד מישרים, פרשת בשלח):

ואומר רשב"י שאם אדם שומר ברית קודש מי הוא זה שיכול להזיק לאותו הברית ששומר ברית קודש כאשר הוא בין אביו ואמו.

ואותו הממונה על גיהנם אשר שמו דומ"ה, וכמה אלפי מלאכי חבלה עמו, הוא עומד על פתחו של גיהנם. וכל אותם ששמרו את אות ברית הקודש בעולם הזה, אין לו רשות להתקרב אליהם.

מכיון שכאשר נתקן הברית נתקן הכל, כי הברית הוא התיקון לכל, וכל הברכה והשפע בשני העולמות תלוי בשמירת ובתיקון הברית.

כל מי ששומר את הברית הזו, הוא ניצול למעלה בעולם הבא מכל המקטרגים ומגיהנם, וניצול למטה בעולם הזה מכל הדינים ומכל צרות החיים.

כי בזמן שיבוא מלך המשיח, כל אותם האנשים ששמרו את אות הברית ינצלו מחבלי המשיח וה' יתברך יציל אותם ממות.

מהות ועבודת ימי השובבי"ם

עבודת ימי השובבי"ם כדוגמת אנשי הצבא היוצאים למלחמה, שראשית דבר ישימו מצור על העיר - למנוע מהם מים ומזון, עד אשר ייאלצו בני העיר להיכנע, כך היא העבודה בימים אלו, למנוע מן היצר - מים ומזון עד אשר ייכנע ויתבטל כוחו לגמרי.

אחד מחסידי הרה"ק מקאברין זי"ע התאונן לפניו, רבי, הנני שקוע מאד בחטאי בבוץ גדול מאד, ענה לו הרה"ק אף הבוץ הגדול ביותר - אם אין מוסיפין לו מים הרי הוא מתייבש לגמרי, אף אתה, עזוב את דרכיך, וממילא תתייבש כל הבוץ.

על פגם הברית תקנו קדמונינו ז"ל להתענות ולעשות תשובה בימי פרשיות של שובבי"ם [פרשיות שמות, וארא, בא, בשלח, יתרו, משפטים]. והנה הגם שנתמעט כעת כח הדורות ואינם יכולים לעשות תעניות כראוי, עם כל זה מי שנוגע יראת ה' בלבבו צריך להתאמץ בכל יכלתו, ובפרט בימי שובבי"ם המסוגלים לכך, ולעשות תשובה על זה החטא, כי גדול הוא מנשוא.

ומהראוי לומר ברכת "תקע בשופר גדול" ככוונת הראויים, גם ה"יהי רצון" הכתוב שם קודם חתימת הברכה, והכל ביראת ה' וברעותא דלבא. ועיקר התשובה הוא על ידי תורה ותפלה וצדקה, כל אחד ואחד לפי יכלתו, ובפרט בלימוד תורה שבעל פה ולברר הלכה בליבון ובירור יפה. בזה הוא מקבץ חלקי הטוב והניצוצין קדישין ומברר אותן מתוך הקליפות להוציא בלעם מפיהם. בסוד חיל בלע ויקיאנו (איוב כ, טו) וזהו עיקר התיקון של פגם הברית. כי לימוד תורה שבעל פה ככוונת הלב וביראת שמו יתברך הנכבד והנורא, וכל שכן מי שזוכה ללימוד תורה לשמה ממש ועל ידי תשובה כראוי מאסף ומייחד כל חלקי הטוב והניצוצין קדישין למקורן ולשרשן לה' תתאה, ומייחד אותה בבעלה, ולאשר שאחר כוונת הלב הן הן הרבדים לזה מייחד לבא לפומא, היינו ה' עילאה לה' תתאה שהם בחינת לב ופה כביכול.

כותב השל"ה על זה, ש"דרך ישראל להתעורר בימים קדושים אלה בדרכי תשובה ביתר שאת, כמוזכר בדברי הקדמונים והאחרונים. ובמה התיקון, בעיקר ביציאה מתרבות מצרים "ערות הארץ", שנאמר "כמעשה ארץ מצרים לא תעשו". יציאת מצרים מתבטאת בכך שאנו בימים אלו משתדלים יותר להתנתק מטומאת העריות במחשבה בדיבור ומעשה.

לימוד התורה ושמירת השבת הן שתי עצות ותרופות מועילות

ועוד מובא בשל"ה הקדוש על הפסוק (במדבר יט): "הוא יחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר" שרומז שאף בזמננו כשאין אפר פרה לטהרה, יוכל האדם לטהר עצמו על ידי לימוד התורה הקדושה כשמתמיד ודבק בה בכל עת, וזהו "ביום השלישי" רומז לתורה שניתנה לאלף שלישי ויומו של הקב"ה אלף שנה, ואז "ביום השביעי", רומז ליום שבת נוטריקון שבת בו תשוב, "יטהר", שלימוד התורה ושמירת השבת הן שתי עצות ותרופות מועילות, ובכוחם יתעורר לתקן את אשר פגם מיום היותו על האדמה.

"כל העונה אמן יהא שמיה רבה מברך בכל כוחו קורעים לו גזר דינו" - אמ"ן נוטריקון א'כילה מ'מזון נ'שים, עונה מלשון עינוי, דהיינו זה שמענה ומצמצם את עצמו בשלושה דברים אלו, קורעים לו גזר דינו

והנה, שלושה דברים שהם עיקרי התאוה: לחם כסף משגל, אשר בהם נדרשת הזהירות שיהיו לשם מצוה, וכמו שפירש ה'תורת חיים' מאמר חז"ל: "כל העונה אמן יהא שמיה רבה מברך בכל כוחו קורעים לו גזר דינו" - אמ"ן נוטריקון אכילה ממון נשים, עונה מלשון עינוי, דהיינו זה שמענה ומצמצם את עצמו בשלושה דברים אלו, קורעים לו גזר דינו. וכן מפרש הקדוש מרוז"ן הכתוב (ויקרא): "ושחט אותו על ירך המזבח צפונה לפני ה'", שבשלושה דברים אלו יוכל לשחוט את היצר הרע: "על ירך" היינו קדושת היסוד ברית קודש, "המזבח" היינו אכילה, "שולחנו של אדם במקום המזבח", "צפונה" היינו הממון כמאמר ז"ל "מצפון זהב יאתה", ובזה יוכל להיות "לפני ה'".

וכן אפשר לפרש את הכתוב "משכו וקחו לכם", "לכם" נוטריקון לחם כסף משגל, דהיינו "קחו לכם" שכך גזרה חכמתו יתברך שאדם יהיה מוכרח לדברים האלה, אך בד בבד מוטלת עליכם החובה "משכו" עצמכם - תאוותכם מהם שלא תהיו בחינת "נבל ברשות התורה", אלא כל מצוותיו יהיו לשם שמים לקרב משיח צדקינו ברחמים.

ימים אלו מיועדים לחשבון נפש

ועוד מצינו, שימים אלו מיועדים לחשבון נפש בכלל, ובפרט מסוגלים לטהר ולזכך את הנפש מפגם המעור. ואף אחר שחטא לפניו יתברך וחפץ לתקן את נפשו, ישיג תשובתו רק על ידי שיהיה פוקד ומדקדק במעשיו. זהו: "זכרון לכולם היה תשועת נפשם מיד שונא", "זכרון, כאשר יעשה חשבון נפש, ויבדוק ויזכור מעשיו, שידע על מה יש לבקש ולהתפלל אז תהיה "תשועת נפשם מיד שונא" - הוא היצר הרע.

וכך מפרש ב"ארחות השובבי"ם" את המשנה באבות: "אין לך אדם שאין לו שעה", היינו שאין יכולים להגיע למדרגת "אדם" באם "אין לו שעה" מיוחדת ביום, בה הוא עורך חשבון נפשו בינו לבין קונו.

וצריך לידע שהיצר לא נותן לזה ומשו"ה צריך להתגבר עי"ז כמ"ש הרמח"ל הקדוש בספרו מס"י פ"ב וז"ל ואולם הנה זאת באמת אחת מתחבולות היצר הרע וערמתו להכביד עבודתו בתמידות על לבות בני האדם עד שלא ישאר להם ריוח להתבונן ולהסתכל באיזה דרך הם הולכים, כי יודע הוא שאלולי היו שמים לבם כמעט קט על דרכיהם, "ודאי שמיד" היו מתחילים להנחם ממעשיהם, והיתה החרטה הולכת ומתגברת בהם עד שהיו עוזבים החטא לגמרי. עכ"ל הקדוש. אתה הראת לדעת שכדי לינצל מעוונות שבידו סגי בחשבון הנפש ואז מבשרים לו שודאי יעזוב החטא לגמרי.

קדושת המחשבה וקדושת העינים

ואומר האר"י ז"ל הקדוש כי צריך לדעת שכל זמן שהאדם שרוי בחטא רח"ל, התורה והתפילה של האדם שהאדם לומד ומתפלל, החיצונים יונקים מאור תורתו ותפילתו של אדם זה כל זמן שהוא שרוי בחטא, כמו שנאמר "ולרשע אמר אלהים מה לך לספר חוקי" והאדם צריך לצאת למלחמה כנגד היצר הרע של פגם היסוד ועל ידי שהוא שב בתשובה מלשון ו"שבית" לשון תשובה, אז משחרר הוא את התורה והתפילה שלו שנמצאים בשבי של הקליפה רחמ"ל עכ"ל.

הנשר הגדול רבנו הרמב"ם בסדר קדושה הלכות איסורי ביאה (פרק כב' הלכה יח') וזה לשונו שם:

"אין לך דבר בכל התורה כולה שהוא קשה לרוב העם לפרוש ממנו אלא מן העריות והביאות האסורות ואמרו חכמים כי בשעה שנצטוו ישראל על העריות בכו וקיבלו מצווה זו בתרעומות ובכיייה שנאמר בוכה למשפחותיו על עסקי משפחותיו" וכתב המגיד משנה כי המקור לכך בספרי.

פה טמונה התשובה מהו הדבר שהיה הכי קשה לעם ישראל עוד ממעמד הר סיני לפני אלפי שנים ולא רק היום והוא "איסורי העריות", לא כתוב פה שכאשר אמר הקב"ה לא תגזול בכינו על קושי קיום המצווה, או כאשר אמר הקב"ה לא תרצה, או לשמור את יום השבת, וכן כל שאר המצוות לא בכינו וקיבלנו בתרעומות ובכי. כתוב פה ברמב"ם כי כאשר נצטוונו על העריות אז בכינו וקיבלנו מצווה זו בתרעומות.

"אין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב שפנוי מן התורה"

וכך נפסק להלכה ברמב"ם הלכות איסורי ביאה (פרק כב' הלכה כא) וז"ל: "גדולה מזאת אמרו יפנה עצמו ומחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו עם התורה שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב הפנוי מן החכמה ובחכמה הוא אומר אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד" עכ"ל.

ברגע שאתה מפנה את המחשבה שלך מהקב"ה או מהתורה הקדושה מיד פורצים לשם מחשבות של זנות ניאוף תאוות נשים מחשבות והרהורים על כל הבלי העולם הזה.

וכמו שאמר הגאון מוילנא אם האדם לא עולה מעלה מעלה, יורד מטה מטה.

מספרת הגמרא מסכת קידושין (דף פא.) כי היו יהודיות שבויות ששבו אותם הגויים וברוך ה' פדו אותם מן השביה וכשהביאום לנהרדעא (עירו של רבי עמרם חסידא) העלו אותן לעליית הגג שבביתו של רבי עמרם חסידא, וממשיכה הגמרא לספר שלאחר שהעלו אותן הורידו את הסולם מלפניהם כדי שלא תהיה גישה להגיע אליהם.

ואומרת הגמרא שלפתע עברה אחת מהשביות אצל פי הארובה שעולה מן הבית דרך עליית הגג ונפל אור בבית של רבי עמרם חסידא דרך פי העליה, שהיו פניה של אותה בחורה מאירות מרוב היופי.

ומספרת הגמרא שמחמת זה נכנס ברבי עמרם "חסידא" יצר הרע לחטוא עם אותה יהודיה, והלך והרים סולם שמשקלו היה כל כך כבד שרק עשרה אנשים ביחד יכלו להרים את אותו סולם, ור' עמרם חסידא הלך והרימו לבד מרוב כוח התאוה.

והתחיל רבי עמרם לעלות בסולם כדי ללכת לחטוא וכאשר הגיע לחצי הסולם פסק את רגליו לעמוד במקומו בחזקה כדי להתגבר על יצרו והחל להרים קולו ולצעוק "אש בביתו של עמרם" "אש בביתו של עמרם", ומחמת הצעקות שמעו חכמים וסברו כי פרצה אש בביתו של רבי עמרם חסידא, וכשהגיעו ראו אותו לתדהמתם עולה בסולם וכמובן ידוע בשביל מה.

אמרו לו חכמים, ביישתנו שנראה אותך במצב כזה לא נעים, השיב להם רבי עמרם חסידא מוטב שתתביישו ממני בעולם הזה ולא תתביישו ממני בעולם הבא. וכמובן שעל ידי שראה אותם פסק ממנו היצר הרע ואותה תאוה,

והשביע רבי עמרם חסידא את היצר הרע שיצא ממנו ויצא ממנו עמוד של אש וניצל מן העבירה. אם נתבונן קצת במעשה הזה הלא נחרד! רבי עמרם חסידא שנקרא חסיד של כל התנאים וכי מה נראה לכם שהוא היה חושב ח"ו על דברים אסורים, הלא הוא היה יכול להחיות מתים מקברם, ואם היה מסתכל במישהו היה עושהו גל של עצמות, הוא היה קודש קדשים, הכיצד יתכן שאותו רבי עמרם חסידא קודש הקדשים הגיע לכזה מצב.

אלא מתרץ ואומר רבנו האור החיים הקדוש "שהגם היותו מושלל מבחינת החושב, נתנצח מבחינת הראות דהיינו שהיצר הרע נצחו בגלל מראות העיניים.

וכך אומרים לנו חכמינו זכרונם לברכה במסכת סוטה (דף ח:): אמר רבא גמירי, כלומר קיבלתי במסורת מרבתי "אין יצר הרע שולט אלא במה שעניו של אדם רואות".

וכך חכמינו זכרונם לברכה מתארים בהמשך הגמרא במסכת קידושין ומספרת: שפעם אחת רבי מאיר בעל הנס ראה אנשים שעוברים עבירות והיה מתלוצץ עליהם, ואמר שנקל הוא להם להתגבר על יצרם אם הם רוצים, ומספרת הגמרא שנענש על כך על זה שהתלוצץ עליהם, וניתן רשות ליצר הרע לנסות להחטיאו, מה עשה השטן התחפש לאשה יפה מאוד. ובזמן שרבי מאיר מסתמא היה שונה את משנתו תוך כדי הליכה על יד הנהר נדמה השטן לאשה בצד השני של הנהר, ורבי מאיר רצה ללכת לחטוא עמה מחמת "הראיה", ואמרת הגמרא כי מחמת שלא היתה ספינה שיכולה להעביר אותו לצד השני של הנהר מה עשה תפס בידו חבל מתוח משפת הנהר אל הצד השני ולקח חתיכת עץ ועמד עליו והחל למשוך עצמו לעבר השני של הנהר אל אותה אשה שבעצם היתה השטן, וכאשר הגיע לאמצע הנהר עזב אותו היצר הרע ואמר לו כי אילולי היו מכריזים עליך בשמים "הזהרו ברבי מאיר ותורתו" הייתי מחטיא אותך, ואם היו מוכרים אותך לשוק לאחר מכן והיו מעריכים כמה היית שווה כמו עבד שמוכרים בשוק, לא היית שווה יותר משתי מעות של כסף.

ומסיים רבנו האור החיים בדבריו:

"נמצאת אמור כשיש באדם האחד מהשניים היינו פגם העיניים או מחשבה, אז תהיה מושללת מהאדם שליטה בעצמו בדבר זה, ואין צריך לומר בהצמד שני הדברים דהיינו שגם יראה דברים אסורים, וגם יחשוב על דברים אסורים, הן האדם חלוש כנגד תאותו הנשים. ואין צריך לומר שאם שלח את ידו ואכל מעט מן הרע הזה הנה הוא מסור ביד תאותו מעשה תחבולות האדם.

ומסיים הרב במילים שוברות לב - ולהעריך מלחמה נגד בחינה זו, היא בשלילת שני הדברים שהם:

(א) שמירת העיניים.

(ב) שמירת המחשבה.

"ובזה תהיה נרכבת באדם תכונה לבל יתלהט אחר היצר הרע והתאוה הזו, וישליט הרצון והיינו את רצונו ורצונו של מקום בחפץ הטבעי. ותדע, אומר האור החיים הקדוש, "כי חוש הראות [הראייה] יגדיל החפץ לחפוף בתאות הנשים, ויבטל את כח הרצון מלמנוע מלחטוא. והראייה תטה אותך אל חפץ המעשה והיינו העבירה רחמ"ל, עד כאן לשונו הקדוש של האור החיים הקדוש.

במסכת סוטה (דף מו:). מספרת הגמ': על ר' יהושע בן פרחיה שברח מן האויבים שרצו להרגו וברח לאלכסנדריה של מצרים, וכאשר חזר לארץ ישראל התארח עם תלמידיו באכסניה שנהגה בו כבוד, והיו עומדים לפניו ונהגו בו כראוי לכבוד של תלמיד חכם, "אמר ר' יהושע בן פרחיה כמה נאה אכסניה זו" וברש"י: התכוון לומר כמה נאים מעשים של האכסניה הזו שנוהגת כבוד בתלמידי חכמים.

אמר לו תלמיד אחד, העיניים של בעלת אכסניה זו טרוטות פירוש עגולות, וכיצד אתה אומר שהיא נאה, אמר לו הרב "רשע" בכך אתה עוסק מסתכל על אשת איש, ונידה אותו, וזה התלמיד היה ימ"ש ושם זכרו, נמצינו למדים שמפגם העיניים והברית יוצאת כת של כפירה וכל דבר קשה בעולם.

הגמ' במסכת ברכות (דף כח:): מספרת כשחלה רבי יוחנן בן זכאי נכנסו תלמידיו לבקרו וכשראה אותם החל לבכות, אמרו לו רבנו נר ישראל, עמוד הימיני, פטיש החזק, מפני מה אתה בוכה.

אמר להם אילולי הייתי עומד לפני מלך בשר ודם שהיום הוא כאן ולמחר בקבר, שאם כועס עלי, אין כעסו כעס עולם, ואם אוסרני אין איסורו איסור של עולם, ואם ממיתני אין מיתתו מיתת עולם, ואם אני רוצה אני יכול לפייסו ולשחדו בממון, אף על פי כן הייתי בוכה.

ועכשיו מוליכין אותי לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שחי לעד ולעולמי עולמים, שאם כועס עלי כעסו כעס עולם, ואם אוסרני איסורו איסור עולם, ואם ממיתני מיתתו מיתת עולם, ולא עוד אלא ששתי דרכים לפני אחת לגן עדן ואחת לגיהנום, ואין אני יודע באיזו דרך מוליכין אותי, וכי לא אבכה, אמרו לו רבנו ברכנו, אמר להם יהי רצון שיהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם, אמרו לו עד כאן, (בתמיה ולא יותר מזה), אמר להם הלוואי שיהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם. שכן אדם עובר עבירה בסתר, ומדוע הולך ועושה זאת בסתר, כי אומר בלבו שלא יראני בשר ודם, ואם אנשים היו יראים מהקב"ה כמו שמתביישים מבשר ודם, היו נמנעים מהרבה עבירות.

ואמר להם פנו כלי טומאה מהבית מפני הטומאה, והכינו כסא לחזקיהו מלך יהודה שבא ללות אותי. נמצינו למדים מגמרא זו שהיראת שמים של האדם נמדדת כאשר הוא נמצא לבד כמו שאנו אומרים כל בוקר בתפילה "לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר כבגלוי" היראת שמים של האדם נמדדת בהיותו לבדו בסתר בלי אף אדם ומכל מקום ירא לחטוא, ואם כן אדם שיש לו אמונה ויראת שמים גם כאשר נמצא לבדו שומר על עיניו ממראות אסורות, ואז יקרא בשם ירא שמים כיון שמאמין מכח האמונה שלו בבורא עולם אשר כבודו מלא עולם.

ואיתא בזוהר הקדוש האי מאן דאפיק זרעו בריקניא גורם גלות לו ולבניו ואקרי רע הדא הוא דכתיב (בראשית וישב ל"ח ז') ויהי ער בכור יהודה רע וגורם לשכינה שתסתלק שנאמר (תהלים ה' ה') לא יגורך רע. וכתב הרב בעל זכרון מנחם בעון זה פוגם בשם א' משם מ"ב והוא שקוצי"ת גימטריא רשו"ת רמז שהמוציא קרי יוצא מרשותו של הקדוש ברוך הוא ותקנתו צעקו וה' שמע (תהלים ל"ד י"ח), ונרמז בשם שועתינו שהצעקה מועילה ורמז שם זה בפסוק (תהלים ל"ד כ"ב) תמותת רשע רעה ושונאי צדיק יאשמו ראשי תיבות גימטריא תתק"ו גימטריא שם זה. ובזוהר חדש כתבו (קהלת ה' ה') אל תתן את פיד לחטיא את בשרך, פירוש אל תתן את פיד לדבר לשון הרע ודבור אסור וכו' כי המטמא ברית הלשון מטמאין אותו בכרית המעור (זהו בראשית ה' א'). ואמרו בש"ס (כתובות מ"ו א') על פסוק (דברים כי תצא כ"ג י') ונשמרת מכל דבר רע) ונשמרת וכו' השומר עצמו מדבור אסור לא יקרא רע, וזה שאמרו ונשמרתם וכו' כדי שלא יהיה רע. וזה שנאמר (תהלים ל"ד י"ד) נצור לשונך מרע מדבור אסור מרע בשביל שלא יקרא רע שיבא לידי קרי. וכתב כספר זכרון מנחם רמז בפסוק (במדבר נשא ה' י"ב) ומעלה בו מעל, ראשי תיבות ומביא עצמו לידי הרהור בו מאבד עצמו לדעת כי אין מכניסין אותו במחיצתו. ולזה אל יאמר אדם הרואה קרי שהוא אנוס רחמנא פטריה (נדרים כ"ז א') כי תחילתו בפשיעה וסופו באונס - מזיד הוי (בבא מציעא מ"ב א') כי על ידי שלא שמר ברית הלשון טמאוהו, ועוד על ידי הסתכלות בנשים רואה קרי ושומר נפשו שלא יטמא אותה ירחק מהם (משלי כ"ב ה'), ורמז לדבר ראשי תיבות נשי"ם שומר נפשו ירחק מהם, ואמר על סתם נשים אפילו אשתו אם הסתכל בה כשהיא נדה או הרהר שלא בשעת מעשה או שלא נתכון לשם מצות פריה ורביה אלא להנאתו, הרי זה גורם לקרי כי עבירה גוררת עבירה וזה שנאמר (שמות א' ד) ובני ישראל פרו וישרצו ותמלא הארץ אותם שלא אמר וימלאו את הארץ אלא ותמלא שלא כיונו לבנים ולזה נענשו ויקם מלך חדש.

ו**כתב** החיד"א עליו השלום על הפסוק (ירמיה ז' ו') הנה אנכי מביא על העם פרי מחשבותם, מחשבה שעושה פרי שבא לידי טומאה.

ואל יחשוב אדם שקוב"ה לא מעניש על מחשבותיו דלא אמרו אין הקדוש ברוך הוא מעניש על המחשבה, אלא על מחשבה אחת אולם על כמה מחשבות מעניש, ולזה אמרו הרהורי עבירה לשון רבים, ואז רבות מחשבות (משלי י"ט כ"א) וזה קשים מעבירה אחת, כי חוט אחד כפול נהיה כחבל, ועוד אמרו המהרהר בעבירה נכנס תחת יד הקליפה ששמה רל"י גי' עמל"ק, ועל ידי זה רואה קרי שופך דם בניו, וזה שרמזו הרב יוסף חן, כי רגליהם לרע ירוצו, (ישעיה נ"ט ד) ראשי תיבות רל"י ששולטת בהם וימהרו לשפוך דם על ידי ההרהור הנקרא רע וזה אומר לרע ירוצו, ועוד רמז הרב הנזכר פסוק (יחזקאל ט"ז ט"ו) ותזני על שמך, שאותיות לפני מילת שמ"ך הם רל"י ולזה ותזנו ששולטת בהם, ואותיות שאחרי תיבת שמ"ך תנ"ל גימטריא לילי"ת, וזה שכתוב (תהלים י"ג ט') סביב רשעים יתהלכון, ורוצה לומר סביב שמ"ך יתהלכון ועוד מביאהו לידי עניות שנאמר (משלי ו' כ"ו) כי בעד אשה זונה עד ככ"ר לחם גימטריא רל"י. ספר

חסידים: מי שהוא ירא שמים בכל לב, שירא מבוראו מלהרהר בדבר רע כשהוא ער, לעולם לא יבוא לו הרהור רע בחלומו.

כל אותם רשעים שמהרהרים בדברים רעים ואינם מבטלים את ההרהורים על ידי התורה או בדברים אחרים, לעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא משלם, במדה שאדם עושה נפרעים ממנו.

שני הרהורים יש לאדם יומם ולילה, הרהורי אשה והרהורי ממון, ובשבילם הוא נותן את נפשו, ועוד הרהורים אחרים: קנאה שנאה גאוה תאוה הנאת בניו וגעגוע בנים שחוק חברים וטיוילים וחיודושי דברים בטלים, וכל אלה גורמים לבטל תורה.

למה אהב הקדוש ברוך הוא את האבות, מפני שכל היום וכל הלילה לא היה לבם פונה מלהרהר כי אם ביראת ה' כל היום, ולכך נאמר כ"ד פסוקים של אברהם יצחק ויעקב על הסדר, כי כל כ"ד שעות היו בסדר אחד, ולא היה להם פנאי לדבר אחר, ואפילו בשעת שינה עסקו בתורה, כמו שכתוב (בראשית ויצא כ"ח).

משפט האדם לחשוב בבוראו תמיד ולשוותו נגד פניו, שנאמר (תהלים ט"ז ח) שויתי ה' לנגדי תמיד, ויחשוב בבוראו ובקדושתו ובנפלאותיו וטובותיו אשר עושה בכל יום עמנו. אבל בזמן שאדם הנבזה מחשב לדברים בטלים או לשמוע דברי הבאי, אפילו אין בדעתו לדבר כלל, מיד הוא פונה לבו לבטלה מופסדת מכל, והעיקר לחשוב בקדושתו של בוראו וביראתו הטהורה, ולהיות במעלה הטהורה והטובה לעבוד את ה' מאהבה, ולהיות חפץ במצוותיו, וזו היא העבודה הגדולה המשמשים בה מלאכי השרת וכל צבא השמים שמספרים בקדושתו, ועל כן יש לזהר שלא להרבות בדברים בטלים, כי ישכח את הצור אשר הוא תמיד נגד פניו כפקח אשר לפני העיור, כי הוא בהיותו ובכחו ובכל מקום, והעיור הוא שאיננו רואה רק במחשבות של הבאי ואינו זוכר את הצור ומתרחק מעמוד של אמת להיות ירא מפניו כי אינו מצוי בלבו מחמת קושיות הלב שהוא עז וקשה, והוא רחוק מאלהים, ואינו מצוי במחשבתו כי אם דברי הבאי, אבל מחשבת האלהות אינו מצוי בלבו רק בקושי ובחזקה וכמו שלא יוכל העיור להבין ולהאמין האדם אשר לפניו אם לא ימשמש בו או ישמע קולו, כך לא יוכל האיש ללמוד ולקשור בלבו תמיד האלהים אם לא על ידי עזיבת העון, כי העונות מבדילות ומשכחות היראה ומשנים את הפנים וכן הוא אומר (ישעיה נ"ט ב) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם. ורמזו בספר זכרון מנחם הרהורי עבירה גימטריא תשובה רמזו שעל הרהורי עבירה צריך תשובה. (מוסר חכמים)

והטעם שעוון זה יותר חמור מרציחה לפי שהרוצח הורג את הנרצח שחייב רציחה כמו שאמרו על פסוק כי יפול הנופל ממנו (דברים תצא כ"ב ח'), [כי יפול הנופל ממנו רש"י שם: ראוי זה ליפול ואף על פי כן לא תתגלגל מיתתו על ידך שמגלגלין זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב] וכמו שאמרו (אבות ב' ו') על דאטפת אטפוך. אבל בעון זה ממת יונקי שדים וקטנים שלא טעמו טעם חטא ועל זה ידו כל הדווים וזה הטעם שהחמירו בזה הקדוש בקרי [בזמן שכן אדם נטמא לא יתפקד מעם הקדוש ברוך הוא לטוב אלא מתפקד מההוא שנקרא רע (זהו א' נ"א)] וכמעט שאין לו תקנה אם לא בתיובתא יתיר תדיר. ועוד טעם אחר והוא דאיאת בזהר הקדוש בסבא דמשפטים דק"ג וז"ל אל אתר אסתרס ולא עביד פירין עכ"ל. ופירש רבנו האר"י ז"ל בע"ח (שער מח פר"א) דהנה בקל"י הזכר והנקבה אין להם מוח הדעת אלא רק תרין מוחין, וכיון שכן הוא, א"כ אין בו בחי' זווג והרי הוא דומה לסרוס עיי"ש דבריו באורך. והנה זה הפוגם בבירתו גורם שבורא מלאך חבלה, וה' יתברך סירס אל אחר שלא יוליד עוד והוא עוון גדול שמלאך המשחית הזה הולך והורג ומשחית בניו של מלך, וזה רמז (תהלים כ"א י"א) "פרימו מארץ תאבד" כדי שלא יולידו עוד והטעם הוא כי "זורעם" שהולידו הוא רק "מבני אדם", כי אל אחר נסתרס ולא עביד פריין. ועל פי זה פירש הרב עוללות הבציר פסוק (קהלת ה' ה') אל תאמר כי שגגה היא ולמה יקצוף אלהים על קולך וכו' רוצה לומר אל תאמר כי הוא אנוס בדבר ושוגג ואם כן למה יקצוף אלהים, אל תאמר כך כי זה העון בא על קולך שדברת לשון הרע וכיוצא, ואם תאמר אף על פי שתחילתו בפשיעה אכן סופו באונס ואם כן מה חרי האף הגדול הזה על עון זה, ותיירץ הפסוק וחיבל את מעשה ידך מיתת בניו הקטנים דהיינו עוון פגם הברית. וכדרך זו דרך הרב הנזכר ופירש קראי ביחזקאל (יחזקאל ל"ו י"ז) ויהי דבר ה' אלי לאמר בית ישראל יושבים על אדמתם ויטמאו אותה כדרכם ובעלילותם כטומאת הנידה היתה דרכם לפני ואשפוך חמתי עליהם על הדם אשר שפכו וכו' ואפיץ אותם בגוים וכו' ויבאו אל הגוים ויחללו את שם קדשי באמור להם עם ה' אלה ומארצו יצאו. המשיל עון זה של הקרי כטומאת הנידה שיוצא מגופה וגם זה יוצא מגופו ולזה ואשפוך חמתי, ואם תאמר למה כל כך ולזה אמר על הדם אשר שפכו מיתת בניו ועוד גרמו חלול ה' שלא ידעו הגוים עון זה כי הוא נסתר ועון זה גרם להם שמארצו יצאו שעל מנת כן נתן להם את הארץ כמו שאמרנו לעיל (בראשית לך לך י"ז

א) התהלך לפני והיה תמים וכתוב בתריה (שם ה') ונתתי לך ולזרעך את הארץ ומוזה שיצאו מהארץ נתגלה דרכו בדרכי אביהם.

ופירש הרב בית פרץ (ישעיה א' ד') הוי גוי חוטא דבשלמא גוי עובד עבודה זרה אינו תמיהא כל כך אפילו שהם עם כבד עון מחמת שהם זרע מריעים שאמר הכתוב בנים משחיתים יוציאו, אבל התמיהא על ישראל שעזבו את ה' ניאצו את קדוש ישראל אביהם שלא ראה קרי שמונים וארבע שנה (בראשית רבה ויחי פרשה צ"ח ד' ורש"י כאן ובפסוק כי מלאו ימי ואבואה אליה שם כ"ט כ"א) ומן הראוי שילכו בעקבות אביהם והם נזורו אחור מן הקדושה ודבקו בסטרא אחרא. ועל פי זה פירש הרב פסוק הוי גוי חוטא ואם תאמר אם הוא חטא קל למה צועק עליו הוי עם כבד עון שבא מחמת עון גדול הוא לשון הרע ששקול כשלוש עבירות וזה גרם זרע מרעים הוא הקרי וגם בנים משחיתים, שמשחית את בניו בעון זה, ועוד גורם סלוק השכינה וזה שנאמר עזבו את ה'.

ואמרו בתקונים אית עבירה דמחבר רע ל"ה דשם וזה שמטמא ברית הלשון ונקרא עריה, וזה שאמר הכתוב (חבקוק ג' ט') עריה תעור קשתך, ואית עבירה שגורם שמחבר רע לו"ה דשם וזה שמטמא ברית המעורר ונקרא ערוה. ולזה אמרו שהמדבר לשון הרע נעשה מצ"רע כי י"ה בא"ת ב"ש הוא מ"צ ורע שמחבר ל"ה שהם מ"צ הרי מצרע. ובוזה פירש הרב (קהלת ה' ה') שומר מצוה לא ידע דבר רע אינו מפרידם מן ו"ה ונעשת מצוה לא ידע דבר רע שאינו מחבר רע עמהם. ובוזה פירשו (משלי י"ח כ"א) מות וחיים ב"ד לשון גימטריא ת' תחיה ואם לאו ת' תמות ולכך נעשה מצרע גימטריא ארבע מאות והמצורע קרוי מת וכל זמן שלא נתקן חטא זה השיב אחור ימינו (איכה ב' ג') ונעשה פרוד בין י"ה לו"ה. ופירש הרב גלאנטי על פסוק (שם י') כי ראתה גוים באו מקדשה כי ראתה סופי תיבות י"ה באו מקדשה סופי תיבות ו"ה וזה רמז תיבת גוים באו בתוך מקדשה הוי"ה וזה שאמר אסף (תהלים ע"ט א') אלהים באו גוים בנחלתך להפסיק בין י"ה לו"ה. וזה אמרו (ישעיה מ"ט י"ד) ותאמר ציון עזבני ה' הוי"ה ב"ה ואדני היא השכינה שכחני מלהתפלל עלי וזה שאמרו זכרונם לברכה ושמא תאמר מי מעיד בי אבני ביתו וקורות ביתו (תענית י"א א') הם מעידים בו שנאמר (חבקוק ב' י"א) כי אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה ויש לדקדק היה לומר מכותל, ופירשו המפרשים כי אב"ן ראשי תיבות נגעי בני אדם מקי"ר תזעק, אותיות מקרי רוצה לומר כי נגעי בני אדם הם זועקים עליו ומעידים עליו שחטא בקרי, וכפי"ס ראשי תיבות כי פגם יוד ספירות מע"ץ יעננה כי שם הוי"ה עולה במספר קטן ע"ץ עם הכולל. וזה רמז האר"י זכרונו לברכה בפסוק (תהלים י"ד ג') הכל ס"ר וכו' כי יו"ד פעמים הוי"ה גימטריה ס"ר ואמרו רבותינו זכרונם לברכה המוציא זרע לבטלה פוגם ביו"ד ספירות וזה רמז הכל ס"ר יחדיו נאלחו אין גם אחד כי לא נמלט מעון זה רק יעקב אבינו עליו השלום ע"ד ששבח עצמו כחי וראשית אוני כי הוא מרמ"ח איברי.

והתקון לעון זה שהוא ריש כל מרעין, שיקריב חלבו ודמו בפ"ד תעניות רצופים, ובפרט בימים אלו שהם מסוגלים לזה ואסמכוהו אקרא (ירמיה ג' י"ד) "שובו בנים שובבים" ראשי תיבות פרשיות שובבי"ם.

הילולת רבי ישראל אבוהצירא זיע"א

תולדותיו ונפלאותיו של רבינו רבי ישראל אבוהצירא זיע"א

יום ההילולא ד' שבט

בינויו: סידנא (אדוננו) בבא סאלי

מגדולי קדושי מרוקו בדורנו. נולד בשנת תר"נ לאביו ר' מסעוד (בנו של ר' יעקב אבוהצירא זיע"א) רבה של העירה ר'סאני במחוז תפילאלת.

עוד משחר נעוריו הכין עצמו ר' ישראל לחיי קדושה וטהרה, היה מתמיד גדול בלמודו, ובמשך מספר שנים רכש בקיאות מפליאה במסכתות הש"ס ובספרי הפוסקים. כמו כן, למד גם את שאר מקצועות הקודש כשחיטה, מילה, וכתביבת סת"ם. זכה הרב לכתוב לעצמו ספר תורה ונהג לקרא מתוכו שנים מקרא ואחד תרגום בכל שבוע.

בן שמונה עשרה שנה היה כשנפטר אביו, וכבר אז נודע בשערים כגאון וצדיק. על כן, נתנו יחידי הקהל את עיניהם בו למנותו כרבם וכראש ישיבה למרות גילו הצעיר תחלה התחמק, אך לא יכול היה לעמוד בהפצרות הרבות של בני עדתו. אחר שמיעת שעוריו, הודו הכול כי אין כמותו בכל הארץ. רבנו לא חת מפני איש, וכולם העריצוהו.

בהיותו בן שלשים ואחת (בשנת תרפ"א) עלה לבקר בארץ ישראל, וכל גאוני ארץ ואציליה חרדו לקראתו, וקבלוהו בכבוד גדול (אפילו מהרש"א אלפנדרי מתקיפי ארעא קדישא קם לכבודו וכבדו) אמנם קשה היה לו להפרד מארץ הקודש, אך היה עליו לשוב לבני עדתו כדי שלא ישארו כצאן אשר אין להם רועה.

אחר רציחת אחיו הגדול (ר' דוד הי"ד), נאלץ ר' ישראל לשאת על שכמו גם בעול הדיינות. אי לכך מסר את ראשות הישיבה לידי בנו ר' מאיר.

איש מופת היה, ומלומד בנסים, זכה שיתקיים בו צדיק גוזר והקב"ה מקיים לא לחנם זכה לזאת, אלא משום שכל רגע בחייו היה קודש קדשים לעבודת הבורא. יומם ולילה התדפקו אנשים על דלתו ביתו לבקשת ברכה, עצה או שאר עזרה.

בשנת תשי"א יצא שוב לארץ הקדש והתגורר בשכונת בקעה בירושלים, אך שב למרוקו כשומעו על הירידה הרוחנית, ונשאר עד שרוב היהודים יצאו משם. ר' ישראל ובית דינו עמדו בעוז נגד הנסיונות לפרוץ את חומות החינוך הקדוש במרוקו.

בשנת תשכ"ד עלה חזרה לארץ הקדש, וכל הדרך הכין עצמו לקראת המצוה לחונן עפר הארץ תחלה גר ביבנה, משם עבר לאשקלון, ובשנת תש"ל עבר לעיר נתיבות.

חבוריו: לרבי ישראל היו כתבים רבים אך אבדו בחייו. כיום יצא ספר מכתב ידו בשם "אהבת ישראל".

נפטר ד' שבט תשד"מ, ומנוחתו כבוד בנתיבות. זיע"א.

"וישובו הנערים"

ביום מן הימים, לאחר יום למודים ארוך ומיגע, יצא רבי ישראל אבוחצירא (בן 9,10), הוא וחברו רבי יחיא מהישיבה, בדרכם לבית, והנה באחד העקולים בדרך התנפלו עליהם ערבים, תפסום וחטפום. בשעות הערב המאוחרות, החלה הרבנית אמו לדאוג, והשיחה את דאגתה בפני בעלה רבי מסעוד, וזה השיבה אל תדאגי, בודאי הוא בישיבה ושוקד על לימודו. אך משעבר הלילה ולא מצאוהו, לא בישיבה ולא בבית הכנסת, החלו החיפושים אחריו. ובינתיים, נודע גם על חברו, שלא חזר לביתו. חרדה אחזה את יהודי תפילאלת, ומיד התכנסו לבית הכנסת, לזעוק ולהתחנן לבורא יתברך כי ישיב בנים לגבולם בריאים ושלמים. רבי מסעוד חילק צדקה לרבני העיר, וערך פדיון נפש, ואכן תשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה, וברדת החשכה הגיע שליחם של החוטפים והודיע, כי החוטפים מוכנים לשחרר את החטופים, תמורת כופר נפש. בתפילאלת, חיו היהודים, תחת חסות של משפחות ערביות, כל משפחה ערבית מכובדת היתה לוקחת תחת חסותה משפחה או שתיים של משפחות יהודיות. אוי לו לאותו גוי שיגע בממונו או בגופו של יהודי שתחת חסות משפחה אחרת. הערבים היו יוצאים למלחמה אחד עם השני עד שפוך דם עבור יהודי החסות, כי ראו בזה שפוגעים ביהודי הנתון לחסותם פגיעה בכבודם. כשמוע ראש המשפחה הערבי, אשר משפחת רבי מסעוד היתה נתונה לחסותו, כי בבא סאלי נחטף, בא אל רבי מסעוד ודרש ממנו שלא לשלם את הכופר נפש לחוטפים, בהיות והוא יחקור וידרוש מי הם החוטפים, ויבוא עמם במשא ומתן לשחרר את החטופים בלי תשלום כופר. אם יציתו מוטב, ואם לא, יצא למלחמה. רבי מסעוד חשב רבות אם לשמוע לו אם לאו, והחליט לא לשמוע לו ולשלוח את דמי הכופר לחוטפים ולשחרר את בבא סאלי וחברו. החליט ועשה, ותוך כמה ימים החזירו את החטופים בריאים ושלמים, והעיר תפילאלת צהלה ושמחה. כשמוע הערבי, בעל החסות, כי רבי מסעוד שילם כופר לחוטפים ולא שמע בקולו, עלתה חמתו באפו, ובשצף קצף בא אל רבי מסעוד בטענה, כי בשלמו כופר נפש השפיל את כבודו בעיני הערבים, כאלו אין ביכולתו להציל עשוק מיד עושקו. מורנו זכר צדיק לברכה, ענהו: דע לך! ברור לי, שאתה ומשפחתך, בודאי הייתם יוצאים למלחמה עם החוטפים, אך אחריתה מי ישורנה. מי יודע כמה היו נהרגים משני הצדדים, ואם החוטפים היו משאירים את בני וחברו בחיים. חושב אתה כי מטרתם היתה כופר נפש, אין חטיפה זו חטיפה לבצע כסף, אלא חטיפה זו היתה בשליחות השטן וגונדא דילה, לאבד ולהרוג ילד קדוש מן העולם. ובכח זכות אבותינו הקדושים והתפללות והצדקות, שנו את דעתם והסתפקו בכופר נפש. נדהם הערבי לשמוע דברי רבי מסעוד, קבל את הדברים ברוח טובה, ומאז עלתה קרן המשפחה בעיניו, ובפרט קרנו של אדמו"ר בבא סאלי. זיע"א.

"חיוני להתקדש בקדושה יתירה"

מעשה באחד מחתני המשפחה שיצא מבית הכסא ורחץ ידיו מהברז. במקרה רבנו ראה את הדבר וחרה לו, ואמר לחתן, מה זה שאינך מקפיד ליטול בכלי, ענה לו חתנו שלא כתוב בהלכה ליטול בכלי, ומספיק נטילה מהברז.

אמר לו רבנו "תדע לך שכדי להגיע לקדושה עליונה, זה לא כתוב בהלכה, אבל זה חיוני להתקדש בקדושה יתירה". זיע"א.

"הכל יעבור בשלום"

ספר לי רבי שמואל בן שטרית, בן למשפחת בן שטרית הידועה שגרר בעיר ארפוד יחד עם רבנו בשכנות. הנ"ל בקטנות גדל לו בצוארו בעורף כעין דכור, והיה הדבר מפריע לו מאוד, והוריו פחדו מזה, והלכו לכמה רופאים, וכל הבדיקות שעשו הרופאים לא ידעו להחליט מה זה, ולבסוף החליטו שאין מנוס מנתוח. האם של הנ"ל אמרה, מה פתאום נתוח, אנחנו נלך לרבנו הקדוש בבא סאלי זיע"א, והוא ימציא התרופה הנכונה לכן. האב נסע לבית רבנו אשר קבלו בסבר פנים יפות, ונזכרו שניהם מהימים הטובים בארפוד, לבסוף ספר האב מה שיש לכן. הצדיק בטל בידיו המצב, ואמר לאב "אל תדאג, הנה מים מבורכים, תמרח לילד שלש פעמים, "והכל יעבור בשלום", וכך היה ביום השלישי הבן הבריא. זיע"א.

"נס גדול בשבת הגדול"

בליל חמישי, כ"ז שבט התש"ם, התקבלה בבית האדמו"ר בבא סאלי שיחה טלפונית מירושלים, ובה הודיע הרב הצדיק מזכה הרבים הרב מנחם בצרי זצ"ל לכבוד הרב ע"י השמש, כי ישראל בן רבי שאול סיתהון דבאח מארגנטינה, נחטף מתוך משרדו בבואנוס אירס, ובהדגישו, כי רבי שאול סיתהון, אבי החטוף, הוא בר רבי דוד סיתהון דבאח זיע"א, אחד מהרבנים הגדולים בארגנטינה, ומחבר הספר "יעלה הדס" ועוד ספרים. והם רודפי צדקה וחסד, יראי שמים ותומכים בתלמודי תורה בישיבות ובחכמים. הבבא סאלי הרכין ראשו כעשר דקות, ולבסוף התרומם ואמר "החוטפים יתפשו, והוא יצא לשלום חנם אין כסף". למחרת הגיעה מירושלים משלחת רבנים לאדמו"ר בבא סאלי, בבקשה ויעמוד בתפלה לשחרור החטוף, והרב הרגיעם כי אין להם לדאוג לחייו, וגם כופר נפש לא יצטרכו לשלם, אך בקשם להתאמץ בתפלות וצדקות, ולהשתטח על קבר האור החיים הקדוש. פנו גם לאדמו"ר בבא מאיר זיע"א, ובקשוהו שיתאמץ בתפלה, וכמו כן לכל רבני ומקובלי הארץ, לילדי התלמודי תורה ולישיבות, חלקו צדקות, וערכו פדיון נפש ותפלות בקברי צדיקים בארץ. חלפו ימים ושבועות, ולא נודע דבר מגורל החטוף. החרדה לשלומו גברה. ביום ראשון ו' ניסן, בא רבי שאול אבי החטוף מחוץ לארץ, בלויית הרב מ. ב. מירושלים, לסידנא בבא סאלי, והרב עליו השלום הבטיחם כי בשבת הגדול ישתחרר החטוף חנם אין כסף, בהטעימו כי מרן השולחן ערוך (סימן תל) כתב "שבת הגדול נקרא על שם הנס הגדול שנעשה בו". והציע להם לגשת אצל בנו הצדיק, וכן עשו. ומשם פנו לבבא מאיר זיע"א באשדוד, והוא יעץ להם לנסוע למצרים ולהשתטח על קבר מרן אביר יעקב זיע"א, ואף כתב להם בכתב ידו, נסח תפלה מיוחד להתפלל שם. ביום שלישי ח' ניסן נסעו למצרים, השתטחו על ציון רבי יעקב אבוחצירא זיע"א, הדליקו נרות ונדרו נדרים. אבי החטוף חזר לארגנטינה, והרב מ. ב. חזר לירושלים. ערב שבת הגדול י"ב ניסן, מצלצל הטלפון בבית רבי שאול סיתהון. בשיחתם מודיעים החוטפים, כי אם ישלמו סכום כופר גדול בסך... ישחררו את החטוף, ובאזהרה חמורה לכל יודיעו למשטרה, ואם לאו בנו לא ישאר בחיים. האב הסכים, "ובכן" אמרו החוטפים, "מחר יבא אחד מכם למקום פלוני, לבוש בחולצה בצבע פלוני, עם מזודה שהכסף בתוכה בידו, ולאחר שנקבל את התמורה, נשחרר את החטוף". בבית המשפחה שררה מבוכה, האם להודיע למשטרה ולסכן את חיי הבן, או שמא למסור את הכופר ובסכנו שמא לא ישחררוהו..., והנה נזכר האב כי אדמו"ר בבא סאלי אמר שהחוטפים יתפשו, והחטוף יצא בשלום חנם אין כסף, ובפעם השניה אמר שבשבת הגדול יהיה הנס. אף שהוחלט לא להודיע למשטרה, המשטרה בלא ידיעת המשפחה האזינה לכל שיחות הטלפון שהגיעו לבית החטוף, ושלחו שוטרים בלבוש אזרחי למקום המפגש. אחי החטוף, דוד, נשלח כנציג לאותו המקום עם מזודה ובה הכסף. החוטפים ראו והכירו אותו מרחוק, והוא לא הכירם מרחוק, וראה ב' אנשים מעבירים אצבעות ידיהם על צוארם, כמאיימים על מישהו להרגו, ומחמת שהיה שרוי במתח רב, לא חשב כי האיום מכוון אליו. השוטרים שנכחו שם (בלבוש אזרחי) חשדו במאיימים כי הם מכנופית החוטפים, והחלו במרדף אחריהם. אחד נמלט, והשני נכנס לבית קפה סמוך, ובמקום נסתר השליך האפודה מעליו, ויצא כאלו לא ארע דבר לעיני השוטרים, והמתין בתחנת האוטובוס הקרובה. אחד השוטרים הבחין באיש זה, המנסה לסדר חלצתו שלא היתה מוכנסת לתוך מכנסיו, התעורר החשד ועצרו את האוטובוס שהגיע באותו רגע, ולקחו אותו לחקירה. דוד, אחי החטוף, למרות המהומה שם, לא הרגיש במאומה, וחכה בקוצר רוח לחוטפים, שלדעתו בוששו להגיע. חשב, לחזור הביתה סכנה להורים, שיחשבו שהחטוף מת, החליט שילך לתחנת המשטרה, ידוח על הענין ויתיעץ. להפתעתו, בשרוהו שאחיו ישראל שוחרר, והוא כבר בדרך הביתה. כשעה וחצי ענו השוטרים את העצור, עד שהודה בחטיפה והובילם למקום בו הסתירו את החטוף ישראל במשך חמשים וששה ימים בתנאים תת אנושיים, ושם נעצרה כל הכנופיה. והפלא הגדול

בעיני המשטרה, איך חוטף אחד, שהצליח לברוח, לא גלה לחבריו כי המשטרה בעקבותיהם ולא ברחו ולא נגעו לרעה בחטוף, והוא יצא בריא ושלם, חינם אין כסף, כדברי האדמו"ר בבא סאלי. הוספת המחבר: ושמעתי שאביו של הנ"ל בא לבית רבנו עם אותו הסכום שרצו החוטפים ומסרו לרבנו, והיו שם שלשה ראשי ישיבות חשובים, ורבנו חלק להם הכסף. זיע"א

"תצא מהמכונת עד צאת השבת"

בתחלת היות רבנו בארץ הקודש, ביום שבת קודש יושב רבנו בחדרו והוגה בתורה הקדושה. והנה שומע הוא קול רעש של מכונת, יצא האדמו"ר החוצה, ורואה הוא בחור צעיר המנסה להתניע את מכונתו. אמר לו רבנו, האינך יודע שהיום שבת, יודע אני השיב הלה. אם כן מדוע אתה מנסה להתניע את מכוניתך, מה יש, ענה הלה בעזות מצח, כך רצוני, "אם כך רצונך, אמר רבנו, לא תוכל להתניע את מכוניתך ולא תוכל לצאת ממנה עד צאת השבת", וכך היה, שנשאר דבוק למכונתו עד צאת השבת, ואז קם ונכנס לרבנו, והבטיח לשמור שבת כראוי, ורבנו ברך אותו תחת אזהרה חמורה שלא יעז לחלל את השבת. זיע"א.

פתיחת בית הכנסת האר"י

גולת הכותרת של ביקורו בגליל, היה ביקור שערך בצפת, לתפילה על קברו של האר"י הקדוש ונזרן הבית יוסף. אדמו"ר הלך לטבול במקוה האר"י, אשר סגולה מקובלת שכל הטובל במקוה זה לא יפטר מן העולם בלי תשובה. לאחר הטבילה במקוה, ביקש אדמו"ר לבקר בבית הכנסת של האר"י, אך נאמר לו שבית הכנסת סגור על מנעול ובריה מזה שנים, ואיש לא מעיז להכנס לשם, לאחר שבשנים האחרונות מתו מספר אנשים שניסו את כוחם, ונכנסו אליו.

אדמו"ר שלח את משמשו אל גבאי בית הכנסת, אחד מזקני העיר, ע"מ לקבל ממנו את המפתח של בית הכנסת, הגבאי, ששמר על המפתח מכל משמר, סרב למסור אותו אף למשב"ק של אדמו"ר, בטענה שהכניסה לבית הכנסת דינה כהתאבדות, מאחר וכל מי שניסה לפני כן להכנס, לא יצא משם חי. לאחר הפצרות רבות מצד אדמו"ר, מסר הגבאי את המפתח, תוך שהוא עוקב בחרדה אחרי מה שעלול להתרחש.

אדמו"ר משקבל את המפתח, ביקש את משמשו שיחזיק בגלימתו, ויכנס עמו לבית הכנסת. כשהוא חיור ורועד מפחד, נלווה המשמש לאדמו"ר, אשר חזקו ואמצו לבל יפחד כי כל רע לא יאונה לו. אדמו"ר פתח את בית הכנסת, ומיד ניגש אל ההיכל, פתחו וקרא באחד מספרי התורה שבו, אחר כך ערך שם תפלה קצרה, ואמר למשב"ק שעתה, יכול הוא לעזוב את גלימתו, כי הסכנה כבר חלפה. "ב"ה הצלחנו לערוך תיקון לבית הכנסת ומעתה לא ינוק אף אדם שיבוא בשעריו".

הגבאי, שהמתין בנשימה עצורה מחוץ לבית הכנסת, לא האמין למראה עיניו, כשראה את אדמו"ר יוצא בפנים קורנות מקדושה ושמחה, ביחד עם משמשו, כשקיבל את המפתח בחזרה הודה מאד לאדמו"ר על פעולתו, ודאג לפרסם בכל העיר את הנס שקרה. מאותו יום פתוח בית הכנסת לרווחה לכל מבקר, בזכותו של אדמו"ר שפעולתו זאת הוסיפה פרסום לאישיותו, שכבר היתה מפורסמת ומוערצת מאד לפני כן.

בתפילותיו על קברות הצדיקים, ובכל תקופת שהותו בארץ, לא שכח את צאן מרעיתו, והרבה לשפוך תפילה לפני בורא עולם, לבריאותם והצלחתם. בשוכו לירושלים שלח מכתבים אל בני משפחתו, ונכבדי הקהילה, וסיפר להם על ביקורו ליד ציון סבו הקדוש והשתטחותו על קברות הצדיקים בארץ, ושככל תפילה זכר את כולם לטובה ולברכה.

כל משבריך וגליך עלי עברו

לאחר שהיה של יותר משנה בארץ הקודש, עשה אדמו"ר את דרכו חזרה באניה לצפון אפריקה. היה זה בשלהי שנת תרצ"ד, והאניות לא היו המשוכללות והנוחות ביותר, אך אדמו"ר קיבל חדר בירכתי האניה, בו המשיך בעבודתו כרגיל.

אדמו"ר, שהיה שקוע מאוד בלימודו, לא הבחין באחד מימי הנסיעה, בסערה חזקה שנתחוללה בים, ואשר טלטלה את האוניה כקנה סוף, נוסעי האוניה היו מבוהלים ונפחדים, ולצוות המלחים לא היתה כל אפשרות להקל על המצב, כל נוסעי האניה רוכזו למקום אחד, ע"מ לטכס עצה, כיצד להיחלץ מן הצרה המתרגשת ובאה עליהם, ולנסות לעודד איש את רעהו בשעה קשה כזאת. כאשר באו אל אדמו"ר להוציאו מחדרו, לא הסכים ללכת אל מקום כינוסם של כל הנוסעים, ותחת זאת ביקש שיקחו אותו אל הסיפון. שם על הסיפון, ניגש באומץ רב אל מעקה הספינה, שממש

נתקיים בה, "יעלו שמים ירדו תהומות", בין גלי הים הסוער, ובכל מספר שניות, נשתנה מצב הספינה כך שבכל פעם קצה אחר עלה למעלה, והקצה השני כמעט שקע כולו במים, כאשר אותו צד בו עמד אדמו"ר החל לשקוע הושיט אדמו"ר את ידו אל תוך מי הים, ובכוס שהיתה בידו, שאב מעט ממימי הים, את המים שפך אדמו"ר בחזרה לים בשלש פעמים, ואז כשגמר לשפוך בפעם השלישית, החל הים לנוח מזעפו. ותוך מספר דקות נרגע הים ושב לאיתנו. קברניט הספינה שעקב אחר מעשהו של אדמו"ר, לא האמין למראה עיניו וניגש מיד אל אדמו"ר לנשק את ידו, ולהודות לו על ההצלה הנפלאה לה היה עד, אדמו"ר לאחר שיחה קצרה עם הקברניט, חזר לחדרו והמשיך בלימוד התורה, תוך שבח לה' על שהצילם, ומתוך תקווה שבמהרה ינחם אל מחזו חפצם לחיים טובים ולשלום.

רבתי

אדמו"ר רבי ישראל, קבל עליו את מרותו של אחיו הגדול, שהיה עבורו כאב ורבי גם יחד. בהנהגתו של רבי דוד, למד אדמו"ר במעין כולל, שהיו בו בין עשרה לחמשה עשר אברכים, חלקם בני המשפחה והאחרים מהעיירה ומסביבתה. בראש הכולל - ישיבה, היה הגאון והצדיק, רבי משה אתורג'מן, מי שהיה תלמיד חבר של הצדיק רבי דוד. יודעי דבר, שזכו להכיר את הצדיקים רבי דוד ורבי משה, מספרים על שקידתם הנפלאה בתורה במשך שנים רצופות, ועל הסגר שקבלו על עצמם פעם במשך חמש שנים כאשר הם מנותקים מכל סביבתם, ואין להם כל עיסוק אחר אך ורק לימוד תורה יומם ולילה. באותה תקופה אף מקובל במשפחה, שזכו השנים לגלוי אליהו, שבא וסייע להם בעניינים מוקשים שנתקלו בהם בעת לימודם.

הצדיק רבי משה התנהג בחסידות ובפרישות יתירה, ועבד מאד על שמירת הפה והעיניים. ומכיריו מעידים עליו שלא הביט מעולם בפני אשה, ואף את פניה של אשתו לא הכיר. כדי להמחיש פעם למבקרים בעיירה שלא האמינו לגודל פרישותו של רבי משה, ולא האמינו שאין הוא מכיר את פני אשתו, עשו נסיון ושלחו לו את ארוחתו, ע"י אשה אחרת שהתחזתה כאשתו, ורבי משה לא הבחין כלל בעובדה שאשה אחרת הגישה את ארוחתו.

במשך השנים, בגלל שמירתם הרבה של עיניהם, לבל יביטו חוץ מד' אמותיהם, חלו רבי דוד ורבי משה במחלות עיניים, ואף אבדו את מאור עיניהם, רבי דוד לא ראה במשך חמש שנים רצופות, ולמד אז בע"פ באותה התמדה כאילו הוא רואה, עד שפעם בהילולא של רבי מאיר בעל הנס, הדליק נרות לעילוי נשמת התנא, ובקש מה' שירפא את מאור עיניו, למען יוכל להגות יותר בלימוד התורה, ובאורח נס נפקחו עיניו.

גם רבי משה אבד את מאור עיניו, והמשיך לעבוד את ה' וללמוד כדרכו. כאמור שימש רבי משה כמורו ורבו של אדמו"ר רבי ישראל, שספג אצלו הרבה מתורתו וצדקותו. בחבורת הלומדים באותן ימים, היו גם הרה"ג רבי מכלוף אביחצירא זצ"ל, בנו של רבי אליהו, שהיה נכד של האביר יעקב. הצדיק רבי מסעוד הכהן בעל מחבר ספר פרחי כהונה, שהיה גם גיסו של רבי דוד עט"ר, הגאון רבי מכלוף פדידה זצוקל"ה ואחרים.

סדר היום שלהם התחיל בקימת חצות, לאמירת תיקון חצות ולימוד הזוהר הקדוש עד לפני עלות השחר. אז הזדרז אדמו"ר לטבילה לטהר את גופו לקראת התפילה שתמיד היתה עם הנץ החמה כותיקין. התפילה והלימוד היו בבית מדרשו של הסבא הקדוש רבי יעקב זיע"א.

לאחר התפילה למדו חוק לישראל כאשר המשניות וקטעי הגמרא והזוהר נלמדו ביסודיות ובהבנה במשך שעה ארוכה. לארוחת הבוקר לא הקדישו יותר ממספר דקות ומיד חזרו לישיבה לסדר ארוך של לימוד גמ'.
 הרה"ג רבי מכלוף אביחצירא בהקדמה לספרו "קהלת יעקב", מתאר באריכות את צורת הלימוד של אותה חבורא קדישא באותה תקופה. רבי משה ראש הישיבה לא היה רואה באותו זמן, ומי שסידר את הלימוד היה רבי ישראל, שהוכר כבר אז כמנהיג החבורה לעתיד. הם היו רגילים ללמוד את הגמ' עם פירוש רש"י אן בלי להסתכל במפרש בתוך הספר, אלא היו צריכים לכוון לדעת רש"י בעל פה. רבי ישראל היה תמיד פותח ובלעדיו אף פעם לא התחילו בלימוד, לאחר שאמר רבי ישראל את דעתו בפירוש הסוגיא היו אומרים שאר החברים את דעתם ורבי משה היה מסכם את הסוגיא.

רבי משה, שהיה סגי נהור, היה לעתים נדהם מההסבר של רבי ישראל שהיה מכוון מילה במילה לדעת רש"י, עד שהחל לחשוך כאילו מסתכלים בתוך רש"י לפני שמפרשים. אז עשה רבי משה ללומדים "תרגיל". הוא ביקש שיקחו פיסת נייר חלק, ויחתכו את אמצעיתו באופן שכאשר יניחו את הנייר על הגמ' יוכלו לראות רק את מלות הגנו בלא רש"י ותוס' וכך ביקש רבי משה מרבי ישראל להתחיל בפירוש הסוגיא. וכפי שמעיד רבי מכלוף:

"היינו לומדים מסכת סוכה, וביום אחד היה מסדר הרב ישראל והתחיל לפרש ואני לא הוצאתי שום דיבור, אז תמהו כולם וענו ואמרו, מה היום מיומים? ותשובתי היתה שלא ישר בעיני הפירוש שפירש הרב ישראל מתחילה ועד סוף, אמרו לי א"כ הוא תפרש אתה, והתחלתי לפרש מראש ועד סוף, אזי ענו כולם ואמרו נראה פי' רש"י והתוס' ז"ל, ולמדנו פירוש רש"י ונמצאו דבריו כמו הפירוש שפירש הרב ישראל, וחזרנו להתוס' ושם ראינו שהקשו על פירוש רש"י ופירשו הפירוש שפירשתי אני. ואיך שיהיה היינו, אדוקים מאד בלימוד שמהבוקר אחר תפילת שחרית וטעימה איזה דבר היינו מתחילים בלימוד עד שלש".

זוהי אחת מהעדויות הראשונות והבודדות שיש בידינו על לימודו של אדמו"ר וכבר אז ניכר כראש החבורה וכיון תמיד בפירושו אל האמת, כעדות קרובו וחברו מנוער. אדמו"ר גם הסתגר פעמים רבות עם דודו הצדיק רבי יצחק, וקבל ממנו הרבה תורה בעיקר בדרך לימוד הנסתר. בי"ד שבט שנת התרע"ב בהיות אדמו"ר כבן עשרים ושתים נסתלק לעולמו הצדיק כמוהר"ר רבי יצחק, ואדמו"ר שהעיד בהקדמתו לספריו של דודו שזכה ליצוק מים על ידיו, ולמד ממנו ושהוא "מורי ורבי" אבד את אחד ממורי הדרך המיוחדים שהיו לו בהתעלותו הרוחנית. הוא נשאר דבוק בדרכיו של רבי יצחק, ומאד העריץ אותו כל ימיו, את ימי ההילולא שלו שמר תמיד והרבה לספר את שבחיו וצדקותו זיע"א.

ביאור ההפטרות

הקשר בין ההפטרות לפרשה

בהפטרות מסופר על חורבן ומפלת מצרים, וזה מעין הפרשה שמסופר בה על אובדן מצרים בעשר מכות.

תוכן ההפטרות

הנביא יחזקאל מתנבא, שלעתיד לבוא ה' יקבץ את ישראל מן העמים אשר נפוצו שמה, יביאם לארצם יבנו בתים ויטעו כרמים וישבו לבטח ושמו יתברך יתקדש לעיני העמים.

כמו כן הנביא מתנבא על חורבן מצרים, בגלל שגרמו לישראל לבטוח בהם ולהסיר בטחונם מן הקב"ה, לכן ה' ישפיל את גאוותם וימסור אותם ביד נבוכדנאצר מלך בבל, שיקח את כל שללה. וזה יהיה כתמורה ושכר על פעולתו בצור, שהעביד חייליו ועשה מצור עליה.

ומצרים תהיה חרבה ושוממה ארבעים שנה ולאחר מכן ה' יקבץ אותם וישיב אותם לארצם, אך יהיו ממלכה שפלה ואז ישראל לא יבטחו בהם עוד. וישליכו את יהבם ובטחונם על ה' יתברך שמו, ואז ה' יצמיח קרן לישראל וידעו שנבואותיו של יחזקאל הן אמת.

יחזקאל פרק כ"ח פסוק כ"ה - סוף פרק כ"ט.

כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה בְּקִבְצִי | בַּעַת שֶׁאֲקַבֵּץ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל מִן־הָעַמִּים | אֲשֶׁר נִפְצוּ | נַתְּפְרוּ בָּם וְנִקְדַּשְׁתִּי בָּם | אֵהִי מְקוּדָשׁ עַל יְדֵיהֶם | לְעֵינֵי הַגּוֹיִם | בְּאֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים שֶׁאֲעֲשֶׂה

עיונים והארות

א. 'בקבצי את בית ישראל מן העמים' ארצות הסטרא אחרא, 'אשר נפצו בם', כלומר שהוצרכו לזה הגלות, יען 'אשר נפצו בם' דנשמות קדושה 'נפצו בם' נתפזרו בהם. וכשישראל יקובצו הוא גמור בירור הניצוצות של קדושה 'אשר נפצו בם'. ואקבץ הניצוצות 'ונקדשתי בם', שיחזרו לקדושה אותם הניצוצות אשר שבו והיו לעינים להם, וזה

שכתוב 'לעיני הגוים', הם הניצוצות דהיו עיני גיתם ועתה יצאו לאור. 'וישבו על אדמתם', רמז לניצוצות הקדושה שיעלו ויבואו בשכינה, וזהו 'על אדמתם' שהשכינה בסוד אדמה, 'אשר נתתי לעבדי ליעקב', שהשכינה נתן ליעקב אבינו ע"ה.

אז עם בית ישראל וַיָּשְׁבוּ עַל-אֲדָמְתָם בארץ ישראל אֲשֶׁר נָתַתִּי לְעַבְדֵי לַיַּעֲקֹב (מ"ד): כו וַיָּשְׁבוּ עָלֶיהָ לְבַטַח כי לא ימצא עוד מי שיעשה להם רעה וּבָנוּ בָתַיִם וְנִטְעוּ כַרְמִים וַיָּשְׁבוּ לַבְּטַח בַּעֲשׂוֹתַי שְׁפָטִים בְּכָל הַשָּׂאטִים הבוזים (מ"ה) והשודדים והמבזים אַתֶּם מִסְּבִיבְתֶם וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם הלוחם מלחמתם ועושה משפטם (מ"ד):

כט א בַּשָּׁנָה הַעֲשָׂרִית לגלות יהויכין למלכות צדקיהו בַּעֲשָׂרֵי בחודש העשירי (מ"ד) שהוא חודש טבת (מ"ד) בַּשָּׁנִים עָשָׂר לַחֹדֶשׁ הָיָה דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בּוֹן-אֲדָם שָׁיִם פָּנִיךָ והתבונן עַל-פְּרַעְהַ מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְהִנֵּבֵא עָלָיו על מפלתו וְעַל- עַדַת מִצְרַיִם כָּלָה (ד"ק): ג דְּבַר וְאָמַרְתָּ כֹה-אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה הִנְנִי עָלֶיךָ [ב] אֱלֹהִים עַמְךָ פְּרַעְהַ מֶלֶךְ-מִצְרַיִם שהוא מתנהג כמו הַתַּנִּינִים הַגְּדוֹל הַרְבֵּץ בְּתוֹךְ יַאֲרֵיו הַיּוֹשֵׁב לֵלֵא פֶחַד (ד"ק) ג] אֲשֶׁר הַמִּצְרַיִם הֵיוּ מֵאֵינִים שיש בו אלהות כי אָמַר לִי יַאֲרֵי היאור שלי להשקות שדותי ואיני צריך במטר השמים וְאֲנִי עֹשֵׂתֵנִי ואני גדלתי ורוממתי את עצמי בחכמתי ובפועל ידי (מ"ה): ד וְנָתַתִּי חַחִיִּים חכה, טבעת ברזל [ד] (חחים קרי) בַּלְחֵיךָ שעל ידה נתפס הדג להעלותו מן המים, ולא רק אותך, אלא וְהִדְבַקְתִּי דָגַת-יַאֲרֵיךָ בְּקִשְׁשֵׁתֶיךָ שכל העם ההולך אחרך יפול ג"כ ביד האויב וְהִעַלִּיתֶיךָ מִתּוֹךְ יַאֲרֵיךָ אני יוציא אותך משאננותיך (ע"פ ד"ק) וְאֵת וְעַם כָּל-דָּגַת יַאֲרֵיךָ כל עמך בְּקִשְׁשֵׁתֶיךָ תִּדְבַק כי בנפול השר יפול כל העם (מ"ה): ה וְנִטְשֵׁתֶיךָ אפור

עיונים והארות

שם) שעל שנתגאה ונקרא "התנין הגדול" נעשה לו אות מתנין.

ובכתובים לפנינו (יחזקאל כט, יט) נתבאר כי היתה מצרים לשלל לפני נבוכדנצר מלך בבל. ו"ל דכיון מתנבא הנביא (שם טו): מן הממלכות תהיה שפלה ולא תתנשא עוד על הגוים, לכך אמרו (שבת קב). גבי נבוכדנצר; מלמד שרכב על ארי זכר וקשר "תנין" בראשו.

וכתב הכלי יקר דהראוהו משה ואהרן לפרעה תנין שכוחו גדול מפרעה. כי בפרעה כתיב; "התנין" הגדול, במ"ם בסוף, המורה על נקבה, אשר כוחה אינה גדול ככח התנין הזכר, בנו"ן בסוף. ועל כן נעשה מטה אהרן לתנין, כי הוא יבלע את פרעה שנמשל לתנים נקבה.

ד. ונתתי חחים - מצרים נחרבה כמה פעמים ופרעה היה מושל תחילה עד נהר פרת, והכהו נבוכדנצר במלוך יהויכין כמ"ש במ"ב כ"ד וכן בשנה הרביעית ליהויקים, הכהו בכרכמיש כמ"ש בירמיה מ"ו, ואח"כ יצא שלישיית בעת שצרו על ירושלים ושב לארצו (ירמיה ל"ז), וכל זה היה חוץ לארצו, וע"ז אמר במשל שיתן חחים בלחיו - כמו שמושכים הדג הגדול בחחים שלא ברצונו כי אז יצא ממצרים בהכרח וע"פ גזרת ה' להענישו.

ב. הַנְּנִי עליך פרעה מלך מצרים - יובן על פי משל: אורח אחד נכנס לביתו של עשיר אחד, ומצא שם את משרתו של העשיר. שאל אותו האורח: מי הוא בעל הבית הזה ולמי כל הכבוד הזה? השיב לו המשרת בגאווה: אני הוא בעל הבית, וכל אשר אתה רואה לי הוא, ובתוך כך נכנס בעל הבית האמיתי ואמר למשרת: אל לך להתפאר בדברי שקר! אני אדונך ואתה נכנע תחת שלטוני.

והנמשל, פרעה הרשע התגאה בלבבו כי הוא השליט היחידי הגדול ביותר והוא הגבוה מעל גבוה. לפיכך אומר לו השם יתברך: "הנני עליך פרעה מלך מצרים", דע לך כי אני למעלה ממך, אני שליט עליך ונתון אתה בידי לעשות בך כרצוני (כוכב מיעקב).

ג. **התנים** הגדול הרובץ בתוך יאוריו - המלבי"ם ז"ל ביאר דהמצרים היו מאמינים שהיאור נילוס הוא קדוש, ושהתנינים הגדולים שבו יש בהם אלוהות, ושיש תנים אחד הגדול מכולם שהוא מושל על כולם, והוא ברא את עצמו ואת היאור. והמשיל אליו את פרעה בכוחו.

וכן מצינו דנצטוו משה ואהרן להשליך המטה לפני פרעה ויהי לתנין (שמות ז, ט). וע"ש בבעל הטורים דלפי שפרעה אמר על עצמו "תנין הגדול" הרובץ בתוך יאוריו, לכך בא האות בדמות התנין. וכ"כ בעלי התוס' (דעת זקנים

אֹתָךְ הַמְדַבְּרָה אֹתְךָ וְאֵת כָּל־דְּגַת יַאֲרִיךְ כֹּל עֵמֶךְ - ששמה בודאי לא יחיו **עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה תִּפּוֹל** [והיינו, שיכלה אותו ואת עמו], וגם **לֹא תֵאָסֵף וְלֹא תִקְבָּץ** אל הקבר, כי **לְחַיַּת הָאָרֶץ וְלַעֹף הַשָּׁמַיִם נִתְתִּיךָ לְאֹכְלָהּ** (מ"ד): **וַיִּדְעוּ כָּל־יִשְׁבֵי מִצְרַיִם כִּי אֲנִי יְהוָה** הנאמן לשלם גמול **יַעַן הַיּוֹתֵם מִשְׁעַנְתָּ קָנָה לְבַיִת יִשְׂרָאֵל** בני ישראל נשענו על המצרים שיעזרום כבני אדם הנשענים על קנה הנשבר, אבל הם לא רק שלא עזרום אלא גם גרמו לישראל חורבן ונפילה, שעי"י בטחונם בהם הסירו ליבם מה' ולא שמעו לקול ירמיה בשם ה' (מלבי"ם): **בְּתַפְשָׁם** כאשר יאחזו **בְּךָ בַּכַּפֶּךָ (בַּכַּף קְרִי)** להשען עליך **תִּרְוֹץ** אתה תישבר **וּבִקְעֵתָּ וּשְׁבַרְתָּ לָהֶם** על ידי חידודי השברים **כָּל־כֶּתֶף** את כתפיהם [ה] **וּבְהִשָּׁעֲנָם עָלֶיךָ תִּשָּׁבֵר וְהַעֲמַדְתָּ לָהֶם כָּל־מַתְנֵיָם** כאשר תשבר הרי אינם יכולים להשען עליך ויצטרכו לעמוד על מותניהם, (רש"י) ור"ל שהבטחת להם עזרה מול האויב ולא עזרת להם א"כ הבטחתך היתה להם לרעה כי עי"י הוסיף האויב לחרות בהם (מ"ד): **לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַנְּנִי מִבֵּיא עָלַיךְ** על ארץ מצרים **חָרֵב** שיבא עליכם נבוכדנצר אל ארצכם, ועל ידו **וְהִכְרַתִּי מִמֶּנִּי אָדָם וּבְהִמָּה** (מלבי"ם) [ו]: **וְהִיִּתָּה אֶרֶץ־מִצְרַיִם לְשִׂמְמָה וְחָרְבָה** על ידי שאביא על מצרים חרב [ז] **וַיִּדְעוּ כִּי־אֲנִי יְהוָה הַנְּאֱמָן לְשִׁלֹם גְּמוּלָה יַעַן אָמַר פְּרַעֲה יְאֹר לִי לְצַרְכִּי לְהִשְׁקוֹת שְׂדוֹתַי וְאֲנִי עֹשִׂיתִי** אני גידלתי ורוממתי את עצמי בחכמתי ובפועל ידי (מ"ד): **לָכֵן הִנְנִי אֵלֶיךָ** אללהם בך **וְאֶל־וַעֲמֵם יַאֲרִיךְ** ור"ל שאחריב מימיה **וְנָתַתִּי אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם לְחָרְבוֹת חָרֵב שִׂמְמָה** חורבן גדול מאוד חורבן של שממון, כן יהיה בכל הארץ **מִמְּגֹדֵל סוּנָה** שהוא תחילת גבול מצרים **וְעַד־גְּבוּל כּוּשׁ** (מ"ד): **יֵאָדָּם לֹא תִעֲבֹר־בָּהּ בְּמִצְרַיִם רֶגֶל אָדָם** מגודל השממון והחורבן **וְרֶגֶל בְּהֵמָה לֹא תִעֲבֹר־בָּהּ וְלֹא תִשָּׁב** לא תהיה מיושבת באנשים **אַרְבַּעַיִם שָׁנָה** (מ"ד): **יִבְּ וְנָתַתִּי אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם שִׂמְמָה בְּתוֹךְ אֶרְצוֹת נִשְׁמוֹת** שגם הארצות סביבותיה תהיינה נשטמות באופן שא"א שתבנה ותתיישב מן השכנים

עיונים והארות

קל ואחר כך בדבר חמור, אבל אם לא שבו מעצמם, אזי מענישים בעונש כבד בגופם בנוסף לעונש הממוון. וזה שאומר הכתוב: "והכרתי ממך אדם ובהמה", קודם אדם ואחר כך בהמה, כי זה המשפט שלהם (מסגרת השער).

ז. והיתה ארץ מצרים לשממה - עתה באר חורבן שלישי כללי שיהיה למצרים שזה היה בשנת כ"ז למלכות נבוכדנצר, שמונה שנה אחר החורבן שכבר נשא עונו מה שלא עזר לבני ישראל. רק היה מסבה אחרת יען אמר יאור לי ואני עשיתי - שעדיין היה מיחס כל כחו אל היאור ואל עצמו שאמר שיש בו כח אלהות כי גם אחר המכה הנזכר שהחריב קצת מארצו עדיין לא נבטלה מלכות מצרים מכל וכל. (מלבי"ם).

ה. ובקעת להם כל כתף - עת צר מלך בבל על ירושלים ושמעו כי חיל פרעה יצא ממצרים ונסתלק ועי"ז נבקע להם הכתף, כי הוצרכו לתת ממונם שוחד למלך מצרים (כמ"ש (ישעיה ל') ישאו על כתף עירים חיליהם וכו' לא לעזר וכו' כי לבושת וכו'), ואח"כ נשענו עליו והוצרכו לעמוד על מתניהם ולהלחם בעצמם. ורגליהם כבר נועפו ונכשלו.

ו. והכרתי ממך אדם ובהמה - הנה אמרו רבותינו במדרש (ויקרא רבה יז, ד): "אין בעל הרחמים נוגע בנפשות תחילה", אולם כל זה דוקא אם העונש בא להחזירו בתשובה, כגון במלך בשר ודם שמרדו בו אנשים, שולח הוא את אנשי הצבא להשקיט את המריבה כדי להשיב את האנשים אליו, ומנסה בתחילה להענישם בדבר

שסביבה, והוסיף, שיגדל חורבן מצרים יותר מחורבן שכניה **וְעַרְיָה בְּתוֹךְ עָרִים מִחֲרָבוֹת תִּהְיֶינָה שְׂמֵמָה** בערכך, כי תגדל שוממותה עד שיאמרו שבערכה הם אינם נשמות, ותשאר שוממה **אַרְבָּעִים שָׁנָה** וגם **וְהִפְצַתִּי אֶת-מִצְרַיִם** הפליטים והשרידים לא יתיישבו במקום אחד במדינה אחרת אלא יפוצו **בְּגוֹיִם וְזָרִיתִים** ואפזר אותם **בְּאַרְצוֹת** (מלבי"ם): **יב כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְיָהוָה מֶלֶךְ מִצְרָיִם** מסוף **אַרְבָּעִים שָׁנָה** [ולא בתוך הזמן הזה] [ח] **אֶת-מִצְרַיִם מִן-הָעַמִּים אֲשֶׁר-נִפְצְאוּ** נתפזרו **שָׁמָּה: יד וְשַׁבְּתִי אֶת-שָׁבוֹת** בני השבי של **מִצְרַיִם וְהִשְׁבַּתִּי אֹתָם אֶרֶץ פְּתוּרִים** היא ארץ מצרים **עַל-אֶרֶץ מְכוֹרְתָם** לארץ מגוריהם (רש"י) **וְהָיוּ שֵׁם מַמְלַכָּה שְׁפֵלָה** כי כל הממלכות ירימו ראשם נגדה: טו **מִן-שָׂרֵי הַמַּמְלָכוֹת תִּהְיֶינָה שְׁפֵלָה** [ט] **וְלֹא-תִתְנַשֵּׂא עוֹד עַל-הַגּוֹיִם** שלא יכולה להעמיד לא מלך ולא מושל ולא שר (מכילתא) **וְהִמְעַטְתִּים** אמעיש אנשיה **לְבִלְתִּי רְדוֹת** שלא ימשלו עוד **בְּגוֹיִם** (מ"ד): טז **וְלֹא יִהְיֶה-עוֹד^ו מִצְרַיִם לְבַיִת יִשְׂרָאֵל לְמִבְטַח** לבטחון שהוא **מִזְכִּיר עוֹן** של ישראל **בְּפָנוֹתָם** במה שהם פונים **אֲחֵרֵיהֶם** ולא בוטחים בקב"ה, ואז **וַיִּדְעוּ** הכל **כִּי אֲנִי אֲדֹנָי יְיָהוָה** ואין עוד מלבדו (מ"ד): יז **וַיְהִי בְּעֶשְׂרִים וְשֵׁבַע שָׁנָה** למלכות נבוכדנצר [י] **בְּרֵאשִׁוֹן** בחודש הראשון **בַּאֲחָד לַחֹדֶשׁ הָיָה דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: יח בֶּן-אָדָם** [מציייר כי נבוכדנצר שלוחו של ה' שבט אפו להחריב הארץ וראוי שישלם לו שכר (מלבי"ם)] **נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ-בָּבֶל הָעֶבֶד** הכריח **אֶת-חֵילוֹ** לעבוד **עֲבָדָה גְּדֹלָה אֶל-עַל עֵיד** שייצרו עליה ימים רבים **כָּל-רֹאשׁ** של אנשי חייליה **מִקְרָח** שער ראשם נשר מטורח וריבוי המשא **שֵׁנָשָׂאוֹ** על הראש **וְכָל-פְּתָף** עור בשר הכתף (מלבי"ם) **מְרוּטָה** נחלש ונעשה דק מריבוי המשאות **וְשָׁכַר לֹא-הָיָה לוֹ וְלִחְיָלוֹ מִצָּר** מהשלל והביזה **עַל-הָעֲבָדָה אֲשֶׁר-עָבַד עָלֶיָה** כי לא מצאו בה ערך שווי העבודה (רש"י) כי בא הים ושטף אותה (מלבי"ם): יט **לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְיָהוָה הַנְּנִי נִתַּן לְנְבוּכַדְרֶאצַּר**

עיונים והארות

- ח. **מִקֵּץ** ארבעים שנה - מצרים נחרבה בשנת כ"ז לנבוכדנצר והוא מלך חמשה וארבעים שנה נשאר י"ח למלכותו, ואחריו מלך אויל מרודך כ"ב שנה, הם ארבעים שנה, כי בשנת א' לבלשצר נאמרה נבואת פרם לדניאל ומאז התחילו הגולים לשוב בימי מלך פרס, והתחילו להתקבץ.
- ט. **מִן** הממלכות תהיה שפלה - וכן הוא אומר יחזיו ישכבו בל יקומו דועכו כפשתה כבו, ללמדך שלא היתה מלכות ירודה ממצרים, אלא שנטלה שררה לשעה בשביל כבודן של ישראל. וכשהוא מושל את הממלכות אינו מושלם אלא בארזים. וכשהוא מושל את המצריים אינו מושלם אלא בקש, שנאמר יאכלמו כקש, וכשהוא מושל את המלכיות אינו מושלם אלא בכסף וזהב. וכשהוא מושל את המצריים
- י. **וַיְהִי** בעשרים ושבע שנה - בשנת כ"ז למלכות נבוכדנצר כבש את ארץ מצרים, ופי' בעשרים ושבע למלכות נבוכדנצר התחילו אותם ארבעים שנה, לכן הודיע הכתוב שבכ"ז למלכות נבוכדנצר היה חרב מצרים, ומשם יצא לנו שבמות אויל מרודך נשלם החשבון כנ"ל. (מלבי"ם).

מִלֶּךְ-בָּבֶל אֶת-אֶרֶץ מִצְרַיִם וְנִשָּׂא הַמֶּלֶךְ יִקַּח הַמֶּלֶךְ הַבָּבֶלִי וְשָׁלַל שְׁלָלָהּ יִקַּח
 כָּל שְׁלָלָהּ וּבְזוֹן בְּזָהּ יִקַּח וַיְבַזוּ אֶת כָּל הַרְכּוּשׁ לְאַנְשֵׁי הַחֵיִל (מלבי"ם) וְהִיתָה שָׂכָר לְחֵילֹךְ עַל עֲבוֹדַת צוּר (מ"ד):
 כַּפְעַלְתוֹ אֲשֶׁר-עָבַד פָּה בְּצוּר נָתַתִּי לוֹ אֶת-אֶרֶץ מִצְרַיִם וְתִשָּׂאֵר מַמְלָכָה תַּחְתּוּי, מִפְּנֵי הַרְעַ
 אֲשֶׁר עָשׂוּ לִי מִצְרַיִם שֶׁאָמְרוּ לִי יְאוּרֵי וְגֵרְמוּ לְיִשְׂרָאֵל לְבִטּוּחַ בָּהֶם (רש"י) נֶאֱמַר אֲדֹנָי יְהוִה: כֹּה בַיּוֹם הַהוּא
 הָאֵמוּר לְעִיל מִקֶּץ אַרְבַּעִים שָׁנָה [יא] אֲצַמִּיחַ קֶרֶן אֲקִיֵּם מִמְּשַׁלָּה חֲזָקָה לְבַיִת יִשְׂרָאֵל וְלֵךְ יִחְזָקֵאל אֶתֶּן
 פֶּתַח-חַיִּים פֶּתַח בְּתוֹכָם כִּשְׂרָאוֹ שֶׁנִּבְּוֹאֵתָךְ מִתְקַיֵּמֶת וְתוֹכֵל לְהוֹכִיחַם וַיִּקְבְּלוּ אֶת תּוֹכַחְתְּךָ (רש"י) וַיִּדְעוּ אִזּוּ פִּי-אֲנִי
 יְהוָה נֶאֱמַר בְּמֵאמְרוֹ (מ"ד):

שאלות ברש"י על הפרשה

- א. הסבר: ויאמר אליו אני ה'.
- ב. מה הוא הקל וחומר המוזכר בפרשה מתוך עשרה ק"ו שבתורה?
- ג. מדוע דבר ה' אל משה ואל אהרון ולא הסתפק לדבר אל משה?
- ד. ויצום אל בני ישראל - מה בדיוק צוה אותם?
- ה. אלה ראשי בית אבותם - מדוע החל למנות אותם שוב?
- ו. ושני חיי לוי - מדוע נמנו שנותיו של לוי?
- ז. מכנות פוטיאל - מי זה?
- ח. הסבר: נתתיך אלהים לפרעה.

עיונים והארות

מתקיימת. וידעו - ואז ידעו שאני ה' נאמן במאמרו. (מ"ד).
ביום הוא אצמיח קרן לבית ישראל - ישועת ישראל
 דומה לצמח, מה הצמח מתחיל לנבוט ולצמוח רק
 כאשר הזרעים מתחילים להרקב באדמה, עד שדומה כי אין
 להם עוד תקווה, כך גם ישועת ישראל, באה בשעה שהם
 נתונים בשפל המדרגה ודומה חלילה, כי אבדה מהם כל
 תקווה של קיום. לפיכך אמר הכתוב: "אצמיח קרן לבית
 ישראל". וזו גם הכוונה במה שאנו אומרים בתפילת
 שמונה עשרה: "מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה", צמיחת
 הצמח אחרי הריקבון המוחלט הינה הוכחה לתחיית המתים,
 כי אף על פי שהמתים הופכים לעפר, בכל זאת יקומו
 לתחיה בבוא המועד לכך, במהרה בימינו (אבני האזל).

יא. **ביום** הוא - מוסב על מה שאמר למעלה מקץ
 ארבעים שנה אקבץ את מצרים ואמר ביום ההוא
 אצמיח קרן ממשלה לבית ישראל כי מ' שנה נשלמו בשנת
 מלך בלשצר כי נבוכדנצר מלך מ"ה שנה ובנ"ז למלכו כבש
 את מצרים א"כ נשאר משנותיו ח"י שנים אויל מרודך בנו
 מלך כ"ג שנים אלא שנבלע שנה אחת במלכות אביו כי
 השנה הראשונה עלתה לזה ולזה הרי נשלמו מ' שנה ביום
 שמת אויל מרודך ומלך בלשצר ואז נאמרה לדניאל נבואת
 נצחון פרס כמ"ש בשנת חדא לבלשצר וכו' וארו וכו' דמיא
 לדוב (דניאל ז) ועל פרס יאמר ונבואת ביאת פרס על בבל
 היתה צמיחת קרן לבית ישראל כי ע"י נצחון פרס יצאו
 חפשי מתחת יד בבל. ולך אתן - ר"ל אז תוכל לפתוח פיך
 להוכיחם גם מלבך כי אז ישמעו לך בראותם שנבואתך

ט. ועלו ובאו בביתך - מדוע קודם בביתו ואח"כ בבית עבדיו ובעמו?

תשובה .....

י. הסבר: חומרים חומרים.

תשובה .....

י"א. מה הוא הערוב?

תשובה .....

י"ב. ויהי שחין אבעבועות פורח באדם ובבהמה - מהיכן היו עוד בהמות הרי כתוב וימת כל מקנה מצרים?

תשובה .....

י"ג. איזה נס בתוך נס היה במכת הברד?

תשובה .....

י"ד. כצאתי את העיר אפרוש את כפי אל ה' - מדוע הוא צריך לצאת את העיר?

תשובה .....

ט"ו. הסבר: כי אפילות הנה.

תשובה .....

שאלות מספר בן איש חי שנה א'

א. כמה תיבות יש בשמע ישראל וכמה בכל פרשה? ומה יעשה המתפלל יחיד או שהוא באמצע שמע ישראל וש"ץ סיים אותה?

תשובה .....

ב. כמה פעמים קוראים ק"ש וכמה מדאורייתא וכמה מדרבנן? ומה סדר מעלתן מומטה למעלה?

תשובה .....

מה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה לגבי מדרגת ק"ש של ערבית ושל קרבנות? ומתי יכול לענות אפילו בפסוק ראשון בק"ש דערבית?

תשובה .....

ג. מה מטרת ק"ש על המטה?

תשובה .....

מה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה לגבי מטרת ק"ש על המטה?

תשובה .....

ד. מדוע לא קוראים ק"ש במנחה?

תשובה .....

ה. מתי צריך לקרוא ק"ש דיוצר ומתי צריך לסיים אותה?

תשובה .....

ו. מתי הכי טוב להתפלל עמידה של שחרית?

תשובה .....

ז. מה יעשה אדם אם היה אנוס כל הלילה ולא קרא ק"ש דערבית עד שעלה עמוד השחר?

תשובה .....

ח. עד מתי אפשר לקרוא ק"ש של שחרית? ומה הדין לאחר זמן זה?

תשובה .....

ט. מה צריך לכוון קודם קריאת שמע? ומה הדין אם לא כיוון בפסוק ראשון כפשוטו?

תשובה .....

מה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה לגבי מי שלא כיוון בפסוק ראשון וחוזר?

תשובה .....

י. איך יפסק את המלים בפסוק שמע ישראל ומה יכוון בכל קטע?

תשובה .....

י"א. איך צריך לצייר במחשבתו אותיות ע' דשמע וד' דאחד?

תשובה .....

י"ב. מה צריל לכוון במלת אחד? ובאיזו אות של אחד יאריך? ומה יכוון בזמן שמאריך?

תשובה .....